

Kapitalizm savaş demektir...

ÇÖZÜM DEVRİMDE, BARIŞ SOSYALİZMDE!

Gerçek barış ve özgürlük, ancak ve ancak işçi sınıfı ile emekçi halkların birleşik, devrimci ve enternasyonalist mücadelesi ile elde edilebilecektir.

Dünden bugüne dünyamızı büyük yıkımlara uğratan, emekçi halklara büyük acılar yaşatan savaş ve saldırganlığın gerisinde emperyalist-kapitalist sistem gerçekliği yer alıyor.

Kapitalist sistem yapısal olarak yaşadığı kriz ve bunalımları aşmak için döne döne savaşlar üretiyor. Tarihsel ve toplumsal birikimin yıkımı yoluyla ömrünü uzatmaya çalışan sömürü düzeni, ortaya çıkan ağır yükü de dünya ölçeğinde işçi sınıfı ve emekçilerin omuzlarına yüklüyor. Sadece iki büyük emperyalist dünya savaşının ortaya çıkardığı bilanço

dahi emperyalist sistemin bir savaş ve barbarlık düzeni olduğunu gözler önüne seriyor. "Emperyalist tekeller arasında dünya ölçüsünde süren kıyasıya rekabet, büyük emperyalist devletler arasında pazarlar, hammadde kaynakları, kârlı yatırım alanları ve genel olarak nüfuz alanları uğruna şiddetli mücadele biçimini aldı. Eşitsiz gelişmenin şiddetlendirdiği bu mücadele, görülmemiş boyutlara varan militarizmin ve dünya egemenliği uğruna verilen emperyalist savaşların kaynağı haline geldi." TKİP Programı

Bununla birlikte ve bu gerçekliğe sınıksız bağlı olarak halkların köleleştirilmesi süreci ve sömürge uluslar gerçeği de bizzat emperyalist saldırganlığın bir sonucu olarak şekillendi. Dünyanın dört bir yanını azgınca yağmalama işine girişen emperyalist güçler, gittikleri yerlerde halkları köleleştirmek için bin bir türlü yöntem uyguladılar, sayısız vahşetin altına imza attılar. Bir yandan bu toprakların zenginliklerine el koyan, dizginsizce sömüren emperyalist güçler öte yandan emekçi halklara büyük acılar yaşattılar/yaşıyorlar.

Çözüm devrimde, barış sosyalizmde!

Emperyalist saldırganlığın dizginlerinden boşaldığı, Afganistan'dan Irak'a, Ukrayna'dan Suriye'ye ve Afrika'ya dünya ölçeğinde bir dizi bölgede yaşanan savaş ve işgallerin halkların kanını oluk oluk akıttığı bir süreçte 1 Eylül Dünya Barış Günü'nü karşılıyoruz.

Bu tabloya ayrıca Kürt halkına yönelik son dönemde tırmandırılan kirli savaş gerçeğini de eklemek gerekiyor. Hemen her gün Kürt illeri bombalanıyor, sınır ötesi ve berisinde gerillaya yönelik imha saldırıları gerçekleştiriliyor, Kürt gençleri sokak ortasında infaz ediliyor, Rojava'da dinci-faşist çeteler aracılığıyla barbarca saldırılar tertipleniyor... Gün geçmiyor ki bir Kürt kentinden katliam haberi gelsin.

Emperyalizm savaş demektir

Dünden bugüne dünyamızı büyük yıkımlara uğratan, emekçi halklara büyük acılar yaşatan savaş ve saldırganlığın gerisinde emperyalist-kapitalist sistem gerçekliği yer alıyor.

Kapitalist sistem yapısal olarak yaşadığı kriz ve bunalımları aşmak için döne döne savaşlar üretiyor. Tarihsel ve toplumsal birikimin yıkımı yoluyla ömrünü uzatmaya çalışan sömürü düzeni, ortaya çıkan ağır yükü de dünya ölçeğinde işçi sınıfı ve emekçilerin omuzlarına yüklüyor. Sadece iki büyük emperyalist dünya savaşının ortaya çıkardığı bilanço dahi emperyalist sistemin bir savaş ve barbarlık düzeni olduğunu gözler önüne seriyor. *"Emperyalist tekeller arasında dünya ölçüsünde süren kıyasıya rekabet, büyük emperyalist devletler arasında pazarlar, hammadde kaynakları, kârlı yatırım alanları ve genel olarak nüfuz alanları uğruna şiddetli mücadele biçimini aldı. Eşitsiz gelişmenin şiddetlendirdiği bu mücadele, görülmemiş boyutlara varan militarizmin ve dünya egemenliği uğruna verilen emperyalist savaşların kaynağı haline geldi."* **TKİP Programı**

Bununla birlikte ve bu gerçekliğe sınıksız bağlı olarak halkların köleleştirilmesi süreci ve sömürge uluslar gerçeği de bizzat emperyalist saldırganlığın bir sonucu olarak şekillendi. Dünyanın dört bir yanını azgınca yağmalama işine girişen emperyalist güçler, gittikleri yerlerde halkları köleleştirmek için bin bir türlü yöntem uyguladılar, sayısız vahşetin altına imza attılar. Bir yandan bu toprakların zenginliklerine el koyan, dizginsizce sömüren emperyalist güçler öte yandan emekçi halklara büyük acılar yaşattılar/yaşıyorlar.

Emekçi halkların barış özlemi

Dünya ölçeğinde emperyalistler tarafından gerçekleştirilen kapsamlı yıkım ve bunun yarattığı büyük acılar; dolaysız olarak emekçi halkların barış özlemini de güçlendiren bir etkene dönüşüyor. Öte yandan emperyalist saldırganlığın faturasını her açıdan omuzlayan işçi ve emekçilerin barış özlemi, yine bizzat emperyalistler tarafından istismar ediliyor.

Kriz ve bunalımlarını hafifletmek, zenginliklerini arttırmak ve yeni egemenlik alanları elde etmek için dünyayı yağmalayan emperyalistler, tam bir iki yüzlülük örneği sergileyerek emekçi halkların karşısına barış havarisi olarak çıkmaktan geri durmuyorlar. Bu yolla emperyalist savaş ve saldırganlığın ürettiği ağır yükü emekçilerin sırtına yüklemeyi umuyorlar, öte yandan emekçi halkların barış özlemini istismar ederek savaşa karşı biriken öfkenin kendilerine yönelmesinin önüne geçmeye çalışıyorlar.

Tam da bu nedenle sorunun, yani emperyalist savaş ve saldırganlığın kaynağı olan emperyalist sistemden çözüm beklemek, sadece yeni yıkım ve acılara kapı aralamak anlamına gelemektedir. Zira emperyalizmin barıştan anladığı tek şey halkların kendisine biat etmesi, köleleşmesi, sömürü ve zorbalık karşısında boyun eğmesi demektir. İşte Filistin örneği orta yerde durmaktadır. Emperyalistler, toprakları siyonist İsrail tarafından işgal edilen, on yıllardır tarafsız acılar çektilen ve gün be gün katliamlara maruz kalan Filistin halkına "demokratik barış" adı altında kölelik dayatmaktadır. Çeşitli dönemlerde ısıtılı ısıtılıp gündeme getirilen "yol haritalarında" Filistin halkından var olan durumun kabul edilmesini, işgalci İsrail devletinin varlığının tanınması istenmektedir.

Bir başka örnek ise Kürdistan'da yaşanmaktadır. Sömürgeci Türk sermaye devleti tescilli bir Amerikan işbirlikçisidir. Bölgesel politikalarına ve iç süreçlerine bizzat ABD emperyalizmi şekil vermektedir. Öyle ki bu devlette bir hükümet kurulacaksa eğer, öncelikle ABD ziyaret edilmekte, icazet alınmakta ve öyle adımlar atılmaktadır. Sermaye devletinin Kürt politikası da emperyalist güçlerden bağımsız şekillenmemiştir. On yıllardır uygulanan inkar ve imha saldırıları, katliamlar, kirli savaş uygulamaları NATO patentlidir ve emperyalistlerin onayı ile gerçekleştirilmektedir. Son yıllarda gündemde olan "çözüm süreci"nin de bizzat emperyalistlerin bölgesel politikalarının bir yansıması olduğu ise biliniyor. *"Devletin Kürt açılımı bir ihtiyaçtan doğmuştu. Emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin yeni bölge politikaları, içerde bu sorunun yatıştırılmasını ve denetim altına alınmasını gerektiriyordu. Bölge düzeyinde Kürtleri emperyalizmin*

ve gericiliğin saflarında mevzilendirmek de bununla olanaklıydı. Sözde Kürt açılımı, bunun sınırlı bazı tavizlerle başarılabilirdiği inancına ve bu arada silahlı biçimiyle Kürt hareketinin şu veya bu biçimde tasfiye edileceği hesabına dayanıyordu." **TKİP IV. Kongre Bildirgesi**

Gelinen yerde Kürt halkını oyalamaktan başka bir anlam ifade etmeyen çözüm aldatmacası bir kez daha çökmüş, "demokratik barış" eksenli ham hayaller ise boşa çıkmış bulunuyor. Emperyalistler ve işbirlikçi Türk sermaye devleti gerek sahte barış söylemleri ve çözüm aldatmacası ile, gerekse tırmandırdığı kirli savaşla Kürt halkına bir kez daha kölelik dayatıyor.

Çözüm devrimde, barış sosyalizmde

Tüm bu olgular, emperyalist sistemden ve onun işbirlikçisi sömürgeci sermaye devletlerinden barış beklemenin halklara acı ve gözyaşından başkaca bir şey getirmediğini tüm çıplaklığı ile gözler önüne seriyor.

Bu aynı gerçeklik, gerçek ve kalıcı bir barışın ancak Ortadoğu'dan Afrikaya, Asya'dan Balkanlara kadar yeryüzünü kana bulayan, dünyanın tüm zenginliklerini azgınca sömürürken halklara büyük acılar yaşatan emperyalist sistemin yıkılmasıyla mümkün olacağını ortaya koyuyor. Bu nedenle işçi sınıfı ve emekçi halklar, barış özlemini gerçek kılmak için yüzünü devrime dönmeli; eşit, özgür, sınırsız ve sınıfsız bir dünya kurmak için mücadeleyi büyütmelidir. Zira gerçek barış ve özgürlük, ancak ve ancak işçi sınıfı ile emekçi halkların birleşik, devrimci ve enternasyonalist mücadelesi ile elde edilebilecektir.

"Emperyalist küreselleşmeye devrimci proletaryanın yanıtı devrimci enternasyonalizm, çözümü dünya devrimi ve sosyalizmdir. Üretici güçlerin bugünkü uluslararasılaşma düzeyi, proleter sınıf mücadelesi ve proletarya devrimi için son derece güçlü bir enternasyonal temel yaratmıştır. Engeller ve sorunlar kadar, onların aşılması ve çözümü de uluslararasılaşmıştır. Uluslararası devrimci sınıf mücadelesinin gerektirdiği her düzeyde örgütlenmeler, bugün her zamankinden daha fazla gerekli ve nesnel açıdan olanaklıdır." **TKİP Programı**

“Çözüm süreci”, “özyönetim” ve Kürt hareketinin tutarsızlığı

7 Haziran seçimlerinin hemen öncesinde “çözüm süreci”nden sorumlu AKP kurmayları ile HDP’nin İmralı heyeti, gerçekten de duruma uygun bir mizansenle devlet için sembolik değeri olan Dolmabahçe’de bir toplantı yaptı. Toplantının ardından Kürt hareketinin bizzat A. Öcalan tarafından kaleme alındığını belirttiği 10 maddeden oluşan protokole ilişkin bir açıklama yaptılar. Tıpkı daha önceki gibi, Kürt hareketinde yine yüzler gülüyordu. Ortama büyük bir iyimserlik hakimdi. A. Öcalan için ev hapsi yakın ihtimaldi ve uzak olmayan bir zaman sonra da nihayet özgür olabilecekti. Kürt hareketi karşısındakinin oyunu bol Osmanlı mirasçısı sömürgeci Türk sermaye devleti olduğunu yine unuttu. Bir kez daha gerçeklikten koptu, yine temelsiz hayallere daldı.

Dinci-gerici AKP iktidarının “çözüm süreci”nden sorumlu kurmayı Yalçın Akdoğan’ın daha o anda sarf ettiği kimi sözler, durumun hiç de Kürt tarafının sunmaya çalıştıkları aşamada olmadığını, deyim uygunsa yine kırılğan olduğunu anlatıyordu. Nitekim fazla da sürmedi. AKP gericiliğinin tartışmasız lideri Tayyip Erdoğan, o ana kadar olanı biteni yok hükmünde saydı. *“Kürt sorunu yoktur, masa da müzakere de, taraflar da yoktur. Devlet vardır, devlet de pazarlık yapmaz. Gözlemci heyetini gereksiz buluyorum, Dolmabahçe toplantısı da yanlış olmuştur. Önce kayıtsız koşulsuz silahı bıraksınlar”* mealinde sözler söyleyerek, uğruna baldıran şerbeti içtiğini söylediği “çözüm süreci”ni bitirip attı. Böylece, T. Erdoğan hem kendileri hem de dümenini sımsıkı tuttukları devleti adına “çözüm süreci” denen manevranın gerçekte ne olduğunu, ondan ne beklediklerini ortaya koymuş oldu.

Devletin klasik inkar ve imha politikası tüm enstrümanlarıyla birlikte yeniden devreye sokuldu. Bir kez daha gerilimli ve çatışmalı bir döneme girildi. Türkiye ve Kürdistan günlerdir kanlı bir savaşa sahne olmaktadır. Bir yandan da şovenizm körüklenmekte, asker cenazelerini bahane eden faşist güruhlar eliyle saldırılar düzenlenmektedir.

Öte yandan T. Erdoğan’ın emrindeki medya, tam bir kirli savaş çetesi gibi iş görüyor. Devletin sergilediği akıl almaz vahşeti, alçakça işlediği katliamları, işkenceleri görmezden geliyor, yaşamını yitiren askerlerin cesetlerini istismar üzerinden savaş çığırtkanlığı yapıyor.

Kürt halkının devlete cevabı: Direniş ve özyönetim ilanı

Kürt halkı dizginlerinden boşalmış bu devlet terörünü yine militan bir direngenlikle karşıladı. Daha da önemlisi, bu kanlı saldırıya özyönetim çıkışı ile cevap verdi.

Varto, Hakkari, Şemdinli, Yüksekova, Silopi, Silvan, Cizre ve daha başka kentlerde “Devleti de, devletin kurumlarını da, devletin atanmışlarını da tanımıyoruz. Biz kendi yönetimimizi kuracağız ve kendi kendimizi yöneteceğiz” şeklinde açıklamalar yapılarak yeni

"Hala gerçek özgürlük ve tam eşitlik isteniyor. Ama ulusal sorunda gerçek özgürlük ve tam eşitlik bir devrim programıdır, devrimin ulusal soruna ilişkin çözüm programıdır. Eğer bunları bu kapsamda elde etmek istiyorsanız, devrim yolunu tutunuz."

bir irade beyanında bulunuldu. Özyönetim ilanları, sömürgeci sermaye devletinin saldırıları karşısında militan bir duruşun ifadesi oldu.

Özyönetim ya da demokratik özerklik Kürt halkının kendi geleceğini belirleme hakkının bir biçimi olarak gündeme sokulmuştur. Koşullarının var olup olmamasından bağımsız olarak, bu onun en doğal hakkıdır ve tümüyle meşru bir girişimdir.

Bu gelişme sömürgeci Türk sermaye devletini çılgına çevirdi. Vakit geçirmeden Hitler’inkini aşan vahşetini ortaya koydu. Saldırıların dozunu arttırdı, katliamlar boyutuna vardırı. Özellikle özyönetim ilanının yapıldığı kentlere ölüm kasmaya başladı. Tek hedefleri var; imha!

Buna karşın, Kürt hareketi ve halkı güçlü bir direnme kapasitesi olduğunu bir kez daha gösterdi.

Hayaller, gerçekler ve Kürt hareketinin tutarsızlığı

“Devletin Kürt Açılımı” da “çözüm süreci” de bir ihtiyaçtan doğdu. Emperyalistlerin ve büyük burjuvazinin bölgedeki çıkarları ve tercihleri bu yönlü açılımları koşulladı. Şöyle ki, emperyalizm ve sermaye sınıfı/devleti, Kürt hareketini kırıntılardan ibaret tavizlerle ehlileştirmek, zaman içinde marjinalleştirip kontrol edilebilir hale getirmek ve en önemlisi de

başarabilirse eğer, silahlı gücünü tasfiye etmek amacı ile bu açılımlara ihtiyaç duydu. Bu nesnel bir ihtiyaçtı. Özellikle emperyalizm, esasta da ABD emperyalizmi bu konularda fazlasıyla deneyimliydi. Öte yandan da gerçekçiydi ve bunun er ya da geç sonuç alacağını düşünüyordu.

Devletin bu yönlü arayışlar çerçevesinde bunları düşünmesinde bir terslik ya da tutarsızlık bulunmamaktadır. Bunun bir mantığı var. Ne var ki, burada tutarsız olan Kürt hareketidir. Kürt hareketi çoktandır, bizzat A. Öcalan tarafından kaleme alınan ve İmralı süreci ile birlikte hareketin stratejisinin, taktiklerinin, yöneliminin, amaç ve hedeflerinin kapsamlı ve iddialı biçimde dile getirildiği “Bir halkı savunmak” adlı çalışmasında da belirtildiği gibi ‘Düşük Yoğunluklu Savaş Stratejisi’ni benimsemiştir. Bu düzen içi bir arayışın ifadesidir. Soruna, kurulu düzenin temelleri esas alınarak, kurulu düzen ve karşılıklı tavizlere dayalı pazarlıklar yapılarak anayasal çözüm bulma şeklindeki bir arayıştır. Burada devrim yoktur, devrim kategorik olarak bir yana bırakılmış, devrimci çözümden vazgeçilmiştir. Hareketin devrimci bir kimliğe, çizgiye ve programa sahip olduğu dönem kesin olarak geride kalmıştır. Sözkonusu olan artık köklü bir kimlik, konum ve yön değişimi ile ifade edilen bir durumdur.

Bu böyleyken Kürt hareketi tam bir naiflik örneği sergileyerek, devletin hesaplarına hiç mi hiç

uymayan, onun amaç ve hedefleriyle uyumlu olmayan istemlerle, gerçek özgürlük ve tam eşitlik istemi ile devletin karşısına oturuyor ve pazarlık masasında, ancak devrimle elde edilebilir olan bu taleplerinin kabulünü bekliyor. Bunun kendisi gerçeklerden kopmaktır, dayanaksız hayallere dalmaktır. Kendi yeni çizgisi ve stratejisi ile yaman bir çelişkiye düşmektir, tam bir tutarsızlıktır.

Söylenecek söz kısadır; devleti yıkmaktan, demek oluyor ki, devrimden ve devrimci çözümden vazgeçmişseniz eğer, siz artık devrimci olduğunuz dönemdeki hedeflerinizden vazgeçmişsiniz demektir. Siz bugünkü stratejiniz, amaç ve hedeflerinizle tutarlı olmak istiyorsanız, devletle oturduğunuz pazarlık masasında bunları ileri süremezsiniz. Tabi, uzlaşmaya dayalı bir çözüm söz konusu ise ve siz gerçekten de “sorunu çözmek” istiyorsanız... Çünkü devletin kabul edebileceği tavizleri ileri sürerseniz sorunu belli bir çözüme kavuşturma şansınız olur; bu çözüm iğreti, sallantılı ve geçici olsa da...

Fakat hayır, devrim ve devrimci çözüm bir yana bırakılmış, ancak devrimle elde edilebilir olan talepler ve hedefler yerli yerinde duruyor. *“Hala gerçek özgürlük ve tam eşitlik isteniyor. Ama ulusal sorunda gerçek özgürlük ve tam eşitlik bir devrim programıdır, devrimin ulusal soruna ilişkin çözüm programıdır. Eğer bunları bu kapsamda elde etmek istiyorsanız, devrim yolunu tutunuz. Değilse, ne edip edip kurulu düzenle pazarlık masasında bir sonuca mı varmak istiyorsunuz, bu durumda ancak pazarlık masasında verilebilecek olanlarla, bu düzen içinde ve anayasal yollarla elde edilebilir olanla yetinmek durumundasınız.”* (Kürt sorunu üzerine konferanslar 6 / Stratejik zaaf içinde kısır döngü - H. Fırat)

Karşınızda tepeden tırnağa gerici bir devlet durmaktadır. Gericilik onun genlerine işlemiştir. Kürt halkını inkar ve imha politikası onun en karakteristik özelliklerindendir. Siz onunla pazarlıktasınız ve anayasal bir çözümün peşindesiniz. Öyleyse her şeyden önce onun size vereceği tavizlerin sınırları

konusunda gerçekçi olmak zorundasınız. Bunu unutursanız, hele de bir zaferin eşiğinde olduğunuzu düşünürseniz, verili gerçeklikten koparsınız, büyük bir tutarsızlık sergilemiş olursunuz.

Ne yazık ki, Kürt hareketi her defasında bunu yapıyor. Her defasında gerçek özgürlük ve tam eşitlik talebini ileri sürüyor. Devlet yıkıcılığından vazgeçmiş, kendisi de devleti istemiyor, Öcalan “Ben Talabani ya da Barzani değilim, devleti elleri ile verseler almam” mealinde sözler sarfediyor, ancak, gerçek yaşamda bu böyle yaşanmıyor. İster özyönetim ve isterse demokratik özerklik adı ile kodlansın, bunlara yüklenen misyon ve bu çerçevede sıralanan istemlere nereden bakılırsa bakılsın hepsi de devlete çıkıyor.

PKK, çıkışından ‘93 Newrozu’na dek, yani henüz “siyasal çözüm” adına düzeniçi çözüme karar kılmadan önce, devrimciydi. A. Öcalan ve diğer önderlik kadroları devrimciydi, devrimci bir geçmişten geliyorlardı. Marksizm-Leninizm’i savunduklarını dile getiriyorlardı. Devrimi savunuyorlardı. Sosyalizm onların da temel hedefiydi. Bu konuda samimiydiler, içtenlikle sosyalizmden söz ediyorlardı. Bunun için devrimci dönemden kalma istemleri terk etmiyorlar, bunun için formüle ettikleri şeyler dosdoğru özgürlük ve eşitliğe çıkıyor. Ve nihayet, en küçük genine dek sömürgeci olan sermaye devletinin ikide bir masaları devirmesinin nedeni de budur. Kürt hareketi gerçek özgürlük ve eşitlik istediği ve dayattığı için Oslo, “Kürt açılımı” ve “çözüm süreci” masaları devrildi. Bugünkü kanlı savaş da buna verilen bir karşılıktır.

Kürt hareketinin daha önce ve özyönetim ya da demokratik özerklik çıkışı üzerine, “Devlet içinde devlet olmaz. Bu devletin sınırları üzerinde ameliyat yaptırmayız. Tersini yapan olursa karşılığını misliyle görür” diyen bizzat, bu devletin eski başbakanı ve şimdiki cumhurbaşkanıdır. Tayyip Erdoğan “Kürt açılımı” ve “çözüm süreci”nin günümüzdeki muhatabıdır. Erdoğan’ın dümeninde olduğu bir devlet hak vermez, hak tanımaz, irade beyanı dinlemez. Sadece ve sadece kirli savaş üretir, kan akıtır, katliam

yapar.

Son söz yerine

T. Erdoğan o kendine özgü kibri ve küstahlığı ile ne derse desin, en zayıf ve en çaresiz dönemindedir. Sermaye devleti tarihinin en çıkışsız dönemini yaşıyor. Aslında yıkılmayı bekliyor. Açılım ihtiyacı devlet için ortadan kalkmış değil, zamanını bilemeyiz ama, şu ya da bu vesileyle, şu ya da bu ambalaj içinde yeniden gündeme gelecektir. T. Erdoğan’ın “çözüm süreci” için dile getirdiği “buzdolabında” söylemi de bu manada yorumlanmalıdır. Öte yandan ABD ve öncülüğündeki emperyalist koalisyonun “Çözüm sürecine geri dönün” çağrıları boşuna değildir. Bölgeyi kendi çıkarları temelinde dizayn etme hesaplarının gereği olarak Kürt sorununun bir biçimde çözülmesi gerekiyor. Sorun büyüktür; çözüm, hem de bölge çapında çözülmek üzere kendisini yakıcı olarak dayatmıştır.

Sermaye devleti üniter devlet çerçevesinde iğreti bir çözüme dahi kapalıdır. Bunca deneyimden sonra bunun artık anlaşılması gerekir. Dönem barış ve uzlaşma dönemi olmayıp, çelişki, çatışma ve savaşlar dönemidir.

Bu böyleyse eğer, hem de Kürdistan’ın kan revan içinde olduğu bir sırada, kimi yeni dönem liberallerinin de telkinleri ve baskılarının da etkisi ile, döne döne sermaye devletine barış çağrıları yapmak yersizdir, beyhude bir çabadır. Bir arabulucu olarak ABD’ye müdahale etme daveti ise daha büyük bir gaftır.

Kürt halkının Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları ile devrimci kader birliği çizgisinde emperyalizme ve sermaye devletine karşı, tek bir devrimci dalga halindeki cepheden mücadelesi; yegane caydırıcı güç budur. Toplumsal bir sorun olan Kürt sorunu da dahil tüm temel toplumsal sorunların yegane çözümü ancak ve ancak Türkiye proletaryası ile Kürt halkının tek bir devrimci dalga halinde gelişecek proleter sosyalist devrimidir.

mahkemede tutuklandı. Çetin’in “Vatan’ın varlığını ve birliğini bozmak” iddiasıyla tutuklandığı belirtildi.

Muş

Muş’un Varto ilçesinde gözaltına alınan Kent Meclisi Eşbaşkanı Mustafa Doğan PKK’ye yardım ve yataklık ettiği iddiasıyla ilçe merkezinde gözaltına alınarak, “örgüt üyesi olmak”, “örgüte yardım ve yataklık etmek” ve “özerklik ilan etmek” gerekçeleriyle 24 Ağustos günü sevk edildiği mahkemede tutuklandı.

Lice’de 4 kişi tutuklandı

Lice’de ise polisin gerçek mermilerle saldırısı sırasında yaralanan ve kaldırıldığı hastaneden taburcu edildikten sonra gözaltına alınan Mehmet Emin Kumral, “Örgüt üyesi olmak” bahanesiyle çıkarıldığı mahkeme tarafından tutuklandı.

Ev baskınlarında gözaltına alınan Bekir Söğüt ve Bayram Özkan da 22 Ağustos’ta tutuklanma istemiyle mahkemeye çıkarıldı. Özkan, adli kontrol şartı ile serbest bırakılırken, Söğüt tutuklandı.

Lice-Hani-Kocaköy üçgeninde başlatılan askeri operasyonlara karşı canlı kalkan olan ve askerin açtığı ateş sonucunda yaralanan Aydın Damak, hastanede tedavi gördüğü sırada gözaltına alındı. Mahkemeye sevk edilen Damak tutuklanarak, Lice Kapalı Cezaevi’ne gönderildi.

Kürdistan belediyelerinde eşbaşkanlar tutuklandı

Kürt halkının özyönetim ilanlarını baskı ve terörle karşılayan sermaye devleti, özyönetim ilan edilen il ve ilçelerde belediye eşbaşkanlarına yönelik tutuklama saldırısını devreye soktu.

Diyarbakır

Sömürgeci sermaye devleti, Diyarbakır’ın Sur ve Silvan ilçelerinde özyönetim ilan edilmesinin ardından gözaltına alınan Sur Belediyesi eşbaşkanları Seyid Narin ve Fatma Şık Barut ile Silvan Belediyesi Eşbaşkanı Yüksel Bodakçı’yı 22 Ağustos’ta tutukladı.

Hakkari

Hakkari’de 20 Ağustos günü ifade vermek üzere adliye giden ve burada gözaltına alınan Hakkari Belediyesi eşbaşkanları Dilek Hatipoğlu ve Nurullah Çiftçi ile HDP Merkez İlçe Eşbaşkanı İsmail Sihat Kaya, tutuklama talebiyle sevk edildikleri nöbetçi mahkemece tutuklandı.

Çiftçi, Hatipoğlu ve Kaya, Hakkari Kapalı Cezaevi’ne gönderildi.

Van

Van’da 24 Ağustos’ta gözaltına alınan Edremit Belediye Eşbaşkanı Sevil Rojbin Çetin sevk edildiği

1 Eylül Dünya Barış Günü üzerine...

Sermaye devleti içeride ve dışarıda kirli savaş politikalarına devam ediyor. Bir yandan ABD emperyalizminin hizmetinde kardeş halklara yönelik emperyalist savaş politikaları tırmandırılırken bir yandan da 7 Haziran seçimlerinde beklediğini alamayan dinci-gericiliğin şefi Erdoğan ve AKP iktidarı başta Kürt halkı olmak üzere, devrimci ve ilerici güçlere yönelik saldırganlığını arttırıyor. Kürt illerindeki OHAL uygulamaları, azgın polis ve devlet terörü, hemen her gün gerçekleşen şafak operasyonları ile adeta bir savaş ortamı yaratılmış durumda.

1 Eylül Dünya Barış Günü yaklaşırken sermaye devletinin kirli savaş politikaları karşısında duyulan rahatsızlıkla birlikte başta devrimci ve ilerici güçler olmak üzere toplumun geniş kesimleri “barış özlemi ve talebi”ni her zamankinden daha fazla dillendirmekte.

Milletler emperyalist güçlerin dünya çapındaki savaş politikaları üzerindeki rolünü es geçerek, burjuva düzen siyasetinin çıkarları doğrultusunda “Dünya Barış Günü”nün içeriğini boşaltmıştır.

her savaşın ayrı ayrı, Marx’ın diyalektik materyalizmi görüş açısından, tarihsel bir incelenmesi yapılması gereğini kabul ederiz. Her savaşta kaçınılmaz bir biçimde olagelen dehşete, zulme, sefalet ve işkenceye karşın, tarihte ilerici nitelikte pek çok savaş vardır; bu savaşlar (örneğin mutlakiyet ya da kölelik gibi) çok kötü ve gerici kurumların yıkılmasına ya da Avrupa’da en barbar despotlukların ortadan kalkmasına yardım ederek, insanlığın gelişmesine hizmet etmişlerdir. Bunun için, bugünkü savaşın da tek başına tarihsel özelliklerini incelemek zorunluluğu vardır.” (Lenin, Sosyalizm ve Savaş, Sosyalistlerin Savaş Karşı Tutumları)

“Yığınların barıştan yana duyguları, çoğu zaman, bir protestonun başlangıcını, savaşın gerici niteliğine karşı kızgınlığı ve yığınların bu niteliğin bilincine vardıklarını ifade eder. Bu duygudan yararlanmak, sosyal-demokratların görevidir. Bu anlamdaki her harekete, her gösteriye bütün güçleriyle katılacaklar, ama devrimci bir harekete geçilmeden, toprak ilhakları olmadan, uluslara tahakküm edilmeksizin, yağmasız, şimdiki hükümetler ile egemen sınıflar arasında yeni yeni savaşların tohumları atılmaksızın barışın mümkün olabileceğini söyleyecek, halkı kandırmayacaktır. Halkın bu şekilde aldatılması hasım hükümetlerin gizli politikalarına hizmet etmek ve bunların karşı-devrimci planlarını kolaylaştırmak demektir. Sürekli ve demokratik barış isteyen herkes, hükümetler ile burjuvaziye karşı, bir iç savaştan yana olmak zorundadır.” (Lenin, Sosyalizm ve Savaş, Pasifizm ve Barış Sloganı)

1 Eylül Dünya Barış Günü’nün ortaya çıkışı

Sovyetler Birliği ve Varşova Pakti üyesi ülkeler tarafından “barış içerisinde bir dünya mücadelesi”ni hatırlatmak için Hitler faşizminin 1939 yılında Polonya’yı işgali ile başlayan İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı’nın ortaya çıkış tarihi olan 1 Eylül, “Dünya Barış Günü” olarak ilan edilmiştir. Kısacası 1 Eylül Dünya Barış Günü, emperyalistlerin kendi çıkarları uğruna başlattıkları ve dünya halkları için ölüm, açlık, yoksulluk ve yıkım demek olan emperyalist savaşa karşı “mücadele günü” anlamına gelmektedir.

Sovyetler Birliği ve Varşova Pakti’nin dağılmasının ardından Birleşmiş Milletler tarafından 1 Eylül Dünya Barış Günü’nün içi boşaltılmış, anti-emperyalist ve mücadelecilik özelliği silinmiş hatta günü dahi değiştirilmiştir. İlk olarak Birleşmiş Milletler Genel Kurulu, 1981’de “Genel Kurul’un açılış günü olan her Eylül’ün üçüncü salı gününü “Uluslararası Barış Günü” ilan etmiş, ardından da 2001 yılında 21 Eylül tarihi “Barış Günü” olarak kabul edilmiştir.

Her 21 Eylül’de sözde dünya çapında çatışmaların önlenmesi ve barışın tesisi konusunda “bilinçlenme” yaratmak için Birleşmiş Milletler Merkezi’ndeki “barış çanı” çalınmaktadır. Kısacası Birleşmiş

Gerçek barış için sosyalizm!

Tarihsel olarak incelendiğinde 1 Eylül Dünya Barış Günü’nün Sovyetler’den miras bir gün olduğu görülmektedir. 1 Eylül Dünya Barış Günü, emperyalist ve kirli savaş politikaları ile ölüme, açlığa, sefalet mahkum edilen işçiler, emekçiler ve ezilen halklar için gerçek ve kalıcı barış olan devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütmekten başka bir anlama gelmemektedir.

Bu noktada sosyalistlerin savaşa karşı tutumları ve barış sloganı üzerine Lenin’den alıntı yapmak faydalı olacaktır:

“Sosyalistler, halklar arasındaki savaşları daima barbarca ve canavarca bulmuşlar ve kötülemişlerdir. Bizim savaşa karşı tutumumuz gene de aslında burjuva pasifistleri ile anarşistlerden farklıdır. Her şeyden önce, biz, bir yanda savaşlar ile öte yanda bir ülke içindeki sınıf savaşmaları arasındaki ayrılmaz bağlılığı; sınıflar ortadan kaldırılmadan ve sosyalizm kurulmadan savaşların ortadan kaldırılmasının olanaksızlığını ve iç savaşların, örneğin, ezilen sınıfın ezene, kölenin köle sahiplerine, serflerin toprak beylerine, ücretli işçilerin burjuvaziye karşı verdikleri savaşların haklılığını, ilerici niteliğini ve gerekliliğini tamamen kabul ederiz. Biz marksistler, hem pasifistlerden, hem anarşistlerden,

Silvan ve Yüksekova’da katliam girişimi

Geçtiğimiz hafta Silvan’da evleri ateşe vererek halka saldıran polis, 24 Ağustos’ta da ilçenin çeşitli mahallelerinde saldırıya geçti. Konak, Tekel, Mescit ve Selahattin mahallelerini ablukaya alan polis, daha sonra mahalleye ateş açmaya başladı.

Polis saldırısına halkın da silahlarla karşılık vermesiyle çatışma çıktı.

Diyarbakır Valiliği de geçtiğimiz günlerde olduğu gibi Silvan’da sokağa çıkma yasağı ilan ederek halka gözdağı vermeye çalıştı.

Yüksekova’da tanklarla saldırı

Aynı gün Hakkari’nin Yüksekova ilçesinde de tanklar eşliğinde Orman, Yeşildere, Mezarlık ve Dize mahallelerine operasyon başlatıldı. Zırhlı araçlarla mahalleye girmeye çalışan polis ve askerlere özel hareket timleri öncülük ederken halkın operasyonlara cevabı direniş oldu. Polisin mahalleye girme girişimleri üzerine halk, polis ve askerlere silahla yanıt verdi.

Şemdinli ve Çukurca’da “özel güvenlik bölgesi” ilanı

Saldırı ve katliam girişimleri devam ederken

Hakkari Valiliği Çukurca ve Şemdinli’de onlarca bölgeyi “özel güvenlik bölgesi” ilan etti.

Hakkari Valiliği yaptığı yazılı açıklamayla 25 Ağustos-8 Eylül tarihlerinde “özel güvenlik bölgesi” ilan edilen alanlara girilmesinin yasaklandığını belirtti.

Diyarbakır’da hayat durdu

Demokratik Bölgeler Partisi’nin (DBP) Silvan ve Lice’de katliam girişimine karşı “hayatı durdurma” çağrısı üzerine 26 Ağustos’ta Diyarbakır’da hayat durdu. Kent merkezinde ve ilçelerde esnaf kepenk açmadı, şoförler kontak kapattı.

Sessizliğin hakim olduğu kentte yalnızca fırın ve eczanelerin açık olduğu görülürken, kentteki cadde ve sokakların da boş olması dikkat çekti.

Yine 1 Eylül günü... Yine kan, yine gözyaşı!

H. Eylül

On milyonlarca insan yaşadığı topraklarda ölümle yüz yüze ve bir o kadarı da yerinden yurdundan olmuş iken, kurtuluş ümidiyle topraklarını terk etmek zorunda kalanların cesetleri açık denizlere saçılmaktayken, yeryüzünün Ortadoğu'su kanla işaretliken, milyarlarca insan bir kez daha adı “Dünya Barış Günü” olan 1 Eylül’ü kan ve gözyaşının hakim olduğu bir siyasal iklimde karşılıyor.

“İkinci Emperyalist Dünya Savaşı tarihin gördüğü en büyük yıkımlardan biridir. Kapitalizmin insanlığın önüne bu kadar vahşi bir biçimde çıkması belki de ilk kez Alman faşizmi şahsında gerçekleşmiştir. Alman burjuvazisinin istekleri doğrultusunda şahlanan Nazi Almanyası, tarihin en büyük emperyalist imparatorluğunu kurmak için Avrupa üzerinde eşi görülmemiş bir terör estirir. Avrupa devletleri bir bir Naziler’e boyun eğerken Sovyet ülkesi ve halkları faşizm karşısında eşi görülmemiş bir direniş sergiler. Milyonlarca şehit pahasına gösterilen topyekûn direniş, Kızıl Ordu’nun Berlin’e kızıl bayrağı çekmesiyle görkemli bir zaferle noktanır.

Savaşın devrimci dönüşümlerle çıkan ve savaşın acılarını derinden yaşamış bulunan Doğu Avrupa ülkeleri, bu yıkımı unutmamak ve onun kapitalist özünü teşhir etmek için sistemli bir çaba sarfederler. Bu amaçla savaşın bitiminden 4 yıl kadar sonra, SSCB öncülüğünde Dünya Barış Konseyi toplanır. Dönemin sosyalist ülkelerinin yanısıra farklı ülkelerden komünist parti temsilcilerinin de katıldığı Dünya Barış Konseyi’nin ilk icraatlarından biri de, savaşın yıkımını hafızalarda canlı tutmak için Nazi Almanyası’nın Polonya’ya saldırarak II. Dünya Savaşı’nı başlattığı 1 Eylül’ü, Dünya Barış Günü ilan etmek olur.

Dünya Barış Günü bu tarihten itibaren Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku ülkelerinde savaşın kapitalist kökenlerini vurgulayan bir gün olarak kutlanmaya başlar. 104 ülkede faaliyet gösteren Dünya Barış Konseyi ise yıllar boyunca savaş ve nükleer silahlanma karşısı mücadelede yer alır...” (Kızıl Bayrak, Sayı: 34, 31 Ağustos 2007)

Emperyalist savaş ve saldırganlığın mimarları 1 Eylül Dünya Barış Günü’nü yaratan süreci unutturmak, tarihsel içeriğini boşaltmak için kolları sıvarlar. Bir emperyalist kuruluş olan Birleşmiş Milletler, önce 1981 yılında her Eylül ayının ikinci salısını “dünya barış günü” ilan eder. 2001 yılında ise bu tarih her Eylül ayının 21’i olarak değiştirilir.

Adına “Birleşmiş Milletler” denilen ve amacı emperyalizme hizmet olan bu kuruluş, sonrasında diğer emperyalist askeri kuruluşlar gibi aynı insanlık suçlarının doğrudan sorumlusu olacaktı. NATO’nun yeterli olmadığı yerlerde dünyanın mazlum halklarına ölüm saçan katiller ordusu BM üniformasını taşıyacaktı.

BM’nin kanlı şemsiyesi altına saklananlar Somali’den Yugoslavya’ya, Afganistan’dan Irak işgaline suçlarına tecavüzleri de ekleyerek, adım attıkları her yerde insanlığın hafızasında unutulmayacak izler bıraktı. Bir yandan “barış” ve “özgürlük” gibi insanlık değerlerinin ifadesi olan kavramları dillerinden

düşürmeyenlerin, doğrudan dahil oldukları işgallerde nasıl bir trajedi yarattıkları fazlasıyla açıktır. Sadece emperyalist politikaların çıkarı için girilen işgallerde değil, iç çatışmaların, savaşların yaşandığı ülkelerdeyse “tarafsızlıklarını” Ruanda’da olduğu gibi kanlı bir kıyıma ortam hazırlayarak ve akan kanı izleyerek de göstereceklerdi.

Başta Ortadoğu olmak üzere emperyalizmin bölgesel çıkarları için toprakların kan gölüne döndüğü bir zaman diliminde, tüm bu insanlık suçlarının gerçek sorumluları biz kez daha 1 Eylül vesilesiyle dünya barışından bahsedecekler. Hiroşima ve Nagazaki’de bulutlar hala ölüm yüklüken dünyaya sahte bir barış günü hediye edenler, aynı yalanları bu kez Ortadoğu alevler içinde yanarken tekrarlayacaklar.

İnsanlığa karşı işlenen suçların tüm vahşetiyle artarak devam ettiği şu günlerde sadece katiller değişmişken, emperyalizmin ölüm saçan askeri kuvvetlerinin yerini IŞİD, El Nusra gibi çetelere bırakmışken tiranlar dünya barışı için temennilerde bulunacaklar. Oysa bugün kesik insan başlarının, tecavüzlerin, kadın pazarlarının, ansızın patlayan bombaların, ortalığa saçılan paramparça canların yurdu haline gelmiş olan Ortadoğu’da ve dünyanın diğer coğrafyalarında dün Ebu Garip’te, Guantanamo’da ne yaşanmışsa bugün de aynı yaşanmaktadır.

İnsanlığa ölümlerden ölüm, katillerden katil beğenme seçeneği dışında başka bir çözüm bırakmayanların barış ikliminde sadece kan yağmaktadır. Dünyanın yoksul insanları kanla

yıkanmaktadır. Savaşları kanlı ve kurlsız olanların, milyarlarca insana vaat ettiği barış kuru bir sözcükten ibarettir. Dünyaya barış gelecekse eğer; bu ancak tüm bu haksız savaşların, işgallerin yegâne sorumlusu olan kapitalist-emperyalist sistemi tarihin çöplüğüne atmakla mümkün olur. Yoksa ezen ve ezilen arasındaki sınıf savaşımı sürdüğü müddetçe barış, emekçiler için sadece güzel bir özelem, çocuklara verilen isim olarak kalır.

Emperyalist politikalar ezilen halkların ihtiyaçları gözetilerek hazırlanıyor olsaydı, her şey bir tarafa bugün dünyada açlık sorunu ve buna bağlı ölümler olmazdı. O halde tüm açıklığıyla ortadadır ki barışa ihtiyacı olanlar hangi sınıflar ise savaşı bir dünyayı yaratacak da onlardır. Bu nedenle medet umulan, kandan beslenen bu düzen ve sahipleri olmamalıdır. İşçi sınıfı ile dünyanın ezilen, hakları inkâr edilen ve imhaya tabi tutulan halklarının ortak mücadelesi ne zaman ki toplumsal bir devrimle sonuçlanır, işte o zaman gerçek barış iklimi başlar. Ne zaman ki üretici güçler ve kendi kaderlerini tayin etme hakları ellerinden alınan ulusların üzerine sosyalizmin güneşi doğar, işte o zaman her türlü sömürden kurtulurlar.

Bir ezen bir ezilen sınıfın, bir ezen bir ezilen ulusun, bir ezen bir ezilen cinsin olduğu bu sistemden barış dilemek, bu bozuk ve çarkları kanlı düzen böyle sürsün demekten başka bir şey değildir. İçinde bulunduğumuz şu kanlı zaman dilimi bir kez daha doğrulamıştır ki gerçek bir barışa ancak sosyalizmle ulaşılabilir. Tarihe düşülen önemli bir not olan “Ya barbarlık ya sosyalizm” şiarı meselenin anlamlı bir özetidir.

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarını ete kemiğe büründürelim

Kardeşi yüzbaşı Ali Alkan'ın cenazesinde kirli savaşı savunanlara karşı tepki dolu feryadıyla gündeme geldi, Yarbay Mehmet Alkan. Yarbay cenazede, "Düne kadar çözüm diyenler, ne oldu da sonradan savaş diyor. Saraylarda 30 tane korumayla gezip, zırhlı arabalara binip 'Şehit olmak istiyorum' diye bir şey yok" diye feryat etmişti. Yani kardeşini toprağa veren birinin tamamıyla insani bir tepkisiydi. Bu insani tepki, gerçek katilleri, sarayı ve şürekâsını hedef alıyordu.

Hemen bir gün sonra Yarbay'a soruşturma başlatıldı. Yandaş medya bulunduğu lağım çukurundan pis kokular yaymaya başladı. Bazı medya tekelleri de, yarbayı savunur bir rol üstlendi. Rütbesi olmayan anne babalar yarbay gibi feryat edenler, bu medya tekellerinde haber bile yapılmazken, yarbayın şimdi yanında görünmeleri, seçim öncesi olmasından kaynaklı. Bir de rütbesiz bir ana, baba ile rütbeli bir komutanın sözleri aynı olsa bile, dinleyenleri etkilemesi daha yoğun olur. Bu durumda yarbayın feryadının öyle veya böyle, medyanın toplamının gündemi haline gelmesi normal.

Yarbay'a soruşturma açıldı. Ordudan ihraç edilmese bile, en azında kızığa çekilir. Kirli savaşın karşısında olan herkeste yarbay büyük bir sempati uyandırdı. Bu sempatiyle birçok dürüst insan da "hepimiz yarbayız" dedi. Hatta yarbaya üniformasını çıkarttırmayacağız diye, imza kampanyaları bile başlatıldı. Bu, niyetten

bağımsız bile olsa orduyu, yani kirli savaşı pratikte yürüten üniformayı sahiplenmeye gidiyor.

Siyasal değil, sadece insani temelde bile düşünsek, Varto'da Ekin Wan'ı katlettikten sonra çırlıçıplak soyup teşhir etmeye çalışanlar aynı üniformalılar değil miydi? Çoluk çocuk demeden Kürtleri katledenler aynı üniformalılar değil miydi? Ölen gerillaların üzerine basarak fotoğraf çektirenler aynı üniformalılar değil miydi? O halde yarbayın sözleri, bir anlık, acıyla tepki vermek değilse, insani olarak düşünülmüş sözlerse, yarbayın o üniformayı kendisinin çıkarması gerekir.

Ordu içinde yarbay üniforması giyecek kadar orduda kalabilen birinin dahi böyle tepki vermesi, kirli savaşa karşı duyulan öfkenin en net ifadelerinden biridir. Oğulları ölen babalar, daha önce olduğu gibi "vatan sağ olsun" demiyor, hükümete sinkaflı küfür dahi ediyor. Bu durum -ironik görünse bile- halkların kardeşliğini ete keme büründürmenin nesnel zemininin daha arttığını gözler önüne seriyor. Halkların kardeşliğini tamamlayan, hatta daha gerçekçi hale getiren işçilerin birliğidir. Bugün "yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!" sloganını ete kemiğe büründürmeye hem daha çok ihtiyaç var, hem de bunun nesnel koşulları bugün daha da olgunlaşmış durumda.

M. Kursun

'Halkların kardeşliği için ortak mücadeleye!'

İzmir Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) "İşçilerin birliği halkların kardeşliği için ortak mücadeleye" şiarıyla 22 Ağustos'ta eylem gerçekleştirdi.

Karşıyaka İZBAN önünde yapılan eylemde önce Karşıyakalı emekçileri eyleme destek olmaya çağıran ajitasyon konuşmaları yapıldı. Konuşmanın ardından BDSP adın basın açıklaması yapıldı.

Açıklamada, yolsuzluk, hırsızlık ve rüşvet batağında yüzen, siyasal meşruiyetini tamamen kaybetmiş AKP iktidarının, Kürt halkına, ilerici ve devrimci güçlere, tüm işçi ve emekçilere karşı ilan ettiği, savaşın her geçen gün şiddetlenerek devam ettiği belirtildi. Devrimci ve ilerici güçlere dönük operasyonların sürdüğü, iç ve dış politikada tam bir başarısızlık yaşayan dinci parti AKP'nin yaşadığı çöküşten yeni bir savaş ve baskı konseptiyle çıkış aradığı vurgulanan açıklamada, AKP iktidarının "çözüm sürecine" son verdiği ve Kürt sorununda imha ve inkar politikalarına dönüş yapıldığı ifade edildi.

"Kürt halkının onurlu direnişinin yanındayız" denilen açıklamada, Kürt halkının saldırılara, baskı, terör ve katliam girişimlerine yanıtının bir kez daha direniş olduğunu belirtilerek "Dağda, şehirde, sokakta direnen Kürt emekçilerin haklı mücadelesinin yanında olmak günün en önemli politik görevlerinden bir tanesidir" denildi.

Açıklamada son olarak şunlar söylendi:

"Kürt halkının, haklarına göstereceğimiz saygı, mücadelesine vereceğimiz destek, sermaye düzeninin halklar arasında kurmaya çalıştığı kin ve nefret duvarlarını yıkacak, bu sömürü düzenine karşı ortak mücadelenin önünü açacaktır. Gerçek kardeşlik ve barış tam da bu mücadelenin sonucu olarak ortaya çıkacaktır. Her türden gericilik ve milliyetçilik yenilecek, böylece halkların özgürlük ve eşitliğe dayalı barış içinde bir arada yaşamasının önü açılacaktır. Bunun dışındaki her çözüm; sömürü, baskı, katliam ve gençlerimizin ölmesi demektir. Baskıya, teröre, olağanüstü hal uygulamalarına karşı direnelim. Sömürüye, baskıya, eşitsizlik ve adaletsizliğe karşı sınıfsız sömürsüz bir dünya için birleşelim, bu kan emici düzene karşı birlikte mücadele edelim."

Basın açıklamasının ardından Nazım Hikmet'in "Vatan haini" şiiri okundu.

Eylem bittiği esnada birkaç kişi ırkçı söylemlerle provokatif girişimde bulundu. Ancak BDSP'liler bu girişimi boşa çıkardı.

Karşıyakalı emekçilerin eyleme ilgisi yoğundu. Hem eyleme katılarak hem de basın açıklamasının ardından alkışlarıyla eyleme destek verdiler.

Eyleme Karşıyaka Halk Forumu ve İnsan Hakları Derneği destek verdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Alanya'da polis HDP tabelasını indirdi

23 Ağustos gecesi Antalya'nın Alanya ilçesinde toplanan faşist gruplar, HDP'nin ilçe binasına saldırmak istedi.

Faşist grup, HDP binasının ve Kürt esnafların bulunduğu bölgeye yürümek istedi. Polisin bu yöne doğru yürüyüşe izin vermemesi üzerine Cumhuriyet Meydanı'na giden grup, burada İstiklal Marşı okudu, Kürtler aleyhinde ırkçı sloganlar attı.

Tekrar HDP binasına doğru yönelen fakat binaya gitmelerine izin verilmeyen grup, HDP tabelası inmeden alandan ayrılmayacaklarını söyledi. Polis de HDP binasına Türk bayrağı asarak tabelayı indirdi.

Polisten tabelayı alan grup ise ilçe sokaklarında yürüyüşe devam etti.

Kırşehir'de HDP il binasına saldırı

Diyarbakır'da yaşamını yitiren Uzman Onbaşı

Mehmet Kara'nın 24 Ağustos'ta Kırşehir'de Cacabey Camisi'nde kılınacak cenaze namazını bekleyen kalabalık bir grup, Lise Caddesi üzerinde bulunan HDP Kırşehir il binasına saldırdı. Faşist grup, sopa ve taşlarla HDP binasının camlarını kırdıktan sonra "Kırşehir Türk kalacak" sloganı atarak şehir merkezi ve HDP binası çevresinde dolaştı.

Eskişehir ve Antalya'da faşist saldırılar

Eskişehir'in Sarıcakaya ilçesinde çalışan mevsimlik tarım işçileri Bayram, Sabri ve Kadir Bağ, AKP'li Belediye Başkanı Faruk Güler ve ilçe muhtarlarının kışkırtması sonucunda 23 Ağustos'ta 300 kişilik bir grubun saldırısına uğradı. Kalas ve taşlarla saldırıya uğrayan 3 işçi, hastaneye kaldırıldı.

Antalya'da ise Cizre-Antalya seferini yapan Özlem Cizre Nuh otobüs firmasına ait yolcu otobüsü, Silifke-Aydıncık mevkiinde taşı saldırıya uğradı. Saldırıda biri şoför olmak üzere 5 kişi yaralandı.

1 Kasım seçimleri ve bitmeyen hayaller

Ç. İnci

Türkiye toplumu, alınan tekrar seçim kararıyla birlikte yine/yeniden seçim atmosferine sokuldu. 7 Haziran'da yapılan seçimlerden çıkan sonuç Erdoğan'ı mutlu etmeyince, daha o zamanlardan alınan bir kararla, 1 Kasım'da yine seçim yapılacaktır. Geline yerden artık herkesin malumu olarak, bu seçimin Erdoğan istediği için yapıldığı biliniyor.

Bir kez daha burjuva demokrasisinin ve parlamento eksenli "mücadelenin" sınırları görülmüş oldu. Seçimlerden istenilen sonuç çıkmayınca o çokça işaret edilen sandık iradesi yok sayıldı. Çeşitli manevralarla koalisyon ihtimalleri elenerek Erdoğan'ın istediği erken seçim seçeneğine biat edilmek durumunda kalındı. Bu süreç aynı zamanda hukukun hiçe sayıldığını, meclisin ve hükümetin ne derece biçimsel araçlar olduğunu tekrar göstermiş oldu. Seçilmemiş bir hükümetle bile savaş kararlarının alınabildiği görüldü. Devletin en yetkili ağız, Cumhurbaşkanı sıfatıyla anayasaya aykırı davrandığını, fiilen rejimin değiştiğini söyledi. Özcesi ülke işlerinin demokrasiyle, hukukla, seçim sandıklarına verilen oylarla yürümediği ayan beyan görülmüş oldu.

Oysa 7 Haziran öncesine baktığımızda gerek hükümettekiler gerekse de ona muhalif olan her kesim tarafından sandık demokrasisi göklere çıkarılmıştı. "AKP'yi geriletme" adına 7 Haziran seçimlerine katılan HDP bileşenleri, aldıkları oy oranıyla "sandık zaferi"ni kutlamıştı. Kendilerinin de deyimiyle "tüm demokrasi güçleri" seferber olmuş, 7 Haziran'la birlikte Türkiye'de çok şeyin değişeceğine inanılmıştı. Ancak çok geçmeden görüldü ki reformist ve tasfiyeci solun "sandık zaferi" konusundaki hayalleri suya düştü. Öyle ki, sürekli seçim sandığını işaret eden Erdoğan ve AKP'nin seçim sonuçlarına saygı duyacağına inanılmış olsa gerek, hala AKP'nin saldırganlığı karşısında şaşkınlık atılabilmiş değil. Ve hala seçim aldatmacasına inanılmakta, tekrarlanan seçimlere bu sefer "Bizler iktidara" şiarıyla aynı hevesle katılacaklarını görmekteyiz.

Seçime yönelik hedeflerini açıklayan HDP Eş Genel Başkanı Figen Yüksekdağ, "Yüzde 20 bandını zorlayan, Türkiye'de bir durum değişikliğine yol açabilecek bir oy oranına ulaşmayı hedefliyoruz" demektedir. Sanki 7 Haziran seçimlerindeki oyları yok sayılmamış, mevcut hukuk ayaklar altına alınmamış, burjuva demokrasinin sınırları görülmemiş gibi hala düzenin seçim oyunu meşru sayılmaktadır. Böylelikle parlamentarist hayallerin sınırının olmadığını görmekteyiz.

HDP 1 Kasım seçimi öncesi kurulacak olan seçim hükümetinde de "sorumluluk duygusu içinde" yer almak istediklerini açıklamıştı. Bunu da Demirtaş; "HDP, ülkenin ve seçimin güvenliği için seçim hükümetinde yer alacak" diyerek gerekçelendirmişti. AKP savaş politikalarına hız vermişken, Erdoğan kendi siyasi geleceğinin endişesi içinde gözünü karartmışken, 1 Kasım seçimlerinin normal seyrinde geçeceğine inanmaları, Erdoğan'ın kendi kurduğu seçim oyununa/aldatmacasına katılmaya bu kadar hevesli olmaları da parlamentarist hayallerin bir sonucudur.

Öte yandan Kürt illerinde başlayan özyönetim ilanları varken, PKK'den bile "1 Kasım'daki seçimin neye çare olacağı" soruları sorulmaya başlamışken HDP hala seçimler konusunda "sandık zaferi" beklentisine düşmüş haldedir. Oynanan, burjuva demokrasisinin sınırlarında dahi, iğreti bir seçim oyunudur. Haksız ve kirli bir savaş eşliğinde seçim aldatmacası devreye sokularak bir kez daha işçi-emekçiler ve Kürt halkı kandırılmaktadır. Parlamenter yolla bu ülkede bir şeylerin değişmeyeceği gerçeği döne döne ortaya çıkmakta, düzen siyasetinin perişan hali her gün teşhir olmaktadır.

Hal böyleyken hala parlamenter yolla, seçim sandıklarıyla emekçilerde yaratılmak istenilen çözüm yarılsamalarına karşı mücadelenin önemi ortadadır. İşçi-emekçilere ve Kürt halkına çivisi çıkmış bu düzen ve her yönüyle çürümüş devlet gerçeğinden kurtulmanın yegâne yolunun toplumsal bir devrimden geçtiği anlatılmalı, mücadele büyütülmelidir.

Akdoğan'dan üstü kapalı şantaj

Dinci gerici partinin önde gelen şeflerinden Yalçın Akdoğan, tek başına iktidar olmadıkları takdirde saldırılara devam edeceklerinin sinyalini verdi. 24 Ağustos'ta yaptığı konuşmada 'sıkıntılı' bir sürecin içinden geçildiğini belirten Akdoğan, üstü kapalı olarak 'istikrar' üzerinden tehdit savurdu. Akdoğan şunları söyledi:

"Bir taraftan terörle etkin bir şekilde mücadele ediyor, diğer taraftan Türkiye bir seçime gidiyor. Bu süreçten Türkiye'nin güçlenerek çıkması lazım. Gördük ki bu son yaşananlarla Türkiye'de güven ve istikrarın güçlü olabilmesi, AK Parti'nin güçlü bir şekilde iktidarını devam ettirmesinden geçiyor. Birçok konu, AK Parti'nin varlığına ve güçlü olmasına endekslenmiş görünüyor. Bizde bunun bilincinde olarak sorumlu bir şekilde inşallah seçim sürecinde başarılı olarak, büyük Türkiye yolunda 2023 hedefine doğru yürüyeceğiz."

Erdoğan'dan istikrar" tehdidi

Dinci-gericiliğin şefi Tayyip Erdoğan, 26 Ağustos'ta Kaçak Saray'da 10.su düzenlenen muhtarlar toplantısında yaptığı konuşmada, 1 Kasım seçimlerinde AKP'nin tek başına hükümet olmaması durumunda "istikrarsızlık" olacağı tehdidinde bulundu.

Dinci-Amerikancı şef, "7 Haziran'daki genel seçimin sağlıklı ortamda yapılmadığını ve sıkıntıya yol açtığını" öne sürdüğü konuşmasında "7 Haziran seçiminin yol açtığı sıkıntıyı, 1 Kasım'ın çözeceğine inanıyorum" dedi.

Yine "milli irade" demagojisi

Konuşmasında meclisteki muhalefet partilerini hedef alan Erdoğan şunları söyledi:

"Ben inanıyorum ki milletimizin iradesi, zaman zaman milli iradeyi tanımayan yakıştırmaları yapanlar var. Önce aynaya baksınlar. Bir defa, ben bu makama milletin iradesiyle geldim. Milletin iradesiyle geldiğim halde, ana muhalefetin başkanı ne diyor, parlamentoda Cumhurbaşkanı'nı seçelim. Eskiye dönüş gibi bir defteri var. Biliyorlar ki milletin iradesi onlara hiçbir zaman teveccüh etmeyecektir. Kendilerine göre yorumlar yapıyorlar. İşte Sayın Başbakan'la ilgili, aramızdaki ilişkilerle ilgili birçok garip garip yaklaşımlar yapıyorlar. Görev alanım neyse, o görev alanı içinde hareket ederim. Başbakan'ın da görev alanı bellidir."

Bu süreçle ilgili şahsıma yöneltilen eleştirilerin hiçbirisi doğruyu yansıtmıyor. Milletin önüne ikna edici çözüm koyamayanlar şahsımı hedef alarak sorumluluktan kaçmaya çalışıyorlar. Varsa, yoksa Erdoğan aşağı, Erdoğan yukarı. Ya seçime ben girmeyeceğim ki. Seçimde milli irade tecelli edecek, inşallah bunlara fırsat vermeyecek sonuç çıkacak ve istikrar devam edecek."

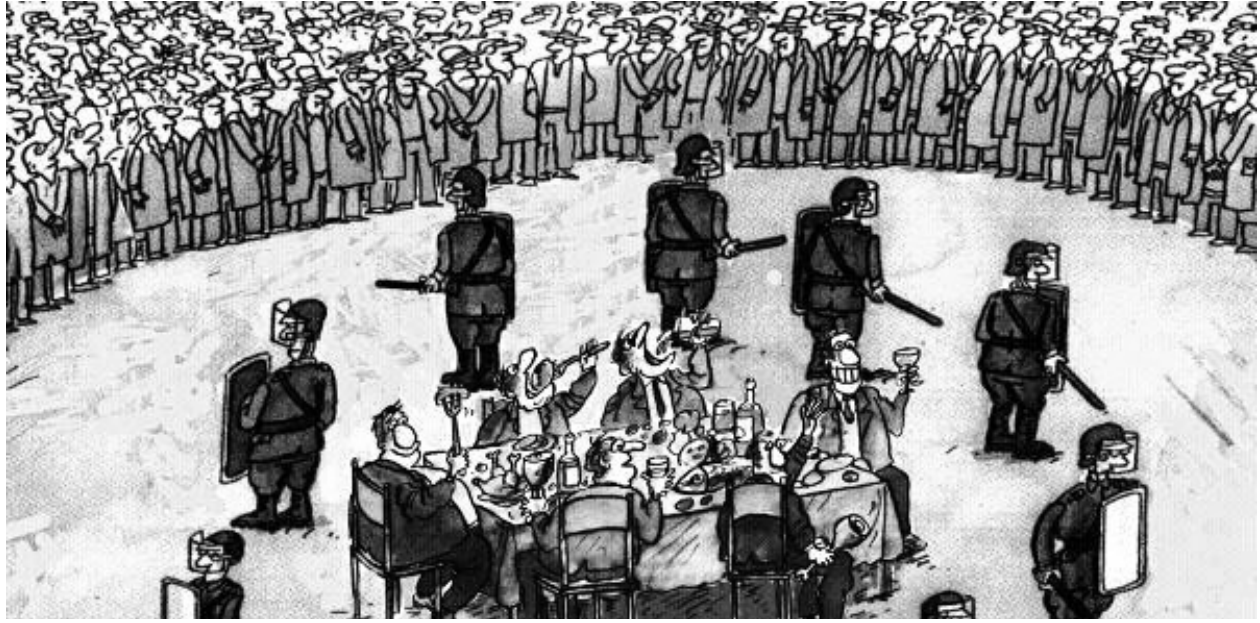
Kapitalizmde seçim, burjuvazinin ihtiyacı oranında “demokrasi”dir

1 Kasım’da “tekrar” seçim yapılacağı net olarak belirlenmişken, 7 Haziran seçimleri sonrası, demokrasi üzerine yapılan bütün ajitatif konuşma balonları bir bir patladı. 7 Haziran’da bütün seçim hilelerine rağmen AKP’nin oy oranı o denli olmasa da, milletvekili sayısı epey geriledi. AKP de dahil meclise giren partiler “halkımız bize koalisyon kurun dedi”, temelinde açıklama yapmışlardı. AKP ile koalisyona girmek MHP ve CHP açısından sonraki seçimler için epeyce riskliydi. Sonraki seçimlerde baraj altında kalma riski taşıyan MHP git geller yaşasa da sonuç olarak koalisyona kapılarını ilk kapatan parti oldu. CHP ise kendi ilkelerini koalisyon şartı olarak koydu. Şartları AKP kabul etseydi ve koalisyon kurulsaydı, CHP “bu şartları AKP’ye kabul ettirdik” diyerek oy kaybetme riskini en aza indirmeyi planlıyordu.

HDP ise baştan AKP ile koalisyona hayır dedi. Sonra AKP-CHP koalisyonunu destekledi. En sonunda ise AKP’yle koalisyona dolaylı sözlerle kapı aralandı. Ne var ki AKP sarayının dediği gibi “tekrar” seçim istiyordu. Eğer bu plan olmasaydı CHP ile koalisyon hükümeti kurulurdu. Anlaşamadıkları 4 madde kalmıştı. CHP’nin geriye kalan 4 maddesine hiç esnetmeden evet derdi. Nasılsa AKP bugün söylediğini yarın hiç söylememiş gibi yapmakta epey ustalaşmıştı. Uсталığını bu kez, erken seçim yapma yönünde kullandı.

Önce kirli savaşı, Suruç katliamıyla başlayarak, yükseltti. Kirli savaşı yükseltmesine paralel olarak HDP’ye yönelik bir tür siyasal linç başlattı. HDP’yi linç etmeyi başırırsa, 1 Kasım seçimlerinde HDP’yi baraj altında bırakarak tek başına hükümet kuracak milletvekili sayısına ulaşacaktı.

Evet, kirli savaşı saray istiyor. AKP tek başına hükümet kursun diye kirli savaşı yükseltiyor. Peki herhangi bir sermaye örgütlenmesinden, hatta tekil olarak sermaye bileşenlerinin birinden, kirli savaşı kınayan bir açıklama oldu mu? Sermaye AKP’ye söz geçiremediği için mi susuyor? Tarih geriye işlese ve saraylı gerçekten bir krallık kursaydı, bu mümkün olabilirdi. Ama bilimsel bir gerçekliği olmazdı. Çünkü kapitalizmde sermaye sınıfı, onun çıkarlarını en iyi şekilde koruyan bir sermaye partisi karşısında susmaz. Çıkarları biraz riske girse bile, en azından sesini yükseltirdi. Hatta engellerdi. Ama kirli savaşa karşı tek bir söz dahi etmediler. Etmezler de. Çünkü AKP’nin kirli planı sermayenin de çıkarına geliyor. AKP bu kirli planı öncelikle kendisi için yapmış olsa da, sermayenin çıkarına uygun olacağı kesin. Bu yüzden ne kirli savaş, ne HDP’ye yönelik siyasal linç, ne de erken seçim tek başına sarayın ve AKP’nin işi değil. Bunların

yürütücüsü AKP olsa bile, bir bütün olarak sermaye sınıfının politikası ve davranışdır.

CHP’nin söylemleri de kafa karıştırmamalı. Ölen askerlerden ve ana babalarından ileri hiçbir şey söylemiyorlar. Söyledikleri de seçim propagandası olmaktan öte hiçbir anlam taşıyor.

7 Haziran’dan bu güne yaşanan süreç, seçimler üzerine atılan demokrasi nutuklarının, “parlamentar demokrasi”nin de, burjuva diktatörlüğünün bir biçimi olduğunu çok net ortaya serdi. Sermayenin çıkarlarına paralel olarak, saraylı, darbe anayasasını bile hiçe sayan davranışlarda bulunabilir. Erdoğan’ın anayasayı ihlal ettiğini herkes söylüyor. Ama kimse bir şey yapmıyor. Yapamıyor değil, yapmıyor. Saraylı herkesin elini kolunu bağlamış olsaydı, seçim bile yapılmazdı. Ama seçim oyunu tekrardan oynanacak. Bugün 7 Haziran öncesi neredeyse HDP’yi destekliyor gibi görünen bazı medya kanalları da, HDP’yi siyasal linçe ince bir biçimde ortak oluyor. Misal, Fox ve Fatih Portakal. 7 Haziran öncesinde HDP’nin Türkiyelileşmesini öne çıkaran Portakal, şimdi “teröre terör, teröriste terörist demezsen Türkiyelileşemezsin” diyor, HDP’ye.

Ne var ki bütün bu gerçekliği HDP görmek istemiyor. Hiçbir seçim hilesi olmasa, AKP’nin oy oranı kesinlikle düşer. HDP barajı aşamazsa, özellikle Kürdistan’daki HDP milletvekilliği koltukları AKP’ye geçer. Bu durumda AKP tek başına hükümet oluşturacak koltuk sayısı kazanır. 7 Haziran’da da aynı durum söz konusuydu. Fakat 7 Haziran’da HDP barajı aştı. Ama şimdi Kürdistan’da, öyle ki güvenlik bahanesiyle sandıklar askeri garnizonlara

açıkladı. Erdoğan’ın “1 Kasım’da inşallah Türkiye seçimi yaşayacaktır” diyerek zaten ilan ettiği erken seçim kararı YSK’nın da açıklaması ile kesinleşti.

YSK Başkanı Sadi Güven, 7 Haziran’da yapılan milletvekili genel seçimi sonrasında 45 gün içinde Bakanlar Kurulu’nun oluşturulamadığını ve Erdoğan’ın seçimlerin yenilenmesine karar verdiğini belirtti.

bile taşınabilir. Ya da sandık çevresi askeri garnizona dönüştürülür. Bu durumda Kürt halkı yine oyunu HDP’ye vermiş olsa bile, o sandıklardan birinci parti olarak yine de AKP çıkabilir. Kirli savaş yürüten bir devletin kuracağı seçim sandıkları da kirli olacaktır. CHP’nin veya başka bir düzen partisinin sandıkları korumaya çalışacağını beklemek ise en hafifinden safdillik olur.

Seçim ve burjuva parlamento, sermayenin demokrasicilik oyununun bir mevsisidir. Bunu yok sayarak bu oyuna dahil olmak, ya yok oluşu ya da düzenle bütünleşmeyi koşullar. Bu oyun sadece ve sadece devrimci bir propagandayla istismar edilir ve teşhir edilirse, seçimin değil seçim sürecinin devrim yararına değerlendirilmesi mümkün olur.

Seçim oyununun sermayenin çıkarları oranında “demokrasi” anlamına geldiğini 7 Haziran sonrası çok net görüldü. HDP bu gerçekleri ifade etmekten geri durduğu sürece, bu kirli oyunun nesnesi olacaktır. 1 Kasım seçimleri üzerinden gündeme getirilen “bizler HDP, bizler iktidara” sloganı, HDP’nin seçim oyununa daha bir bağlandığını göstermektedir.

Kürt halkı direniyor. İçi ne kadar doldurulduğundan bağımsız olarak söylemek gerekir ki, meşru, özyönetim açıklamaları burjuva seçimlerinden çok, gerçek çözümün nasıl mümkün olacağını gösteriyor.

Türk işçi, emekçileri ise sandıktan kendi yararlarına kırıntı dahi beklemek yerine 7 Haziran öncesi metal fırtınasında olduğu gibi, sermayeye karşı direnmeyi ve kazanmayı esas almalı. Fabrikalarda hakları için mücadele veren işçiler bu yolla kardeşleşmeyi ete kemiğe büründürüyorlar. Türkiye işçi sınıfının kendi koşullarını nispeten düzeltmesi bile, seçim sandıklarıyla değil, fabrikalarda sokaklarda mücadeleyle mümkün. İşçilerin birliği, halkların kardeşliği sloganını ete kemiğe büründürüp, devrimle taçlandırmak ise, her ulustan işçi ve emekçileri kurtaracaktır. Çünkü iktidarda kendileri olacaktır. Demokrasi bir avuç asalak sermaye için değil, işçi sınıfı ve emekçiler için, ezilen halklar için olacaktır.

M. Kurşun

Gerici şef buyurdu, YSK kabul etti

Türk sermaye devletinin dinci gerici şefi Erdoğan’ın buyruğunu alan Yüksek Seçim Kurulu (YSK), erken seçimin 1 Kasım’da gerçekleştirileceğini

Dayanışma çalışmaları başladı

Artvin'de meteorolojinin uyarılarına rağmen alınmayan önlemler ve rant politikaları şiddetli yağış nedeniyle büyük bir sele ve katliama neden oldu. 23 Ağustos gece saatlerinde başlayan yağış sonrasında 24 Ağustos'ta Hopa sular altında kalırken Borçka Hopa arası çeşitli noktalarda heyelanlar yaşandı. Hopa'da iki ayrı apartman da heyelan nedeniyle yıkıldı.

Rant politikaları ve alınmayan önlemler nedeniyle etkili yağışlar sele ve dolayısıyla ölümlere neden oldu. Hopa merkez Orta Mahallesi'nde heyelan nedeniyle çöken binada 3, Yoldere Köyü'nde 3, Yeşilköy ve Eşmekaya köylerinde ise birer kişi hayatlarını kaybetti. Hayatını kaybeden 8 kişinin yanı sıra kayıplar olduğu belirtilirken 17 kişi de yaralanarak hastanede tedavi altına alındı.

Artvin Valiliği, 8 olan ölü sayısını 7 olarak düzeltti. Ancak sayı daha sonra tekrar 8'e yükseldi. Hayatını kaybedenlerin isimleri şu şekilde: Hacer Kara (56), Altan Kara (60), Funda Toksoy (41), Sabri Acıbadem (41), Nermin Demir (59), Emniyet Gedik (55), Ünsal Gedik (41), Erdal Eren Gedik (17)

Önem almayarak yaşanan ölümlerin başlıca sorumlularından biri olan Artvin Valiliği ise kriz masası oluşturulduğunu bildirerek altından kalkamadıkları yağış sonucu oluşan felaketin bilançosunu verdi. Valilik açıklamasında birçok yolun heyelan nedeniyle kapalı olduğu belirtildi.

Artvin'de uyarılara rağmen önlemler alınmamış

Hopa'da 8 kişinin yaşamını yitirdiği selin felakete dönüşmesinin gerisinde doğanın tahribatı ve gerekli önlemlerin alınmaması yatıyor.

Uzmanlar su taşkınlarının bu boyutta yaşanmasına bölgede yürütülen jeolojik faaliyetlerin bilgisiz debi hesaplamasıyla yapılmasının neden olduğunu belirtti.

Dere yataklarının debi hesaplaması yapılmadan daraltıldığını ve suyun dere yatağına sığmayarak taştığını belirten uzmanlar, aynı zamanda altyapı sorunlarının da giderilmediğine dikkat çekti.

Yol yapım çalışmalarının ve yerleşimlerinin arazi eğimleri ve yağış miktarı dikkate alınmayarak yapıldığına vurgu yapan uzmanlar "Yeşil Yol" gibi çalışmaların da bu tür felaketleri beraberinde getirdiğini ifade etti.

Bölgede yaşayanlar da felaketin geliyor dedikleri ancak bütün çabalarına karşı yetkililerin yıllardır gerekli önlemleri almadığını ve çalışmaları yapmadığını

Yaşanan sel ve heyelanın ardından dayanışma çalışmaları başladı. İlçede 25 Ağustos'ta kurulan Sivil Halk Dayanışması yardım kampanyası başlattı.

Ulaşımı kesilen köylere gruplar halinde yaya olarak giden dayanışma bileşenleri, buralarda hasar tespiti yaptı. Devletin buralara gitmediğini belirten dayanışma, ilçe merkezinde kurduğu masada toplanan yardımları köylere götürüyor.

Bölgede en çok su ve temizlik malzemesine ihtiyaç duyulduğu belirtiliyor.

Hopa'da devletin selden bu yana hiçbir şey yapmadığı belirtilirken, dayanışmayı örgütleyen güçler tarafından 25 Ağustos'ta sıcak yemek dağıtımı yapıldığı, elektriklerin gelmesiyle fırınların çalışacağı ve ekmek çıkarılacağı bildirildi.

Cenazede vali ve kaymakama tepki

Öte yandan, sel ve heyelan felaketinde hayatını kaybeden 8 kişinin cenazeleri 25 Ağustos'ta toprağa verildi. Cenaze törenine katılan Artvin Valisi ve Hopa Kaymakamı ise emekçilerin tepkisiyle karşılaştı. Emekçilerin "Hangi yüzle geliyorsunuz? Biz başımızın çaresine bakarız, devleti burada istemiyoruz" diye tepki göstermesinin ardından vali ve kaymakam cenaze töreninden kaçarcasına ayrıldı.

belirtti.

Kuledibi Mahallesi'nde yaşayan Süleyman Topal, 3 yıldır başvurularının dikkate alınmadığını belirterek şöyle konuştu: "Burada sonradan yapılan yolu 15 metre yükselttiler ve haliyle arka kısımlar düşük kaldı. Burada Karayollarının 9 menfezi var. 9 menfez tek tek kapanmış durumda. İlerde tek bir menfez var su buradan gidiyor. Yetkililerin hepsine tek tek fotoğraflı dilekçe verdik. Dilekçeler geri geldi; bize 'yapılacak' denildi. 3 yıldır yapılacak halen. Üçüncü afeti görüyorum burada. Bu nasıl iştir."

Selin ardından elektrik ve suların kesildiği Hopa'da emekçiler yetkililerin duyarsızlığına tepki gösteriyor. Yolların neredeyse tamamının balçığa dönüştüğü ilçede yaralıların hastaneye götürülmesi de bin bir güçlük sağlandı. Elektrik ve su kesintisinin yanı sıra yiyecek ekmekleri dahi olmadığını söyleyen emekçiler yardıma gelen yetkililerin de olmamasına tepkili.

Bölgede mahsur kalanlardan biri yaşadıkları durumu ve tepkisini şu sözlerle dile getirdi: "Elektrik yok, su yok, ekmek yok; yardıma gelen yetkili de yok, çaresiz durumdayız."

Taksim'de Hopa için yürüyüş: Afet değil cinayet!

24 Ağustos'ta Hopa'da yaşanan selin, doğanın talan edilmesi sonucunda felakete dönüşerek insanların yaşamına mal olması 26 Ağustos'ta Taksim'de yapılan yürüyüşle protesto edildi.

Taksim Tünel Meydanı'nda toplanan kitle "Doğal afet değil! Rant talan cinayet" pankartını açarak sloganlarla Galatasaray Lisesi önüne yürüdü. Galatasaray Lisesi önüne ulaşılmasının ardından çevre örgütlenmeleri adına ortak açıklamayı Sultan Aksu okudu.

Hopa'da yaşananların nedeninin sermayenin rantı uğruna doğanın talan edilmesinden kaynaklandığını belirten Aksu şunları ifade etti: "Ekolojik dengenin bozulması ve doğa katliamlarında görülen en büyük yanlışlar; sermayenin doğayı meta gibi gören sakat anlayışı, siyasi iktidarların sadece sermayenin çıkarlarını kollayan tutumu ile sermayenin çıkarı için doğanın talan edilmesinin önünü açacak yasalar çıkarmasına dayanıyor. Bu yanlışlar, doğadaki ekolojik yaşamı günümüzde artık 'rant kapısı' haline getirmiş durumdadır."

"Yıllardır rant uğruna arazi etütleri yapmadan sadece bina inşa eden belediyeçilik anlayışının taşıyıcıları, rantçı-soyguncu yöneticiler halkın karşısına çıkamıyor" diyen Aksu, son yaşanan olayın yıllardır doğanın talanına karşı verdikleri mücadelenin haklılığını bir kez daha gösterdiğini ifade etti.

Aksu, doğanın talanına karşı mücadelenin devam edeceğini ifade ederek açıklamayı sonlandırdı.

Açıklamanın ardından sırasıyla Çevre Mühendisleri Odası'ndan Eylem Tunceli, TMMOB Yönetim Kurulu Üyesi Cemalettin Küçük, CHP Milletvekili Gülay İpekçi ve Ferhat Tunç söz alarak rant ve talan düzeninin yarattığı katliamı teşhir etti.

Eylem Ferhat Tunç'un seslendirdiği ve hep birlikte söylenen Çav Bella marşı ile sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Hopa yapay yolla oluşturulmuş bir felakettir”

Çevre Mühendisleri Odası (ÇMO) İstanbul Şubesi ve İstanbul Hopa Dayanışması, 26 Ağustos'ta düzenledikleri basın toplantısıyla, Hopa'da yaşanan selin felakete dönüşmesinin gerisindeki nedenleri değerlendirdi.

Taksim'deki ÇMO İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirilen toplantıda ÇMO adına açıklamayı Kübra Ayçiçek yaptı. Ayçiçek, Hopa başta olmak üzere Karadeniz kıyılarının yoğun yağışların ve bu yağışlara bağlı olarak sellerin yaşandığı bir bölge olduğunu hatırlatarak açıklamasına başladı.

Ayçiçek, meteorolojinin sel konusunda uyarı yaptığını söylemesi karşısında “neden önlem alınmadı?” sorusunu sordu. Bölgede altyapının yetersiz olmasından kaynaklı konutların atık sularının fosseptik çukurlarına boşaltıldığını ve bunun da toprağın suya doygun olmasına yol açarak yağın yağmuru emmemesi ve taşkınlar oluşması sonucuna etki ettiğini ifade etti.

“Doğu Karadeniz'deki şiddetli yağışların oluşturduğu taşkınların nedenlerinden biri de usulsüz ve doğa dengesi gözetilmeden yapılan yollardır” diyen Ayçiçek, Karadeniz Sahilyolu başta olmak üzere

bu yolların doğal bir set işlevi görerek suyun denizle buluşmasını engelleyerek taşkınlar neden olduğunu belirtti.

Devlet Su İşleri'nin Artvin bölgesinde 15 baraj ve 166 nehir tipi HES yapmayı planladığını belirten Ayçiçek, HES yapımı sırasında zeminde yaratılan tahribatların bitki örtüsüne de zarar vererek erozyona yol açtığını ifade etti.

“Doğal afet değil yapay afet”

“Kapitalist tüketim kültürünün enerji hırsını Karadeniz sularının dengesini bozarak ortaya koyması da yaşanan sel felaketinin başlıca etkenlerinden biridir” diyen Ayçiçek, yaşananın “kader-fıtrat” olmadığını dikkat çekerek bölgedeki risklerin önceden belirlenmesi ve bu risklere karşı gerekli önlemlerin alınması gerektiğine vurgu yaparak sözlerini tamamladı.

Ayçiçek, Karadeniz doğasına rağmen planlanan projelerin iptal edilmesi, akarsu yataklarının düzgün bir akış için düzenlenmesi, bölgenin afet risk analizinin oluşturulması, gerekli yerlere taşkın uyarı sistemlerinin

kurulması, doğal dengeyi bozacak baraj ve santral yapımlarının durdurulması taleplerini sıralayarak Hopa halkıyla dayanışma içinde olacaklarını belirtti.

Ardından sözü İstanbul Hopa Dayanışması adına Ertuğrul Çelik aldı. Hopalılarının uzun süredir böyle durumlarla karşılaşacağını bildiği için talan projelerine karşı mücadele ettiğini ifade eden Çelik, selin ardından hala yolları açılmayan köylerin olduğunu belirterek sorunların oradaki yerel dayanışmayla çözüldüğü bilgisini verdi. “Yaşanan felaket sermayenin, AKP'nin doğayı rant için talana açmasından kaynaklanmaktadır” diyen Çelik, yaşananın doğal afet olmadığını söyledi. Çelik bu durumlar karşısında hukuki süreçlerin işletilmesi gerektiğini ancak asıl olarak topyekûn mücadelenin belirleyici olacağını vurgulayarak konuşmasını sonlandırdı.

Son olarak TMMOB olarak hasar tespiti yapılması için bölgeye bir heyet gönderileceği ve yaşanan durumu istismar etmek isteyen kişilerin para toplamaya çalıştığını ancak bölge halkının böyle bir talebi olmadığı belirtilerek bu çağrılara itibar edilmemesi çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Rize Valisi'ne ‘Yeşil Yol’ tepkisi

Karadeniz'de yöre halkının tepkisiyle karşılanan ‘Yeşil Yol’ projesinin Fırtına Vadisi ayağında geçtiğimiz hafta jandarma eşliğinde yapılan çalışmalara karşı 24 Ağustos'ta Rize Kaymakamlığı önünde eylem yapıldı.

Fırtına İnisyatifi'nin yaptığı açıklamada Samistal Yaylası'nda yol çalışması yapılan bölgenin milli park ve doğal SİT alanı içerisinde kaldığı belirtilerek, “Üç beş memurun çay içerken verdikleri hukuksuz izinlerle yasal kılıfa sokmaya çalıştıkları bir yolu inşa etmeye çalıştılar! Kendilerine sorduk: ‘Biz 10-15 kişi nöbet tutarken, siz niye bu kadar kalabalık geldiniz?’ Bize ‘Devletin kararlılığını göstermek için buradayız’ dediler. Biz de kendilerine aynı yanıt verdik: ‘Biz de, Samistalı,

Kavrunu ve Kaçkarları korumaya kararlıyız” denildi.

Vali Yazıcı'dan jandarma eşliğinde yapılan çalışmaya mahkeme kararları açıklanana kadar son verilmesi istenen açıklamada Fırtına Vadisi'ndeki asıl büyük sorunun 17 yıldır doğal SİT alanı olmasına rağmen koruma amaçlı imar planlarının bir türlü yapılmaması olduğunun altı çizildi. Ayrıca Vali Yazıcı'ya yönelik son çağrı olarak “Biz de biliyoruz o yol, trajikomik bir şekilde jandarma/polis gücüyle yapılır. Ama o yol tarihe dünya doğal ve kültürel miras alanını parçalayan ‘kara yol’ olarak geçer! Bunun da vebali büyük olur. Bugün değilse, bir gün bunu size birileri hatırlatır” ifadeleri dile getirildi.

Termik santrale dava

DOSAB Termik Santrali'ne Hayır Platformu üyeleri, 25 Ağustos'ta Bursa Bölge İdare Mahkemesi önünde toplanarak termik santralin önünü açan ÇED raporuna karşı dava açtı. Mahkeme önünde yapılan basın açıklamasında konuşan Bursa Barosu Çevre Komisyonu Üyesi Eralp Atabek, santralin yapılması sürecinde en önemli aşama olan ÇED raporuna itiraz ettiklerini söyledi. Atabek, DOSAB yönetiminin değerlendirme raporu hazırlanırken, yasa da yer alan halkın katılımı toplantısının yapılmasından kaçındığını belirterek Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın da aynı şekilde halkın katılımı toplantısını yaptırmadığını, sadece bürokratlar arasında bir toplantı düzenleyerek ÇED'in olumlu rapor vermesini sağladığını söyledi.

Atabek, daha sonra şunları söyledi:

“Temel savunma noktalarından biri olan DOSAB'daki pek çok kirletici bacanın ortadan kalkacağı iddiası aslında bir suçun itirafıdır. Ne valilik, ne belediye, ne de DOSAB yönetimi bu şekildeki bacaları engellemeyip, onların içine bir baca daha katılmasını ve böylelikle havamızın daha da kirlenmesini sağlamaktadırlar. Bu sebeple biz bu davayı açıyoruz.”

Sınıf savaşını büyütecek bir hazırlık içine girmeliyiz

Sınıf hareketi tek düze bir şekilde ilerlemesi beklenebilecek bir olgu değildir. Hele ki sınıflar savaşının olduğu bir durumda bunu beklemek gerçeklikten kopmak olur.

Bu temel gerçeklik üzerinden metal direnişine bakmak, metal direnişinin dününü ve bugünü anlamayı da bizler açısından daha da kolaylaştıracaktır. Çünkü artık farklı dinamiklere sahip, yürüttüğü mücadele deneyimini şu yada bu şekilde biriktirmiş, bu açıdan belli bir siyasal bilinç de kazanmış bir sınıf var karşımızda. Elbette bu bizim bugün istediğimiz düzeyden çok uzak ve gerçek bir sınıf bilinci üzerinden hareket edecek düzeyde de değil.

Metalde büyüyen öfke geri çekilirken

Metal direnişi bilindiği gibi Nisan ayının ortalarında, metal işçilerinin başka bir yolun mümkün olduğunu görmesi ile hızlı bir şekilde büyümüş ve kitlesel bir zemin kazanmıştı. Bu anlamıyla da büyüyen hareket kitlesel ve birleşik bir işçi hareketinin de ilk tohumlarını atmıştı. Ancak MESS'e diz çöktüren, MESS'e sözleşme haricinde adım attırmak zorunda bırakan ve bu anlamıyla maddi kazanımlar da elde eden hareketin bugün genel anlamıyla geri çekildiğini söyleyebiliriz.

Metal hareketinin birleşik bir zemin oluşturmadan son bulmasından da güç alan MESS bugün örgütlü ve planlı bir şekilde direnişin mevzilerine saldırıyor. Bursa'da öne çıkan temel fabrikalardan başlayan işten atma saldırısı bugün gelinen yerde tüm öne çıkmış illerdeki fabrikaları kapsayacak şekilde devam ediyor. MESS'in fabrikalara Türk Metal'i geri sokmaya dönük bu hamlesine ne yazık ki metal işçileri cephesinden istenen düzeyde yanıt üretilmedi.

Burada şunu da belirtmek gerekir ki bu saldırıdan payını TOMİS de almıştır. TOMİS'in kuruluşunda aktif

rol alan birçok fabrikadan kurucu işçiler fabrikalardan keyfi gerekçelerle atıldılar. Ford'tan tutalım da bir dizi başka fabrikaya kadar bu saldırı yansımasını buldu. TOMİS'in e-devlete düşmesi ile birlikte olası gelişecek harekete karşı MESS'in aldığı açık tutum da bu haliyle görülmüş oldu. TOMİS'in örgütlü olduğu fabrikalarda da metal fabrikalarının genelinde olduğu gibi istenilen yanıt üretilmemiş oldu.

Böylesi bir tablo çıkmasını bir dizi nedene bağlamamız elbette mümkün. Sonuçta hareketin yarattığı olumlu hava dağılmış, hareket halindeki fabrikalar kendi dar kabuğuna geri çekilmiş ve metal işçilerindeki özgüven bir ölçüde dağılmış durumda. Bunlar haricinde belkide en önemlisi, metal işçilerinin gözünü diktiği temel fabrika arasında yer alan, Tofaş gibi bir fabrikada işten atılmaların durdurulamamış olmasının genel havayı olumsuz etkilediğini söyleyebiliriz. Tofaş'la başlayan saldırılar ardı arkası kesilmeden devam etmiş oldu.

MESS'in bu saldırıları kendi başına, birbirinden bağımsız, bir öç alma edasıyla yapmadığı açık. MESS ilk dönemki şaşkınlığını atlattı ve metal işçileri nezdinde uyanan hak arama bilincine karşı topyekün örgütlü bir savaş başlatmış bulunuyor. Fabrikalar daha harekete geçmeden ezilmek istenmesi ya da direnişe geçtikleri takdirde kolluk gücüyle bastırılma yoluna gidilmesi bu gerçekliği gösteriyor.

MESS'in örgütlü saldırısına karşı sınıf mücadelesini büyütelim

Böylesi bir tabloda sınıf devrimcilerine önemli sorumluluklar düşüyor. MESS şahsında sermaye devletinin açtığı savaşa karşı sınıf savaşını büyütecek ve sınıf mücadelesini her alana yayacak bir hazırlık içine girilmesi gerekmektedir.

MESS'in metal fabrikalarındaki örgütsüzlük tablosundan aldığı gücü dağıtacak bir mücadele hattı

ortaya koymalıyız. Metal işçilerinin başlattığı hareket şu yada bu şekilde geri çekilmiş olsa da, hala alttan alta mayalanan bir sürecin yaşandığını görmeliyiz. Her fabrikanın kendi içinde kaynayan bir kazan olduğunu düşündüğümüzde, metal işçilerinin bizim mücadele propagandamıza o derece açık olduklarını unutmamalıyız.

Metal fabrikalarının somut gündemlerini tutmalı ve bu gündemler üzerinden düzenli olarak fabrikalara dönük seslenecek araçları etkin bir şekilde kullanmalıyız. Elbette bunu somut bağlar üzerinden gerçekleştirebilmek bize daha doğrudan fabrikaya seslenme imkanı sağlayacağı gibi fabrikalardaki dağınıklığı da aşmamızı hızlandıracaktır.

Kullandığımız araçların dili de bu açıdan oldukça önemli bir yerde duruyor. Genel bir ekonomist yaklaşımdan öte metal işçilerine sınıf bilinci taşıyacak dili tutturabilmeliyiz. Bunun için siyasal ajitasyon çok önemli bir yerde duruyor. Zira işçi ve emekçiler düzenin gerçek yüzünü ve pisliliğini asgari düzeyde bütün yanları ile kavramadıkları koşulda düzenle bağları sürdürmeye devam edebiliyorlar. Bunun kendisinin harekete geçmiş işçi yığınına sakatlayan bir etkene dönüştüğünü metal süreci içerisinde bir kez daha gördük.

Burada şunun altını da özellikle çizmekte yarar var. Metal fırtınasının etkisi sadece Türk Metal fabrikalarının sınırlarında kalmadı. Gerek örgütsüz metal fabrikalarında olsun, gerekse de başka sektörlerdeki fabrikalarda olsun işçi sınıfının geniş bölüklerinde yankı buldu. Bu anlamıyla çalışmamızda örgütsüz yerleri de hedef alan bir hattı ortaya koymalıyız.

Tüm bunları elbette kendi başına ele aldığımızda, MESS'in metal işçilerine açtığı savaşa yanıt üretmesi zordur. Ancak biz enerjimizi ve dikkatimizi bu anlamıyla yoğunlaştırabilirsek sonuç üretme olanaklarını çoğaltırız. Tüm bunlara ek olarak TOMİS'in güçlü bir alternatif olarak öne çıkması biz sınıf devrimcileri için büyük bir avantaj.

Elbette bizim ölçütlerimiz üzerinden düşündüğümüzde TOMİS bu çerçeveye bugünden sığmayacaktır. Ancak metal işçileri içerisinde yeni bir umut olan TOMİS'i gerçek sınıf kimliğine büründürme görevinin biz sınıf devrimcilerinin omzunda olduğu da unutulmamalıdır. Sonuçta metal işçilerini bekleyen 2017 gibi önemli bir süreç var. Bu süreçte hazırlanmak da biz sınıf devrimcilerin temel bir gündemi olmalıdır.

K. Celal

ORS işçileri baskılara karşı istifalarını sundu

Ankara'da Türk Metal çetesinden istifa etmelerinin ardından yönetim tarafından üzerlerinde baskı oluşturulmaya çalışılan ORS işçileri, 26 Ağustos'ta bir kez daha eyleme geçti. İki ay önce işçi temsilcilerinin tanınması için yapılan fiili grevin ardından geri adım atan ancak daha sonra tekrar işçiler üzerinde baskı kurmaya çalışan ORS yönetimine tepki gösteren işçiler, fabrika yönetimine istifalarını vermeye başladı.

70 ORS işçisi, baskıları protesto ederek istifalarını verirken diğer yandan da gündüz vardiyası fabrika önünde eyleme başladı. Yönetim istifaları kabul etmezken işçi sözcüleri yönetimle görüşmeye girdi.

Görüşmenin ardından sözcüler, fabrika önündeki arkadaşlarına açıklama yaptı. Anlaşma sağlanamaması üzerine tüm vardiya istifalarını verdi.

Bir ORS işçisi Metal İşçileri Birliği Facebook sayfasında yayımlanan mesajında şunları söyledi:

"Sözcülerle anlaşma sağlanmadı. Hepimiz fabrika önünde toplanıyoruz, henüz gelmeyenler var. Kararlı bir şekilde fabrikadan istifalar devam ediyor. Ya hep ya hiç taviz vermek yok!"

Diğer vardiyaların da katılımıyla istifalar devam ederken yönetimle 13.30'da tekrar görüşme yapıldı. İkinci görüşmeden de sonuç çıkmadı. İki vardiyadan işçiler fabrika önünde bekleyişlerini sürdürürken bir işçi fabrikadaki durumla ilgili şu ifadeleri kullandı:

"İşveren istifaları kabul etti. Biz de komple bırakıyoruz. Fabrika kapanmaya doğru gidiyor. Göze göz dişe diş, bizde geri vites olmaz! Kararlıyız, yönetim kendi kaşındı!... Fabrika ancak ORS işçisi isterse kapanır, patron isterse değil...!"

ORS işçileri toplam 1600 işçinin istifalarını verdiğini belirterek kararlılıklarını gösterdi.

Yaşasın işçilerin birliği, hakların kardeşliği!

Ülkede son dönemde ortada bir karmaşa durumu var. Bir yanda çocuklarına çürük raporları alıp askere göndermeyenler seçimi tartışıyor, diğer bir yanda istedikleri olmadı diye Güneydoğu'da ve Doğu Anadolu'da Kürt kardeşlerimize karşı emekçi çocukları ile kirli bir savaş yürütülüyor. Gelen cenazeler hep emekçi çocukları. Bunun bir de propagandasını yapıyorlar.

Yok şu kadar fakirdi, ailesine tek başına bakıyordu, kimsesi yoktu diyerek bu gencecik insanların ölümleri üzerinden propaganda yapıyorlar. Kendi çocukları gemicikler alırken, 20'li yaşlarında Karun kadar zenginleşirken, genç yaşlarında gayrimenkul zengini olurken bizler ise ölümü bu kirli savaşta hak eden oluyoruz. Nerde var bir tane askere giden zengin çocuğu, gelen cenazeler arasında var mı bir patron evladı, milletvekili çocuğu. Tabi ki yok, neden olacak ki biz zaten fakir olduğumuz için bunu hak ediyoruz onların gözlerinde. Bir yandan da ülkede tüm ekonomik kötü gidişatın bedelini bizlere ödetiyorlar. Vergiler artıyor, yiyecekten giyeceğe her şey zamlanıyor.

Ama biz ne yapıyoruz bu bizim gözümüzün içine baka bak oynanan oyunlara karşı. Bir şeyler yapmak bir yana dursun bir birimizden daha da uzaklaşıyoruz. Sen Kürt'sün, Laz'sın Çerkez'sin, Türk'sün diyerek bir birimizi ötekileştiriyoruz. Patronlar yazlıklarında tatil yaparken, içkileri yudumlayıp karlarını yükseltmenin, işçiyi daha fazla sömürmenin hesabını yaparken bizler birimize düşüyoruz. Onların tartışmamızı istediği gibi tartışıyoruz, "vay hükümet kurulmadı, vay ülkeyi Kürtler elden götürüyor!" diyerek içi boş tartışıyoruz.

Eğer gerçekten vatanseverlik yapmak istiyorsanız azıcık yürek varsa hakkımıza sahip çıkın. Yoksa gerisi

boştur. Sen daha hakkına alınterine emeğine işten çıkarılan işçi kardeşine sahip çıkamıyorsun. Seni gece gündüz sömürenlerin karşısına dikilemiyorsun. Senin sendikan olduğunu iddia eden çete sendikadan hesap soramıyorsun, onlara minnet ediyorsun. Gelip vatanseverlik altında milliyetçilik yapacaksın, bunların hiçbirisi bizi kurtarmaz. Yok böyle asarım, yok böyle keserim diyerek iş yerinde kardeş halklara saldıracaksın. Bunlar bizleri yönetenler tarafından kullanılan oyalama yöntemleri. Bir anda her şey unutulur sadece vatan-millet başka bir şey kalmaz. Kimin vatani-milleti? Patronların tabi ki onların çek defterleri, ölüyoruz genç yaşımızda onlar için. Bizleri uyutmalarına izin vermeyelim.

Bizler Laz'ıyla, Kürt'üyle, Ermeni'siyle, Türk'ü ile kardeşiz. Bunlar bizim alt kimliklerimiz bunlar bizim için ayırt edici olmamalı. Bizim için ayırt edici olan işçi olmamızdır, oğlunu askere göndermeyen aynı patron tarafından sömürülmemizdir ve üç kuruşa çalışmak zorunda bırakılmamızdır. Milliyetçiyim diye geçinen sendika ağaları tarafından kandırılmamızdır. Şimdi hiçbir cins, ırk gözetmeksizin emeğimiz doğrultusunda bir araya gelmeliyiz. Patronların bu sömürü düzenine karşı mücadeleyi büyütmeliyiz. Yeni metal fırtınaları yaratmalıyız. Bizler ezilen bütün halklar olarak kardeşiz. Bizlerin bir biriyle hiçbir sorunu yok. Ama biz örgütlenmeyelim yan yana gelmeyelim diye patronlar bizleri milliyetçilikle uyutuyor.

Şimdi işçiler olarak birlik olmalıyız, mücadele etmeliyiz ve kardeşleşmeliyiz. Biz bunları direnişlerde, örgütlenmelerde hep gördük. Bizler birlik olursak ancak beraber sermayeye karşı mücadele edersek kardeşleşir ve kazanırız.

Trakya'dan bir metal işçisi

Kocaer Haddecilik işçileri üretimi durdurdu, kazandı

İzmir'de kurulu Kocaer Haddecilik fabrikasında doğrultma bölümünde işçiler çok ağır ve tehlikeli bir çalışma ortamında çalışıyorlar. Doğrultma bölümünde sürekli olan çay haklarının iki hafta kadar önce kısıtlanması üzerine imza toplayarak kazanılmış bu hakkı geri almak istediler. Bölüm şefinin baskısı ve saldırgan tutumlarının ardından işçilerin talepleri geri çevrilince geçen hafta iki buçuk saat üretimi durduran işçiler çay haklarını geri kazandılar.

Fakat bölüm şefinin baskıları devam edince iş durdurma eylemine katılan işçilerden birinin kartı 26 Ağustos'ta basmadı. İdareden iş akdinin sonlandırıldığı bildirildi.

Fabrikada 1 işçinin işten atılmasına işçilerin yanıtı ise direniş oldu. İşçinin atıldığı bölümde üretim durduruldu. Diğer bölümlerden de destek gelirken yönetim polis çağırma tehdidinde bulundu.

Fabrika patronu Hakan Kocaer "sağ kolunu" fabrikaya göndererek doğrultma bölümünde arkadaşları için direnen işçileri tehdit ederek korkutmak istedi, ancak işçilerin kararlı duruşu nedeniyle geri adım atmak zorunda kaldı.

Genel müdür, direnen işçilere "Ücretlerinize zam yapalım üretime devam edin" teklifi ile geldi. Ancak işçiler "Arkadaşımız yoksa üretim de yok" cevabını verdiler. Genel müdür işçileri bürosuna çağırarak taleplerini dinleyeceğini söyledi. İşçiler tek taleple, atılan arkadaşlarının geri alınması talebiyle genel müdürün yanına çıktı.

Müdürle görüşmeye giden işçiler taleplerinin karşılanması sözünü aldı. Toplantı için çıkan on işçiden beşi üretim alanına inerek üretimi başlattı. Geri kalan işçiler bölümle ilgili olarak yaşanan sorunların konuşulması için toplantıya devam ettiler.

Direnen işçiler "Bugün arkadaşımızın geri alınması için müdürün verdiği söz tutulmazsa yeniden üretimi durduracağız" dedi.

İşçilerin kararlılığı karşısında yönetim saat 16.00'ya kadar süre istedi. Toplantının ardından işçiler makinaların başına geçse de üretimi yüzde 90 oranında durdurdu. Atılan arkadaşlarının geri alınmaması ve bölüm şefinin bölümden çekilmemesi durumunda 16.00-24.00 vardiyasının da üretimi durduracağını belirttiler.

Aradan geçen zamanın ardından fabrika yönetimi şefin işten çıkarılması talebinin kabul edildiğini ancak atılan işçinin geri alınmayacağını açıkladı.

Bunun üzerine sabah vardiyası 16.00-24.00 vardiyasıyla birleşerek üretimi durdurdu.

Patronun geri adım atarak atılan işçinin geri alındığını açıklaması üzerine işçiler eylemlerini sonlandırdı ve üretime başladı.

“Neden TOMİS’i seçtim?”

PTT ve Art’deki örgütlenme ve direniş süreçlerinde yer alan, Kalıp San’da işten atılmasına karşı eylem yapan ve işe geri alınan Cafer Kalağ Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası’na (TOMİS) üye oldu.

Kalağ yer aldığı direniş süreçlerinden edindiği deneyimleri, sendikal bürokrasiyi ve neden TOMİS’i tercih ettiğini Metal İşçileri Birliği’ne (MİB) anlattı.

MİB tarafından Kalağ’la yapılan röportaj şöyle:

- Merhaba. Kalıp San’da verdiğiniz mücadeleyi kazandınız ve iş başı yaptınız. Daha önce farklı işyerlerinde de mücadele ettiniz. Bunlardan bahsedermisiniz?

- İlk olarak 2011 yılında PTT’de çalışırken mücadele etmek gerektiğinin farkına vardım. PTT’de taşeron kölelik uygulamasına karşı arkadaşlar gizliden örgütlenme çalışması yürütüyorlarmış. Çalışma belli bir aşamaya gelince bana da ulaştılar. Ben de varım dedim. Daha sonra bir heyet oluşturduk. Heyet Haber-İş Sendikası’na gitti ve üye olmak istediğimizi söyledi. Haber-İş sıcak bakmadı. “PTT taşeronlarının ihalesi var. İhale bitsin, genel merkezimiz PTT genel merkeziyle taşeronların üyeliğini görüşsün bakarız” dedi. Bizi geçiştirdi. Biz de başka sendikalara gittik. Fakat o zamanki yasa gereği Haber-İş dışında hiçbir sendikanın üye yapma yetkisi yoktu. Komiteler kurarak örgütlenme sürecimizi devam ettirdik. Bir yandan da Haber-İş’i zorlamaya devam ettik. O zaman İstanbul şube başkanı olan Levent Dokuyucu ve ekibi hiçbir adım atmadı. Hatta bizden kaçtı.

Daha sonra ihaleler tamamlandı ve işten atmalar oldu. Biz birkaç arkadaş kapı önünde direnişe başladık. Bütün taşeron işçisi arkadaşlarımız direnişi sahiplendi. Sürekli olarak direniş çadırındaydılar. Haber İş’e daha fazla baskı yapmaya başladık. “Bakın ihaleler de bitti. Ne duruyorsunuz üyeliklere başlayın, yüzlerce işçi üyelik bekliyor” dedik. Levent dokuyucu “3 gün sonra gelip üyelikleri yapacağız dedi” ve bir daha kendisini göremedik. Biz sendika binasına gittik birkaç kere kimseyi bulamadık. Aynı süreçte içerdeki arkadaşlara

baskı artmaya başladı. Sendikanın da sahip çıkmaması arkadaşlarımızda moral kırılma yarattı.

PTT Topkapı Bölge Müdürlüğü önünde 215 gün süren şanlı bir direniş yaptık. Bu direnişin yarattığı değerlerin de katkısıyla PTT işçileri Topkapı’da örgütleniyor.

215 gün süren direnişimiz boyunca her gün yeni eylemler yaptık. Boğaz Köprüsü’nü kapamaktan Ankara’da meclis önüne çadır kurmaya kadar... Aynı zamanda hukuki mücadele de verdik ve kazandık.

PTT direnişinden sonra farklı işkollarında çalıştım. Art’de örgütlenme faaliyeti yürütmek için oraya girdik. Kısa bir süre sonra orada da komiteler kurduk. Eğitim çalışmaları yapmaya başladık. Metal işkoluna girdiği için Birleşik Metal-İş Sendikası’na gittik. üyelikler konusunda ilk önce ağırdan aldılar bizim basıncımızla adım attılar. İlk önce komitelerdeki arkadaşlarımızın üye olmalarını sağladık. Daha sonra işten atma saldırısı yaşandı. İlk olarak benle birlikte bir arkadaşın işine son verdiler. Biz yeniydik. Çalışmamız tamamen açığa çıkmamıştı bunun için direnişe başlamadık. Örgütlenme çalışmamızı dışardan sürdürdük. Hızlı yol

alıyorduk. Yeni işten atma saldırıları gerçekleştirildi. Bu saldırının önünü kesmek için kapı önünde direnişe başlamak gerektiğini düşünüyorduk. Sendikayı direniş konusunda ikna etmeye çalıştık. Yanaşmadılar. Eğitim Sen 4 No’lu şube salonunda genel merkezden Mehmet Beşeli’nin katıldığı toplantıda bu karar çıkmadı. Biz de fabrika komitesinin kararıyla direnişi başlattık. Patron geri adım attı ve akşama doğru arkadaşlarımızı geri aldı. Daha sonra tekrar işten atmalar ve farklı sorunlar yaşadık. Bunlara karşı direnişe başladık. Gerçekleştirdiğimiz direnişleri sendikayla örgütleyemedik maalesef. Bir yerden sonra sendika buradan umudunu kesti. (Patronun borçları varmış, bunun için fabrikanın durumu belirsizmiş) Hiç değilse arkadaşlarımızın haklarını almak için direnmek gerektiğini ifade ettik. Çok bir karşılık görmedik. Biz de Metal İşçileri Birliği öncülüğünde kapı önünde direnişe başladık. Direnişe katılan bütün arkadaşların haklarını aldık. Bu direnişler farklı aralıklarla birkaç kere gerçekleşti.

Daha sonra farklı yerlerde çalıştım. Kalıp San’da işçi arandığını öğrenince oraya girdim. Burada da yaşadığımız sorunlara karşı bir şeyler yapmaya başladım. Tabi burada her şey çok yavaş gidiyordu. Dışarıdan da neden birlik olmamız gerektiğine dair, yaşadığımız sorunların çözümüne dair “Metal İşçileri Birliği” imzalı bildiriler dağıtıyordu arkadaşlarımız. MİB’li başka arkadaşım da vardı. Fakat farklı bir yere girmek için buradan çıktık. Ben de elimden geleni yapmaya çalıştım. Zam zamanı verilen zamma itiraz ettim. Fazla mesai dayatmasını reddettim. Bunun için beni işten attılar. Bu saldırıya boyun eğmedim. Kapı önünde eylem yaptık, fabrikanın üretim yaptığı Vestel, Bosch gibi firmalara mektup yazdık, içerdeki arkadaşlara ve çevrede çalışan diğer işçi arkadaşlara mücadele çağrısı yapan bildiriler dağıttık. Konuşmalar yaptık. Bunlarla beraber hukuki mücadele başlattık.

Mücadelem kazanımla sonuçlandı Kalıp San yönetimi geri adım atmak zorunda kaldı ve işbaşı yaptım. Mücadeleme kaldığım yerden devam edeceğim.

Çünkü işçi sınıfına patronlar tarafından onursuzluk dayatılıyor. Baskılara boyun eğerseniz onurumuzu teslim etmiş oluruz. Ben bunun bilincine PTT’de

TOMİS basın toplantısı ile kuruluşunu duyurdu

Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS), 25 Ağustos’ta düzenlediği basın toplantısı ile kamuoyuna sendika merkezinin açıldığını ve metal işçilerinin artık kendi sendikalarının olduğunu duyurdu.

Geçici başkanlık görevini üstlenen Delphi işçisi Erhan Sarıbal, “Sendikal ağlağa” karşı kendi sendikalarını kurduklarını belirterek “Sendikamızı 12 ayrı fabrikada çalışan 17 arkadaşımızla birlikte kurduk. Renault, Tofaş, Ford, Borusan, Arçelik, Delphi, Valeo, Farba, Çemtaş gibi büyük fabrikalar bunların başında geliyor” dedi.

TOMİS’in işçilerin kurduğu bir sendika olduğuna ve yöneticilerinin doğrudan seçimle belirleneceğine dikkat çeken Sarıbal, sözlerini şöyle sürdürdü:

“Diğer sendikaların aksine bizde tamamen demokrasi var. Yönetici ücretleri yok. Aidat bir

yevmiye değil sadece 2 saatlik ücret tutarı. Bu sendikada başkan ne kadar söz sahibi ise işçi arkadaşlarımız da o kadar söz sahibi olacak. Bizde her şey demokratik yollardan gerçekleşecek. Sendikada tek ve gerçek yetkili çalışanlar olacak.”

Erhan Sarıbal’dan sonra sözü Kocaeli Gölcük Ford fabrikasının sözcüsü Fikri Möhürlü aldı.

‘Metal fırtınası’nın devam edebilmesi için Bursa, Kocaeli, Eskişehir, Gebze gibi bölgelerden çeşitli fabrikalar birleşerek TOMİS’i kurduklarını belirten Möhürlü, sözlerine şöyle devam etti:

“TOMİS’in kuruluş amacı, metal fırtınasında ayağa kalkan fabrikaları, birleştirmek ve gücü bir yerde toplamak, daha güçlü, daha birlik bir şekilde dayanışma içerisinde tutmak ve yaşanan işçi kıyımlarına dur demek için TOMİS’i kurduk.”

örgütlenirken vardım. Sınıfımın onurunu, insanlık onurunu ayakta tutmak için zulmün olduğu her yerde mücadele edeceğim. En fazla işimi kaybederim. Ama çok şey kazandım. Baş eğmeyerek en başta insan olmanın onurunu yaşadım.

- Kalıp San'da bundan sonra neler yapmayı düşünüyorsunuz?

- Ben burada işçi arkadaşlarımı birlik olmaya sorunlarımıza karşı mücadele etmeye çağırma devam ediyorum. Ben TOMİS'e üye oldum. Arkadaşlarımı da TOMİS'e üye olmaya çağırıyorum. TOMİS'in ne olduğunu ne zaman kurulduğunu, kimler tarafından kurulduğunu anlatıyorum. Kısaca "TOMİS zulme sömürüye, ağalığa başkaldırmış işçinin örgütüdür" diyorum. Arkadaşlarımı davet ediyorum. Başarılı olursak işçi sınıfı kazanacak bunu da biliyorum.

- Metal iş kolunda çok sayıda sendika var. Neden TOMİS'i seçtin?

- Ben mücadele içinden gelen bir işçiyim. 2011 yılında az çok sınıf bilinci (o zaman 40 yaşındaydım) kazandıktan sonra mücadeleden başka çözüm olmadığını düşünüyorum. Bunun için girdiğim her fabrikada karşılaştığım sorunlara karşı elimden geldiğince bir şeyler yapmaya çalıştım. PTT direnişinden sonra ondan fazla iş yerinde çalıştım. İşsiz kaldım. Bazen kiramı ödemekte zorlandım. Eşim çalışmasa hepten zor duruma düşerdik. Ama bunlara rağmen doğru olanı yapmak için elimden geldiğince uğraştım. 2011 yılından beri sendikaları da tanıdım. Haber-İş Sendikası'nın koltuklarını işgal edenler bizi ortada bıraktılar. Kendi kişisel çıkarları için o zaman Levent Dokuyucu bize sırtını döndüğü için ödüllendirildi ve genel merkez yönetimine alındı. Bu gibi örnekler benim sendikal bürokrasiyi tanımama neden oldu. Şimdiye kadar katıldığım bütün eğitim çalışmalarında "sendikalar işçilerin öz örgütüdür" diye öğrendim. "Söz yetki karar" hakkını işçinin kullanması için bürokrasinin aşılması gerektiğini öğrendim ve yaşayarak anladım.

Birleşik Metal-İş'i Art'de gördüm. İşler biraz ters gidince, sürekli aidat alma ihtimalleri ortadan kalkınca işçileri yarı yolda bıraktılar. Yöneticilerinin bazılarının iyi niyeti olabilir. Ama sendikaya hakim olan geri anlayışın karşısında durmayınca bireysel iyi niyet hiçbir işe yaramıyor. Bunu da Art'de gördük. İyi niyetle bu işler olmaz. Doğru olan neyse her şeyi göze alarak adım atmak gerekir; onlarda bu yok. İşçi sınıfının dışı dış mücadelesini örgütlemekten uzaktı. Sendikalar için her şey aidat almaya indirgenirse işçi mücadelesi büyümmez. Bir kişi bile olsa sendika bu kişiyi üye yapmalı. Sınıf bilinci, sınıf kimliği kazandırmak için çalışmalı.

Ama şimdiye kadar gördüklerim bundan uzak. Ben bir şeylerin böyle düzeleceğini düşünüyorum. TOMİS'i metal işçilerinin büyük mücadelesinin ürünü olduğu için tercih ettim. Tüzüğünde ifade edilen ilkeleri okudum. Sendikal ağalığa karşı kesin hükümler var. Her kademesinde "söz, yetki, karar" işçilerde deniyor. Bir sendika böyle olmalı. TOMİS bu ilkelere bağlı kalırsa gerçek bir işçi sendikası olur. Benim TOMİS'e üye olmamın en büyük nedeni bu. Bir de benim gibi mücadelenin içinden gelen, her türlü bedeli ödemeyi göze alan işçiler bu sendikayı kurdu. Bu benim için en önemli nedenlerden biri. TOMİS iddialarına uygun hareket ederse işçi sınıfının mücadelesine inanmış benim gibi bütün işçileri çatısı altında toplar. Yolun daha başı, her şeyi zaman gösterecek. Ben zaman içinde TOMİS'in hak ettiği yeri alacağını düşünüyorum. Olmazsa ne olur. Mücadelenin sonu gelmez. Yeni yollar çıkışlar ararız.

Metal İşçileri Birliği'nden işçi düşmanı MESS'e protesto

Metal İşçileri Birliği (MİB), hakları için ayağa kalkan ve mücadeleyi büyüten metal işçilerine yönelik işten atma saldırısını devreye sokan Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası'nı (MESS), İstanbul Temsilciliği önünde eylem yaparak protesto etti.

Mecidiyeköy Metrobüs çıkışında buluşan MİB'liler MESS temsilciliğine yakın bir mesafeden "Yüzlerce metal işçisini işten attırdı... İşçi düşmanı MESS hesap verecek!" ozalitini açarak sloganlarla yürüyüş yaptı.

MESS listelerle öncü işçileri atıyor

MESS önünde yapılan ajitasyon konuşmasında metal işçilerinin 5 Mayıs'ta Bursa'da çağıttığı kıvılcımın Ankara, İstanbul, Kocaeli'deki metal işçilerini sardığı ve işçilerin hakları için mücadeleyi büyüttüğü ifade edildi. Ancak işçilerin bu eylemlerinin arkasından MESS'in karşı saldırıya geçtiği, fabrikalara listeler göndererek öncü işçileri işten attığı ifade edildi. MESS eliyle yüzlerce işçinin işten atılmasına karşı MESS'ten hesap sormak için eylem yaptıklarını belirten MİB'liler, bütün metal işçilerini saldırılara karşı mücadeleye ve örgütlenmeye çağırdı.

"MESS-Türk Metal saltanatını yıkacağız!"

Ardından basın açıklamasını okuması için söz Çerkezköy'deki B/S/H fabrikasında işten atılan MİB'li bir işçiye verildi.

Açıklamada, metal işçilerinin Bursa'da başlayarak bir destan yazdığı ve dalga dalga diğer illere ve işkollarına yayılarak bütün işçilere umut olduğu ifade edilerek "Sermayenin yasalarına sığmayan hak alma mücadelesi metal işçisinin istediğinde neler yapabileceğini bir kez daha göstermiş oldu" denildi.

MESS'in başvurduğu kirli yöntemler ve saldırıların teşhir edildiği açıklamada şunlar söylendi:

"Bu şanlı direniş karşısında MESS ise en kirli yöntemlerle metal işçilerini ve öncüsü MİB'in direncini kırmaya çalıştı. MİB çalışanlarını günlerce gözaltında tuttular, MESS'in sağ kolu Türk Metal bıçak ve sopalarla saldırdılar, metal işçileri emniyette günlerce sorgu altında tutuldu, aileler aranarak tehdit edildi, paralar yatırılarak işçilerin susturulması amaçlandı."

Açıklamanın devamında MESS'in her türlü kirli yöntemle metal işçilerinin haklı mücadelesini karalamaya, sindirmeye ve yalnızlaştırmaya çalıştığı ancak mücadelenin 'bitti' denilen yerde yeniden başladığı ifade edildi. MESS'in kendisi için tehlike olarak gördüğü öncü işçileri işten atarak sömürü düzenini kurtaracağını sandığı, ancak yanıldığı belirtilen açıklamada, sömürünün ve haksızlığın olduğu yerde metal işçisinin mücadeleyi sürdüreceği ifade edildi.

MESS ve Türk Metal'in kurdukları saltanatın çöküşünün hızlandığı ve MİB'in er ya da geç bu saltanata son vereceği belirtilen açıklama şu ifadelerle sonlandırıldı:

"MESS ve Türk Metal düzenini sarstık ama yıkamadık. Artık tüm hazırlıklarımız bu yöndedir. Metal işçisi şimdi daha güçlü. Ey MESS gün gelecek bu binalarınız metal işçisi tarafından size dar edilecek bunu bilirsiniz. Artık o koltuklarda rahat rahat oturamayacaksınız."

Nasıl aylarca gece gündüz fabrikalarda yatıp kalktınız, nöbet tuttunuz yine o günleri yaşatacağız Hem de daha katmerlisini."

Kızıl Bayrak / İstanbul

Devletin K

TKİP Merkezi Yayın Organı Ekim'in, Ekim 2009 tarihli 259. sayısının başyazısıdır. İçerik bakımından güncelliğini koruduğu için okurlarımıza sunuyoruz.

İsimlendirilmesi artık resmen böyle yapılmasa da gündemde yeniden bir “Kürt açılımı” var, tartışma ve girişim olarak. Tartışma tüm kesimlerde yapılıyor ve girişim, bu kez bir devlet politikası olarak, hükümet üzerinden gündeme geliyor.

Aylardır tartışılmasına rağmen açılımın içeriği üzerine herhangi bir açıklık yok halen. Ama açılımı gündeme getirenlerin döne döne sıraladıkları olmazlardan nelerin olabileceğini, daha doğrusu olabileceklerin sınırlarını anlamakta fazlaca bir güçlük de yok. Son olarak Meclis açış konuşmasında Cumhurbaşkanı'nın (ki “tarihi fırsat” nitelemesiyle yeni açılımı aylar öncesinden ilk kez o müjdelemişti) ortaya koyduğu çerçeve, yapılmak istenenin sınırları konusunda yeterli açıklığı sunmaktadır. Tek millet, tek devlet, tek bayrak ve tek resmi dil temelinde, “farklılıkları zenginlik olarak kucaklamak ve yönetmek” olarak özetlenebilecek bir çerçeve bu. Devletin başı olarak Cumhurbaşkanı, aynı konuşmasında, bunu “milli birliği” güçlendirmenin zorunlu gereği olarak da ortaya koymakta, açılımın bunu hedeflediğini vurgulamaktadır. Bu, hükümetin açılıma getirdiği en son tanım (“Milli Birlik Projesi”) ile çakışmakta ve böylece devlet katındaki ortak amacı dile getirmektedir.

Açılımın sınırlarına ilişkin olarak oluşan açıklığın öz özet, Kürtlerin bir ulus olarak varlığının ve bundan doğan siyasal haklarının reddi ve inkarıdır. Bu, geleneksel çizginin özünde korunması ama biçimde reforme edilmeye çalışılmasıdır. Bununla mantıksal bir uyum çerçevesinde, hükümet açılım için Kürt cephesinden resmen ve ağızdan herhangi bir muhatap kabul etmemektedir. Bu elbette Kürt hareketinin hesaba katılmadığı anlamına gelmiyor. Ama hükümet, açılımı devlet yapmaktadır, Kürt hareketine düşense buna kolaylık sağlamaktır havasında ve hesabında. Kürt hareketinin bugünkü gücü ve beklentileri düşünüldüğünde bu olmayacak duaya amin demekle aynı şeydir ve halen açılımın en büyük handikapını oluşturmaktadır.

Açılım konusunda başlangıçta bir hayli umutlanan Kürt hareketi ise, geline yerde, gündemde olanın açılım değil fakat tasfiye olduğunu söylüyor. Evet, tam da öyle. Ama yine de burada bir çelişki yok; zira açılımın resmi ağızlarca dile getirilen amacı da zaten esası yönünden bu. Açılım Kürt sorununu çözmek söylemiyle fakat gerçekte bugünkü biçimiyle Kürt hareketini bir sorun alanı olmaktan çıkarmak, silahlı Kürt direnişini tasfiye etmek üzere yapılmak isteniyor. Kürt hareketi açılımın çerçevesiyle uyuma girerse bunu barışçı biçimde, kendi çözüm çerçevesinde ısrar ederse bunu başka biçimlerde yapmak istediklerini gizliyor değiller. Aynı hesap açılımın her iki durumda da devletin işini kolaylaştıracağı inancına dayanıyor. Devlet katındaki mutabakatın gerisinde temelde bu

var.

Bu durumda tutarsızlığı Kürt hareketinin kendi konumunda ve beklentilerinde aramak gerekir. Kürt hareketi devrime dayalı programını çoktan bir yana bırakmıştır. Düzenle barışmaya ve bütünleşmeye dayalı bir strateji izlemektedir ve yürüttüğü mücadelenin bunun önünü açacağına inanmaktadır. Ama tutarsızlığı, bir yandan düzenle barışma çizgisi izlerken, öte yandan gerçekte ancak o aynı düzenin aşılması ile elde edilebilecek bir ulusal istemler bütünüyle hareket etmesindedir. Bu halen Kürt hareketinin akıl almaz çelişkisidir. Devrimle elde edilebilir olanı kurulu düzenle pazarlıkların ürünü anayasal reformlarla elde edebileceğini sanmak, ham hayallerle oyalanmaktır.

Kürt hareketi tutarlı olmak istiyorsa iki şeyden birini seçmek zorundadır. Ya ulusal eşitliğe dayalı siyasal istemlerden vazgeçmeli, ya da bunun gerici burjuva düzeni ile pazarlıklarla, dolayısıyla anayasal reformlarla elde edilebileceği hayalinden. İkisinden de vazgeçmemek, bir çıkmaza saplanıp kalmakla aynı anlama gelmektedir.

Aynı kaba tutarsızlık kuyrukçu solun tümünde vardır. Onların ortak sloganı “demokratik, adil ve onurlu bir barış!”tır. Ama bu çevreler, ilkin bunun siyasal kapsamını tüm açıklığı ile ortaya koymak ve sonra da bunun kurulu burjuva düzeni sınırları içinde ve anayasal reformlar yoluyla nasıl olanaklı olabileceğini izah etmek sorumluluğu ile yüzyüzedirler. Tümü de hala marksist geçindiğine göre, bunu Marksizmin ulusal sorun teorisi ve programıyla bağdaştırarak yapmak gibi bir yükümlülük de var önlerinde. Devrimci olmak iddiasını sürdürüp de ulusal sorunda anayasal reform çizgisinin ardından sürüklenmek, tüm kişi, grup ve partileriyle kuyrukçu sol çevrelerin ortak çelişkisi ve yapısal tutarsızlığıdır.

Bu kısa değinmeleri bir yana bırakarak, devlet açılımının tam da bu dönemde gerçekte hangi ihtiyacın ürünü olarak gündeme geldiği sorununa geçmek istiyoruz.

Amerikan emperyalizmine bağımlılık, tüm kesimleriyle Türk burjuvazisinin, tüm kurumlarıyla Türk devletinin ve tüm partileriyle Türk burjuva siyasetinin tarihsel ortak paydasıdır. II. Emperyalist Dünya Savaşı'nı izleyen bütün bir tarihi dönem boyunca bu böyle olagelmıştır ve dünyadaki hegemonik güç ilişkilerinde köklü bir değişim ortaya çıkmadığı sürece de böyle olmaya devam edecektir.

Kapitalist dünyanın hegemon emperyalist gücüne “milli mutabakat”a dayalı bu bağımlılık, Türk burjuvazisi için kendi sınıf egemenliğini sağlama almanın temel önemde bir dış güvencesi idi. Karşılığında ise ABD'nin başında bulunduğu emperyalist dünya kampı hesabına bölge jandarmalığı görevi üstleniliyor, bunun bir gereği olarak da Türkiye toprakları bölge halklarına karşı emperyalizmin tehdit, saldırı ve savaş üssü haline getiriliyordu.

20. yüzyılın son on yılına girilirken, bu rol üstlenmede belirli bir değişikliğe yola açan iki önemli

gelişme üstüste bindi. Bunlardan ilki, onyılları bulan bir gelişme sürecinin ardından Türk burjuvazisinin artık önemli bir sermaye birikimi düzeyine ulaşması ve böylece dış piyasalara açılacak güce kavuşması oldu. 12 Eylül faşist darbesi ile düzlenen zeminde kurnasız ve sınırsız bir sömürü dönemi olarak yaşanan ‘80’li yıllar bu açıdan bir dönüm noktası oluşturdu. İkinci önemli gelişme ise Doğu Bloku’nun çökmesi ve Sovyetler Birliği’nin dağılması idi. Savaşı izleyen dönemin dünyasında oturmuş tüm dengeleri kökten değiştiren bu olay, Türkiye’yi çevreleyen bölgelerde büyük bir istikrarsızlıkla birlikte önemli bir boşluk yarattı.

Bu iki gelişme bir arada, Türk burjuvazisinin yayılmacı heveslerini körükleyerek onu bölgesel bir güç olarak sivrilme arayışlarına itti. ‘90’lı ilk yılların resmi politika sahnesindeki “Adriyatik’ten Çin seddine Türklük dünyası” söylemleri, burjuva düşünce dünyasındaki II. Cumhuriyetçilik ve Yeni-osmanlıcılık tartışmaları, bunun yansımaları oldular. Turgut Özal, özellikle de son döneminde, Türk burjuvazisinin bu yeni heves ve eğilimlerinin siyasal temsilcisi, bir bakıma simgesi oldu.

Fakat başta Ortadoğu olmak üzere Türkiye’yi çevreleyen bölgeler, aynı zamanda dünya ölçüsündeki emperyalist nüfuz mücadelesinin en stratejik alanları idiler. Böyle olunca, ulaşmış bulunduğu yeni güç düzeyine rağmen, Türk burjuvazisi bu mücadelede ancak taşeron olarak önemli bir rol üstlenebilirdi. Nitekim dayanaktan yoksun propaganda söylemlerinin ötesinde bu konuda yeterince gerçekçi davranıldı ve sözkonusu rol, dünyanın yeni güç dengeleri içinde ABD ve İsrail hesabına üstlenildi. Bu yıllarda İsrail ile ilişkilerin sayısız açık-gizli anlaşmalar ile en ileri düzeye çıkarılması, ABD de içinde olmak üzere üçlü bir siyasal-askeri mihver olarak kurumlaştırılması, bunun ifadesi oldu. Türk burjuvazisi, ABD hesabına, Yugoslavya’nın parçalanmasında, Afganistan ve Irak’ın işgalinde, Kafkasya ve İç Asya üzerinden Rusya’nın kuşatılmasında, önemli politik-askeri roller üstlendi.

Bununla birlikte, yarım yüzyılı aşan bir tarihsel temele oturan ve birçok bakımından pürüzsüz olan bu ilişkilerde, yine de belli sorunlar yok değildi. Ve bunlar, zaman zaman ilişkilerde bunalım olarak tanımlanabilecek sonuçlara yolaçabilecek denli önem de kazanabiliyordu. Genellikle çok geçmeden aşılsa da, ilişkilerde bunalım doğuran handikaplar, Türk burjuvazisinin ABD emperyalizmi ile her bakımdan uyumlu bir bölge politikası izlemesini, böylece bölgesel düzeyde önemli bir güç olarak öne çıkmasını, yine de zora sokuyordu.

İşbirlikçi büyük burjuvazinin hemen tüm kesimleri, özellikle iç politik yaşamın belli sorunları üzerinden farklı eğilimler taşıyor olsalar da, dış politik yaşamın bu önemli handikaplarının aşılmasında, zaman içinde güçlenen bir mutabakat içinde oldular.

Böylece son zamanlarda gürültüsü ölçüsünde yankısı da büyük olan Kürt ve Ermeni açılımları’nın gerçek arka planına gelmiş oluyoruz.

Kürt açılımı

ABD’ye bağlılık, sadakat ve hizmette kusursuzluğunu tarihsel olarak kanıtlamış Türk burjuvazisinin, buna rağmen çıkarlarının gerektirdiği belli durumlarda ona ters düşebildiği belli sorunlar da olmuştur, yukarıdaki kısa özetle bunu dile getirmeye çalıştık. Kürt sorunu, Kıbrıs sorunu ve Ermeni sorunu, bunun başlıca üç alanı olageldiler ve Türk dış politikasının belli sınırlar içinde de kalsa ABD’den farklılaşabildiği nadir sorunlar alanını oluşturdular. Öteki ikisini bir yana bırakarak “açılım” tartışmalarının asıl alanı olan Kürt sorununda bu farklılaşmanın ne anlama geldiğine bakalım.

Türkiye, tarihsel olarak dört parçaya bölünmüş Kürdistan’ın, toprak ve nüfus olarak en büyük parçası üzerinde egemen olan devletlerden biridir. Ötekilerle kıyaslandığında Kürt sorununda en katı ve inkarcı davranış çizgisini de o temsil edegelmiştir.

II. Emperyalist Dünya Savaşı’nın hemen ardından Türkiye ile yakın ilişkilere giren ve onun tüm iç ve dış politikası üzerinde belirleyici etkilerde bulunabilen ABD emperyalizmi, “son Kürt isyanı” toplumsal bir güç boyutları kazanana kadar bu katı inkarcı egemenliğe herhangi bir itiraz yöneltmek bir yana, bu alanda Türk burjuvazisine onyıllar boyunca tam destek vermiştir. Genel toplumsal uyanışla birlikte Kürt ulusal uyanışının da gaddarca ezilmesi anlamına gelen 12 Mart ve 12 Eylül faşist askeri darbelerinin ardındaki gerçek gücün ABD olduğunu hatırlatmak bile kendi başına bu konuda yeterli bir fikir verebilir.

Bu tarihsel destek PKK’nin önderlik ettiği yeni Kürt isyanına karşı da aynı biçimde devam etti. ABD payına olduğu kadar İsrail payına da... Ortadoğu halklarına karşı kurulan üçlü saldırgan politik-askeri mihverin bu hakim ikilisi, “terör” olarak damgalanan modern Kürt ulusal uyanışının bir kez daha ezilebilmesi için Türk devletini her yolla desteklediler. Ve sonuçta bunu, Abdullah Öcalan’ın tutsak edilip Türk devletine teslim edilmesiyle taçlandırıdılar. Böylece bu desteğin ulaşabileceği boyutları tüm açıklığı ile göstermiş oldular.

Bütün bunlar, ABD ve İsrail ile Kürt sorunu üzerinden yaşanan sorunların Türkiye’deki Kürt sorunuyla bir ilgisi olmadığını ortaya koymaktadır. İlişkilerde pürüzlere yol açan Türkiye’deki Kürt sorunu değil, fakat Kürt sorununun bölgesel niteliği idi. Gerek ABD ve gerekse İsrail için, İran, Irak ve Suriye’deki Kürt sorunu, kendileriyle sorunlu bu ülke rejimlerini zayıflatmanın bir önemli olanağı idi ve bu yeni bir tutum da değildi. Örneğin ABD ve İsrail ikilisi ‘70’li yıllarda İran Şahı kanalıyla bu politikayı Irak’a karşı izlemişlerdi. İsrail’in 1982 yılına ait gizli bir stratejik belgesinde, Irak’ın, tam da bugün olduğu gibi, Şii, Arap ve Kürt bölgeleri olarak üçe bölünmesi hedefi, bu politikanın bir başka önemli örneği olarak anılabilir burada.

Türk devleti ile ilişkilerde sorun yaratan da bu oluyordu. Zira Kürt sorunu üzerinden ABD-İsrail ikilisinin hedefi olan ülkeler, bu aynı sorunun

bastırılmasında, ama yalnızca bu sınırlar içinde, Türkiye’nin müttefikleri durumunda idiler. Bu ülkelerdeki Kürt sorununu azdırmak ve Kürt hareketlerini desteklemek, Türk devletinin çıkar ve tercihleriyle bağdaşmayabiliyordu.

Irak’a yönelik son emperyalist müdahale ve işgal, bu alandaki anlaşmazlığın Türkiye-ABD ilişkilerinde yaratabileceği sorunları somut olarak gösterdi. ABD bu müdahale esnasında Güney Kürtleri’nin desteğinden en iyi biçimde yararlandı ve karşılığında bugünkü federe Kürt devletinin ortaya çıkışını tam olarak destekledi. Bu Türkiye’nin Güney Kürdistan’a ilişkin kırmızı çizgilerinin yıkılması demektir ve beraberinde ABD-İsrail ile ilişkilerde belli sıkıntıların yaşanmasını getirdi.

Tayyip Erdoğan’ın 5 Kasım Washington ziyareti ile bu konuda yeni bir mutabakata ulaşıldı ve böylece ilişkilerdeki geçici kriz de aşılmış oldu. Türkiye, karşılığında tam da ABD’nin istemi doğrultusunda hamiliğini üstlenmek üzere, Güney Kürdistan’daki federe devleti resmen tanımış oldu. Böylece Türkiye’nin işbirlikçileri ile Güney Kürdistan’ın işbirlikçileri Amerikancı çizgide ortak safa girmiş oldular. Bu ABD’nin Irak’a müdahale sonrasında Kürt sorununda izlediği çizginin büyük bir başarısı oldu.

Bugün Türk devletini AKP hükümeti üzerinden içerde Kürt açılımı yapmaya yönelten de temelde işte bu gelişmedir. Güney Kürdistan’a hamilik, Türkiye’deki Kürt sorununu bir parça olsun yatıştırmayı ve olanaklıysa bunu silahlı Kürt hareketinin tasfiyesi ile birleştirmeyi bir ihtiyaç haline getirmiştir. Propaganda çözüm üzerinden yapılıyor olsa da gerçek amaç sorunu kontrol altına almak ve bir parça olsun yatıştırmaktır.

Bu çerçevede açılım ABD’nin ve elbette Avrupalı emperyalistlerin tam desteğine sahiptir. Aynı şekilde işbirlikçi büyük burjuvazinin hemen tüm kesimlerinin de... İşbirlikçi burjuvazi sınırları iyi çizilmiş belli adımların içerde Kürt sorununu bir parça yatıştıracığına ve Güney Kürdistan üzerindeki denetimi kolaylaştıracağına inanmaktadır. Fakat bundan da önemli olarak, Amerikan emperyalizmi ile bölgesel plandaki işbirliği ve uyumun önündeki önemli bir engelin kalkacağını, böylece emperyalizme verimli ve karlı bir taşeronluk için daha uygun koşulların oluşacağını düşünmektedir. Kürt açılımı için olduğu kadar Ermeni açılımı için de hükümeti desteklemesi, desteklemekten öteye özellikle cesaretlendirmesi bundan dolayıdır.

Bu tablo, aynı zamanda, bu girişimlere neden devletin başı olarak Cumhurbaşkanının önyak olduğunu, AKP hükümetinin bu netameli “milli” konularda nasıl bu denli kolay risk üstlenemediğini ve hükümetle sorunlu durumdaki ordunun bu açılımlara kerhen de olsa neden onay ve destek verdiğini de açıklamaktadır. Emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin çıkar ve tercihlerinin bu alandaki çakışması, hükümete güç vermekte ve orduyu onu bu alanda desteklemeye yöneltmektedir. Bu durumda

gerici burjuva muhalefetinin karşı çıkmalarının esas amacı ve sonucu da bugüne kadar şovenizmle sersemletilmiş kitlelerden oy desteği devşirmek olmaktadır. Bu karşı çıkmaların hükümeti belli sınırlara çektiği ve onun manevra alanını hayli daralttığı da bir gerçek olsa bile.

Fakat tüm bunlara rağmen açılımla amaçlanan sonuçlara ulaşma şansı yoktur. Bu şans ancak Kürt hareketi muhatap alınarak ve belli beklentileri karşılanarak elde edilebilirdi, oysa bundan uzak durulmaktadır. Buna rağmen hükümet düşündüğü çerçevede açılımını sürdürmeye çalışacaktır. Çünkü bununla Kürt hareketinin kitle desteğinde belli zayıflamalar yaratabileceğini, burjuva kamuoyunun çözüm beklentisi içinde olan kesimleri nezdinde Kürt hareketini tecrit edebileceğini ve bu arada tasfiyeye yönelik girişimlerinde emperyalistlerden daha büyük bir destek alabileceğini ummaktadır.

Bu amaçlara ne ölçüde ulaşılabilceğini, açılım çerçevesinde atılacak adımların niteliğine ve kapsamına da bağlı olarak, zaman gösterecektir. Fakat tüm bu girişimlerin en iyi durumda bile Kürt sorununun çözümü doğrultusunda bir ilerleme sağlayabileceğini beklemek boş hayallerle oyalanmaktır.

Kürt sorunu derin tarihi kökleri ve kapsamlı toplumsal boyutları olan siyasal bir sorundur. Çimentosu inkarla karılmış ve tüm dokusu buna göre şekillenmiş gerici burjuva sınıf düzeni ayakta kaldıkça, iki ulusun tam eşitliğine ve gönüllü kardeşçe birliğine dayalı bir çözüm ummak ham hayalden öte bir şey değildir. Öteki her şey bir yana, bu tür bir çözüm, iki halktan emekçilerin uzun süreli bir devrimci mücadele içinde kaynaşmasına, ancak bu tür bir mücadelenin sağlayabileceği köklü bir demokratik eğitimden geçmesine, bu yolla inkarcı düzenin aşıladığı her türden zehirli düşünce, eğilim ve davranıştan arınmasına sıkı sıkıya bağlıdır. Bu ise yalnızca devrime dayalı bir mücadele programı ve stratejisi ile sağlanabilir.

Sorunun tüm kaynağı ve çözümün de baş hedefi olarak gerici burjuva sınıf düzeninin bu alanda yapabileceği bir şey yoktur. Kürt hareketi ise izlediği çizgi ile böyle bir süreci kolaylaştırmak bir yana tümenden zora sokmaktadır. Ya devletle masa başı barışı ya savaşın tırmandırılması kısır ikilemine dayalı çizgisi bunun ifadesidir. Bu yalnızca Türk halk kitlelerinde şovenizmin azdırılmasını ve Kürt halk kitlelerinde ezilen ulus milliyetçiliğinin kök salmasını kolaylaştırır, son on yılın özellikle kanıtladığı gibi. Bundan ise başka bazı sonuçlar belki çıkabilir ama iki halkın gerçek özgürlüğüne ve gönüllü kardeşçe birliğine dayalı bir çözüm asla çıkmaz.

Yıkıcı savaşın hedefindeki Suriye halkları

Emperyalistlere, cihatçı çetelere ve suç ortaklarına karşı direniyor!

Dördüncü yılını geride bırakan Suriye'deki yıkıcı savaş, halen 20'ye yakın cephede devam ediyor. Emperyalistlerle suç ortakları tarafından oluşturulan ve halihazırda savaşın esas taraflarından biri olan IŞİD, vahşette sınır tanımayan kıyımlara devam ederken, artık Suriye'ye "demokrasi" ya da "özgürlük" ihraç etmekten kimse söz etmiyor. Bir dönem cihatçı teröre meşruluk sağlamak için kullanılan tetikçi Suriye muhalefetine ise adını anan yok. Başını batılı emperyalistlerin çektiği 60'ı aşkın devletten oluşan "Suriye'nin dostları" adlı savaş kışkırtıcısı oluşumun varlığı da fiilen ortadan kalmış görünüyor.

Emperyalistler, körfez şeyhleri, Türk sermaye devletinin dümenindeki AKP tarafından palazlandırılan IŞİD, artık yaratıcıları tarafından da tehdit kabul ediliyor. Öyle ki, IŞİD'in en pervasız destekçisi AKP şefleri bile, "IŞİD'e savaş" ilan ettiklerini açıklamak zorunda kaldılar. AKP iktidarının "zihniyet ikizi" IŞİD'e karşı ciddi bir savaşa girmesi beklenmiyor elbet. Ancak AKP'nin umut bağladığı IŞİD'i "tehdit" ilan etmek zorunda kalması işlerin eskisi gibi yürümediğini kanıtıyor.

Sözde IŞİD'e savaş ilan eden dinci gerici iktidarın buna dair pratikte bir şey yapmaması, Washington'daki efendilerini kızdırıyor. Bu ise AKP'nin efendileriyle IŞİD'li dostları arasında sıkışmasına yol açıyor. Suriye'deki savaşın birinci dereceden suç ortağı olan dinci iktidar bu komşu ülkeye dair gerici emellerine ulaşamadığı gibi, Washington'daki efendilerine yaranmakta da güçlük çekiyor. Şam'daki Emevi camisinde İhvacı (Müslüman Kardeşler) ortaklarıyla namaz kılma hayali gören bu iktidarın şefleri, Suriye halklarına karşı savaş suçu işleyenler arasında yer alma onursuzluğuyla baş başa kaldılar.

Ağır bedeli Suriye halkları ödedi/ödüyor

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi daimi üyeleri (Rusya, Çin, İngiltere, ABD, Fransa) ile Almanya (5+1) geçen haftalarda nükleer programıyla ilgili İran'la anlaşmaya vardı. Bu anlaşmanın sağlanmasında etkin bir rol oynayan Rusya, aynı günlerde Suriye'deki yıkıcı savaştan çıkış yolu sağlayabilmek için de harekete geçti. Bu girişimin çözüm yolunu açıp açmayacağı henüz belli değil. Ancak son günlerde yaşanan bazı gelişmeler, bu yönde beklentiler oluştuğuna işaret ediyor. Rusya tarafından önerilen çözümün başarıya ulaşması kolay görünmüyor, bununla birlikte Suriye halklarının ezici bir çoğunluğu bu yıkıcı savaşın biran önce son bulmasını istiyor.

Emperyalistlerle işbirlikçilerinin müdahalesi olmasaydı Suriye'de başlayan demokratik/sosyal talepli kitle eylemleri, Baas yönetiminin baskısıyla ezilmeye çalışılacaktı. Buna rağmen kapitalist üretimin yaygınlaştığı, genç bir işçi sınıfının oluştuğu, komünist hareketin on yıllara dayalı mücadele geleneği yarattığı Suriye'de, kitle hareketinin dinamikleri yeni bir toplumsal gelişmenin önünü açabilecek potansiyeli taşıyordu. Bu koşullarda başlayan karşı-devrimci düş

Dört yıldır emperyalizme, gericiliğe, cihatçı teröre karşı direnen Suriye halklarıyla dayanışma içinde olmak enternasyonalizm ve halkların kardeşliğini savunanlar için kaçınılmaz bir görevdir.

müdahale, başını Müslüman Kardeşler'in çektiği gerici muhalefetin emperyalistler adına tetikçiliğe soyunması, rezilce emperyalist saldırı istemesi, onlarca devletten devşirilen cihatçı katillerin Suriye'ye taşınması bu ülke halklarını tarifsiz yıkımlarla yüzyüze bıraktı.

23 milyon nüfuslu ülkede 10 milyon kişi yerinden yurdundan edildi, dört milyona yakın kişinin ülkeyi terk ettiği tahmin ediliyor. İçeride veya dışarıda mülteci durumuna düşen milyonların çoğunluğu insanlık dışı koşullarda hayatta kalmaya çalışıyor. Ölü sayısı çeyrek milyona ulaşırken, birkaç katı insan da yaralandı. Neredeyse ülkenin yarısı enkaza dönmüş durumda. Hal böyleyken emperyalistlerle işbirlikçileri tarafından 80 ülkeden devşirilen on binlerce cihatçı katil, Ortaçağ karanlığını Suriye halklarına dayatmak için halen kurnasız, vahşi bir savaş yürütüyor...

Bütün bu yıkımların ve akıl almaz vahşetlerin sorumluları başını ABD'nin çektiği emperyalist güçlerle bölgedeki Türkiye, Suudi Arabistan, Katar gibi suç ortaklarıdır. Olaylar başladığında Baas yönetiminin baskıcı/zorba bir politika izlemesi bu gerçeği zerre kadar değiştirmez. Zira Suriye'ye saldırı hazırlıklarının 2006'da başlatıldığı artık kimse için bir sır değil. Emperyalistlerle işbirlikçilerinin saldırgan müdahalesi Afganistan'da, Irak'ta, Libya'da olduğu gibi hem halklara ağır bedeller ödetmiş hem toplumsal

gelişmenin dinamiklerini baltalayarak Ortaçağ zihniyetini dayatan IŞİD ve türevlerine hizmet etmiştir.

Suriye halkı her şeye rağmen direniyor

Emperyalist merkezlerden ABD, Fransa, İngiltere bölgedeki karşı-devrimci merkezlerden Türkiye, Suudi Arabistan, Katar... Suç ortaklarıyla birlikte bu karşı devrimci cephe Baas yönetimini yıkmak, yerine emperyalistlerin kuklası, İsrail dostu dinci bir rejim kurmak için Suriye'ye karşı topyekün bir saldırı başlattılar. İhvacılarla 80 ülkeden devşirilen cihatçı tetikçiler onlarca şeriatçı çete oluşturdular, ardından ise El Nusra, IŞİD gibi vahşi kıyım makinelerini inşa ettiler. Plan bu tetikçileri rejimi yıkmak için kullanmak, ardından onlardan kurtulmaktı. Bu plan Suriye halklarını ağır bir yıkıma sürüklemeyi başardı ancak bu halkların direnişinin de katkısıyla fiyaskoyla sonuçlandı. Bundan dolayı Suriye halklarına karşı ağır suçlar işleyen AKP iktidarının Ortadoğu politikası da tam bir iflasla sonuçlandı. Zira emperyalist/siyonist güçlerin AKP için biçtikleri "ılımlı islam modeli"nin işe yaraması için Müslüman Kardeşler'in Tunus'ta, Mısır'da olduğu gibi Suriye'de de yönetimi ele geçirmeleri gerekiyordu. Bunun için AKP şefleri Suriye'ye saldırı konusunda emperyalist efendilerini ikna etmeye çalıştılar.

Tunus'la Mısır'da halk isyanlarıyla zorba rejimlerin

yıkılması Suriyeli emekçileri de demokratik, sosyal, siyasal haklar uğruna mücadelede cesaretlendirdi. Dera'da başlayan kitle hareketi başka kentlere de yayıldı. Ancak önden hazırlıklı olan dinci çetelerin ilk günlerden başlayarak silah kullanmaları, mezhep ayrımını kışkırtmaları, her gösterinin kanlı bitmesi gibi etkenler eylemleri hedefinden saptırdı. Rejimin polis şiddeti ile dinci çetelerin silah kullanması işi çığırından çıkarmış, iki ateş arasında kalan halkın umutlarını kırmıştır.

Cisr al Şuğur katliamı dinci çetelerin Baas yönetiminden kat kat gerici ve vahşi olduklarını gözler önüne serdi. 120 kişiden oluşan polis/asker gücünü toptan yok eden dinci çeteler, cesetleri parçalayıp asi nehrine atarak vahşette sınır tanımayacaklarını gösterdiler. Halep ve Şam'da halka karşı kimyasal silah kullanan dinci çetelerin vahşi katliamları, ele geçirdikleri bölgelerde Ortaçağ yaşamını dayatmaları, Suriye toplumunun önemli bir kesimini Baas yönetimini desteklemek zorunda bırakmıştır.

Emperyalistlerle suç ortaklarının saldırısı Beşar Esad liderliğindeki Baas yönetimini hedef alsa da, ağır faturayı Suriye halkları ödemiştir. Hem azımsanmayacak bir halk desteği hem Rusya, Çin, İran, Lübnan Hizbullah gibi güçlü destekleri bulunan yönetimi yıkmak tetikçilerin başarabileceği bir iş değil. Bundan dolayı cihatçı çeteler de onları besleyen dış güçler de etnik, dinsel, mezhepsel boğazlaşma yaratabilmek için en iğrenç yollara başvurdular.

Suriye gibi mozaik yapıdan oluşan bir ülkede etnik, dinsel, mezhepsel çatışma halklar için tam bir yıkım olurdu. Zaten yarısına yakını tahrip edilen ülke boydan boya harabeye dönerdi. Bu tehlikenin farkına varan Suriye halkları, tüm provokasyonlara rağmen boğazlaşma tuzağına halen düşmedi. Cihatçı çeteleri dinsel gericiğin etkisindeki toplumun bir kesimi desteklese de halkın çoğunluğu buna karşı direniyor. Dinci çeteler, bu yıkıcı savaşta pek çok kirli yöntem kullandılar ama hedeflenen Sünni-Alevi, Müslüman-Hıristiyan, Arap-Kürt çatışmaları yaratmayı başaramadılar. Baas yönetiminin Arap ulusalcı çizgiyi savunmasının bunda rolü olsa da belirleyici olan, halkın bu vahim tuzağa düşmemek için sergilediği direniştir. Dinci çeteler mezhepsel temele dayalı vahşi kıyımlar gerçekleştiriyorlar ancak Suriye'de yaşanan bir "mezhep savaşı" değildir.

Emperyalist/siyonist-dinci/gerici plan tutmadı

Emperyalist/siyonist patentli "ılımlı islam" projesinin başarısı için Baas yönetiminin yıkılması şarttı. Zira Suriye'de hakim olan Baas, Arap ulusalcı çizginin simgesi kabul ediliyor. Ulusal kimliği yok edip dinsel/mezhepsel kimliği hakim kılmayı hedefleyen "ılımlı islam" projesinin Baas yönetimini yıkmadan amacına ulaşması olası değil. Emperyalistlerle suç ortaklarının Suriye'ye bu kadar vahşi bu kadar kuralsızca saldırımlarının temel nedenlerinden biri de buydu. Elbette Rusya, Çin, İran ekseninde hareket eden Baas yönetiminin yıkılması, Suriye'nin ABD/İsrail kampına geçişini sağlayabilmek için de gerekliydi...

Önceki hazırlıklar bir yana, Mart 2011'den beri emperyalistler, dümeninde AKP'nin bulunduğu Türk sermaye devleti ile Ortaçağ kalıntısı körfez şeyhleri Suriye'yi hedef alan sayısız iğrenç saldırı gerçekleştirdiler. Halep ve Şam'da kimyasal silahlarla katliam yapıp bunu emperyalist saldırı için gerekçe diye sundular. Etnik kimliğe dayalı vahşi kıyımlar gerçekleştirdiler. Katar emirinin borazanı El Cezire ile Suudi şeyhlerinin petro-dolarlarıyla finanse edilen

El Arabiye bir yanda ABD, Fransa, İngiltere gibi emperyalist ülkelerin medyası diğer yanda, ahlaksızca savaş çığırtkanlığı yaptılar. AKP güdümündeki yandaş/yalaka medya ise "en savaş çığırtkanı" unvanını kimseye kaptırmadı...

Bu ve benzer icraatların tümü, Libya örneğinde olduğu gibi savaş aygıtı NATO'yu Suriye'ye saldırtmak için gerekçe yaratma amaçlıydı. AKP iktidarının 700 km'lik sınırı cihatçı tetikçilere açması, onları eğitip donatması, yer yer Türk ordusunun saldırılara bizzat katılması da aynı amacı taşıyordu.

Bu politika Suriye'nin akıl almaz bir yıkıma uğramasını sağladı, yazık ki bu süreç halen de devam ediyor. Bu "başarı"sına rağmen "ılımlı islam" projesi fiyaskoyla sonuçlandı. Suriye olayları Mısır ve Tunus'ta yönetimi ele geçiren Müslüman Kardeşler rejiminin kısa ömürlü olmasına katkıda bulunmuştu. Bundan dolayı Büyük Ortadoğu Projesi'nin (BOP) "eşbaşkanı" olduğunu ilan eden AKP şefi Tayyip Erdoğan hem Suriye hem Mısır halklarına histerik bir şekilde saldırıp durdu. Zira Müslüman Kardeşler'in hem Suriye hem Mısır'da hezimete uğramaları "ılımlı islam" projesinin ölüm çanını çalmıştı. AKP'nin ABD emperyalizmi nezdindeki "parıltılı dönemi"nin sona ermesinin temel nedenlerinden biri de budur.

Baas yönetimini yıkma planı başarısız olunca hem dinci teröristler hem onların arkasındaki dış güçler arasında çelişkiler belirginleşti. Birçok cephede IŞİD ile diğer cihatçı çeteler birbiriyle savaşa tutuştu. Özellikle çetelerin kontrol ettikleri bölgelerde baş gösteren ranttan pay alma kavgası IŞİD ile El Nusra, İslami Cephe gibi diğer cihatçılar arasında uzun süren çatışmalara yol açtı.

"ılımlı islam" projesinin çöküşü, Tayyip Erdoğan başta olmak üzere İhvacı şeflerin Şam'daki Emevi camisinde namaz kılma heveslerinin kursaklarında kalması, cihatçı teröristlerin birbiriyle savaşa tutuşmaları gibi gelişmeler, Rusya'nın Suriye krizine önerdiği çözüme açıktan itirazları zorlaştırdı. Bununla birlikte Rusya inisiyatifinin gündeme gelmesi, ABD ile Ankara'daki işbirliklerinin İncirlik üssünü kullanma konusunda anlaşmalarını hızlandırdı. Nitekim ABD yönetimi, sahadaki tetikçilerini Suriye ordusundan korumak için de hava saldırıları düzenleyebileceğini ilan etti. Bu küstahça saldırı tehdidi, kullandığı tetikçilerin ciddiye alınabilecek bir güçten yoksun olduklarını gösteriyor. ABD emperyalizmi İncirlik üssüne yığıldığı savaş uçaklarıyla tehdit ederek, Suriye'de olası bir çözümde etkili olma hesapları

yapıyor. Ancak gelişmeler inisiyatifin Rusya'ya kaydığına işaret ediyor.

AKP iktidarı IŞİD'e değil Kürt halkına savaş ilan etti

İncirlik üssünü ABD'ye açan Ankara'daki dinci-Amerikancıların esas derdi içeride Kürt hareketiyle ilerici-devrimci güçlere saldırmak, dışarıda ise Rojava Kürtlerinin kazanımlarını sınırlamaktır. Sermaye devleti Kürt, Arap, Türkmen karma nüfuslu Cerablus bölgesini kontrol altına alıp, Rojava kantonlarının birleşmesini engelleme hayalleri kuruyor. Bu hayallere ulaşmak için "uçuşa yasak bölge"ye onay versinler diye emperyalistlere yalvarıp duruyorlar.

AKP'nin IŞİD veya El Nusra karşıtlığı iddiasına gelince bu, Cerablus bölgesiyle sınırlıdır. Türk devleti bölgeyi kontrol edebilme imkanları yakalarsa, cihatçı teröristlerle anlaşmaya varabilir. Nitekim cihatçı terör örgütlerinin Türkiye'ye karşı savaşmak istemediklerini iddia eden haberler şimdiden duyulmaya başlandı. İçeride topyekun saldırı başlatan AKP iktidarının aynı ideolojik kaynaktan beslendiği cihatçılarla ciddi bir savaşa girişeceği iddiası temelden yoksundur. PYD veya Baas yönetimiyle komşu olmaksızın IŞİD-El Nusra ile komşu olmak AKP şeflerinin önceliğidir. Nitekim sınırda IŞİD bayrağı dalgalanırken memnun olan bu şeflerin PYD bayrağını görünce alarm çanlarını çalmaları, Kürt düşmanı ilkel zihniyetlerini, tüm çirkinliğiyle gözler önüne sermişti.

Emperyalizme ve gericiliğe karşı halkların kardeşliği...

Gelinen noktada bunca yıkım ve kıyıma rağmen Suriye halkının ayakta kalabilen kesimi için öncelik emperyalist savaşın durdurulması, IŞİD vebasının kurutulması, insanca yaşamın asgari koşullarının sağlanmasıdır.

Dört yıldır emperyalizme, gericiliğe, cihatçı teröre karşı direnen Suriye halklarıyla dayanışma içinde olmak enternasyonalizm ve halkların kardeşliğini savunanlar için kaçınılmaz bir görevdir. Arabi ve Kürdüyle, Sünnisi ve Alevisiyle, Hıristiyanı ve Şiisiyle bu emperyalist zorbalığa karşı direnen Suriyeli emekçiler emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadelede yerlerini alacak, halkların kardeşçe yaşayacağı yeni bir Ortadoğu'nun kurulmasında onurlu bir rol oynayacaklardır.

Yunanistan'da yeni bir döneme doğru

Seçimlerden zaferle çıkan Syriza'yı Yunanistan işçi ve emeklileri omuzlarına alarak hükümete taşımışlardı. Seçim sonuçları ilan edilir edilmez hep birlikte sokaklara çıktılar, Syriza'nın, gerçekte işçi ve emekçilere ait olan seçim zaferini kutladılar. Meydanları hınca hınç dolduran kalabalıklar zafer şarkıları söyledi.

Syriza'nın seçim zaferi sadece Yunanistan'da değil, tüm dünyada, ama özellikle Almanya başta olmak üzere Avrupa'da da hatırı sayılır bir yankı yarattı. Alman ve Avrupa basınında Syriza hakkında çok çeşitli yorumlar yapıldı. Yorumlar genellikle gerçekçiydi. Gerçekçi olmayanlar, Syriza'yı kardeş parti ilan etme yarışına giren Alman Sol Partisi de dahil, reformist sol çevrelerdi. Tümü de dayanaksız hayaller içindeydi, Syriza hakkında ölçsüz tanımlamalarda bulundular. Kimileri hızını alamayıp, Syriza'nın bu parlamenter zaferini "Sosyal Avrupa"ya doğru bir adım olarak nitelediler.

Syriza rüzgarı fazla sürmedi. Zira Syriza, seçimler sırasında verilen vaatleri çok çabuk unuttu. Yanına Maliye bakanı Varofakis'i de alıp Avrupa'nın deneyimli kurt politikacılarını ve maliyeden sorumlu bakanlarını ikna turuna çıkan Tsipras, daha ilk adımında hüsrana uğradı. Karşısında tüm gerçekliği ile soğuk mu soğuk Berlin duvarı vardı. Syriza'nın dil ucuyla ve gayet diplomatik biçimde dile getirdiği kabul edilebilir bir anlaşma arayışını kabul etmek şurda kalsın, tartışmadılar bile. Özellikle Alman maliye bakanı, kayıtsız koşulsuz önlerine konacak anlaşmayı imzalamalarını istedi. Yani teslimiyeti dayattı. Diğer ortakları ise, ölümü gösterip, sıtmaya razı olamalarını önerdiler. Bir iki zayıf çırpınışın ardından Tsipras Troyka'nın dayatmalarına boyun eğdi, birinci, ikinci derken Tsipras geçtiğimiz günlerde üçüncü yıkım paketini de onayladı.

Syriza'nın, en başta eski Maliye Bakanı Varofakis olmak üzere, Tsipras'ın en çok güvendiği Meclis Başkanı Zoi Konstantopoulou ve eski Enerji Bakanı Lafazanis gibi ağır topları peş peşe imzalanan saldırı paketlerine oy vermediler. Bununla da kalmadılar, Tsipras'ı yola çıkılırken yoksul Yunan işçi ve emekçilerine verilen sözlere uymamakla, onlara ihanet etmekle suçladılar.

Troyka'nın iktisadi ve sosyal yıkım paketlerine oy vermeyenlerin sayısı her defasında daha da arttı. Parti içindeki muhalefet genişledi, ipler kopma noktasına geldi, yarılma kaçınılmaz bir hal aldı. Nitekim beklenen oldu, Syriza bünyesindeki eski Enerji bakanı Lafazanis önderliğindeki sol kanat koşturdu, Halk Birliği adı ile partileşti. Halk Birliği'nin halihazırda 29 Milletvekili bulunuyor ve sayının giderek çoğlaacağı belirtiliyor.

20 Eylül'de erken genel seçim var

Tsipras'ın kimi sol partilerin düzenlediği protesto gösterilerine ve Syriza ile yollarını ayıran eski ortaklarına cevabı, önce yeni bir kongre ve ardından da erken seçim kararı oldu. Bu karara göre 20 Eylül'de yeni bir seçim yapılacaktır.

Tsipras'ın görevi Cumhurbaşkanı'na devri ile birlikte gelişmeler hız kazandı. Cumhurbaşkanı Prokopis Pavlopoulos hükümet kurma görevini önce Yeni Demokrasi Partisi'ne verdi. Yeni Demokrasi Partisi başkanı Vangelis'in hükümet kurma çalışması çabuk bitti. Görev şimdi Halk Birliği'ne verilmiş bulunuyor. Yunanistan hızla bir erken seçime doğru seyrediyor. Syriza başta olmak üzere tüm partiler şimdiden seçim için start verdiler.

Tsipras geride kalan seçimlerde Troyka'nın sömürü ve soygun politikalarına, bunun ifadesi kemer sıkma paketlerine karşı söylemlerle yığınların karşısına çıkmıştı. Meydanlarda bağırarak AB'nin saldırı paketlerini kabul etmeyeceklerini, borçları tanımayacaklarını, gerekirse Euro bölgesinin dışına çıkacaklarını, AB bünyesinde kalıncaksa eğer, kendilerinin kabul edebileceği bir yeni sözleşmenin şart olduğunu ileri sürüyordu. Bunu, işçi, emekçi ve emeklilerin ücretlerinde başta olmak üzere çalışma ve yaşam koşullarında belirgin iyileştirmeler yapacakları yönlü açıklamalar tamalıyordu. Aleksis Tsipras bu programla karşısına çıktığı işçi ve emekçilerin desteğini aldı ve %36 oranında bir oyla birinci parti olarak, hükümete taşındı.

Nedir ki, Syriza lideri Tsipras, bu kez Troyka'nın Yunanistan işçi ve emekçileri için geçmiştekilerden de kapsamlı ve acımasız olan, işçi ve emekçilerin dışı dış mücadelelerle kazanıp, dışı dış mücadelelerle koruduğu kimi kazanımlarını da alıp götürün, ülkesini Troyka'nın dizginsiz sömürü, soygun ve yağmasına açan, ekonomisini ve maliyesini AB ve AMB'nin kanemici memurlarının denetlemesi şartını kabul etmek gibi onur kırıcı kölelik koşullarını içeren, yaşamı işçi, emekçi ve emekliler için çekilmez hale getiren yıkım paketlerini imzalamış olarak bir önceki seçimde

tereddütsüz biçimde desteğini aldığı yığınların karşısına çıkacak.

İlginç olan şudur ki, Syriza lideri hala iddialı, hala belli bir rahatlık içinde ve bir önceki seçimde desteğini aldığı işçi ve emekçilerden gönül rahatlığı ile bir kez daha kendisini desteklemelerini isteyeceğini belirtiyor. Daha güçlü bir hükümet olması için bunun şart olduğunu dile getiriyor. Bunun ülke içindeki ve Avrupa'daki muhatapları karşısında elini daha da güçlendireceğini ileri sürüyor. En dikkate değer olan ise Tsipras'ın bunu, Troyka'nın dayattığı paketleri imzalamak zorunda olduğunu, iddia edildiği gibi bu anlaşmaların şimdi değil ama zaman içinde Yunan ekonomisini canlandıracağını, dahası bunun kendilerini toparlayıp daha iyi günlere doğru bir gidişi mümkün hale getireceğini ve dolayısıyla sözkonusu paketleri imzalamanın ihanet olmayıp bir başarıyı ifade ettiğini belirtmesidir. Aleksis Tsipras'ın bu inancını büyük ozanımız Nazım Hikmet'in "En güzel günlerimiz henüz yaşamadıklarımızdır" şeklindeki veciz mısralara dile getirmesi bir başka ilginçlik olmuştur.

Peki ama, Yunanistan işçi ve emekçileri bu kez de Syriza'yı destekleyecekler midir?

Yunanistan burjuvazisi alternatifsizdir

Yunanistan 8 yılda 6 kez seçime başvurdu. Yunanistan'da en sağdan en sola denenmedik parti kalmadı. Teknokratlar hükümeti de içinde, sayısız sağ ve sol hükümet işbaşına geldi. Ancak hiçbirisi uzun süre tutunamadı. Koşullar öyleydi ki, tümü de kısa süre içinde yıprandı ve yıkıldı. Aslında hepsi de Yunanistan burjuvazisiyle ve Troyka ile uyumluydu, onların her dediğini harfiyen yerine getirdiler. Önlerine gelen her kölelik anlaşmasını itirazsız olarak onaylayıp

imzaladılar.

Yunanistan, dur durak bilmeyen protesto gösterilerinden işgallere, grev ve genel grevlerden polisle göğüs göğüse çatışmalara dek her türlü sınıf ve kitle hareketine sahne oldu. Tümü de iktisadi ve sosyal yıkım saldırıları karşıtı eylemlerdi. Kitlelerin AB, AMB ve İMF'nin sosyal yıkım saldırılarına dur diyecek bir alternatif arayışydı bu. Şüphesiz ki, parlamentarist sol ve sosyal-demokrat olanlar da dahil tüm alternatifler denenmiş ve nihayet tüketilmişti. Hiç birine güvenmiyorlardı. Yeni ve az çok güvenilir bir alternatif arayışı karşılarına Syriza'yı çıkardı.

Troyka yıllardır sömürü ve soygun politikalarıyla Yunanistanlı emekçilerin canlarını yakıyordu. Bunu onur kırıcı diğer uygulamalar tamalıyordu. Syriza ise işçi ve emekçilere iktisadi ve sosyal yıkım saldırıları ile canlarını yakan Troyka'ya karşı olduğunu söylüyordu. Halihazırda ve görünür bir gelecekte başka bir alternatif yoktu. Emekçi yığınlar ister istemez sosyal yıkıma karşı mücadele çağrısı yapıp, yanı sıra da kendi yurtseverce duygularını da okşayan Syriza'ya yöneldi. Bu kez de onu desteklediler. Syriza'ı omuzlarına alarak hükümete taşdılar.

Bugün için Yunanistan'da sağından soluna, hiçbir partinin iktidar olma şansı bulunmamaktadır. Demek oluyor ki, Yunanistan burjuvazi hala bir alternatifsizlik içerisinde. Aradan geçen süre zarfında yaşattığı hayal kırıklığına, tüm yıpranmışlığına, ağır toplarını kaybetmesine rağmen Syriza'nın hala en büyük olma durumunu korumasının ve Eylül ayındaki erken seçimlerde en çok şans tanınan parti olarak gösterilmesinin gerisinde diğer etkenlerin yanısıra işte bu alternatifsizlik durumu vardır. Yunanistan işçi ve emekçileri henüz Syriza'dan ümit kesmemişlerdir ve hala onu desteklemeye devam etmektedirler. Dolayısıyla, Eylül ayında yapılacak erken seçim tablosunda büyük bir değişiklik beklenmemelidir. Tablo üç aşağı beş yukarı bir önceki tablo olacaktır.

Yolun sonuna geliniyor

Bundan önceki hükümetlerin tümü de birer sosyal yıkım hükümetiydi. Beklentilerin tersine Syriza hükümeti de bir sosyal yıkım hükümeti olmaktan kurtulamadı. AB, AMB ve İMF üçlüsü onun hükümet olmasına bile fırsat tanımadı. Syriza'ya peş peşe biri diğerinden acımasız ve yıkıcı üç yıkım paketi dayattı, üçünü de kabul ettirdi.

Yeni dönemde de Syriza'nın bu durumu değiştirme şansı bulunmamaktadır. Yine Berlin ve Troyka ile muhatap olacaktır, yeni yıkım paketleri dayatılacaktır ve daha çok borçlanacaktır. Yani yine bir sosyal yıkım hükümeti olmaya devam edecektir. Zaten, üçüncü paketi imzalamakla bundan sonra da Troyka ile çalışacağını tahahüt de etmiştir.

Ne var ki, Syriza'nın işi bu kez daha zordur. Zira işçi ve emekçilerin sorunları her geçen gün daha yıkıcı bir hale geliyor. Daha dayanılmaz boyutlar kazanıyor. Üçüncü saldırı paketi şimdiden tahribat yaratmaya başladı bile. Örneğin özelleştirme saldırısı strat almış bulunuyor. Yunan havayolları bir Alman tekeline peşkeş çekildi. Emekli maaşlarında kısıtlama yapılacak. İşten atılmalar kolaylaştırıldı, esnek çalışma uygulamasına geçilecek, çalışma saatleri uzatılacak vb... Dikkate değer olan tüm bunların Syriza tarafından emekçi yığınlara bir reform programı olarak sunulmasıdır. Reform yalanı ile meşrulaştırılmasıdır. Syriza hala kendisini desteklemeye devam eden işçi ve emekçilerin desteğini alarak, işçi ve emekçileri vurmaya çalışıyor. Gerçek tam olarak budur.

Fakat bir başka gerçek daha var. Syriza için için kaynıyor. Parti bünyesindeki sol kanadın şahsında gerçekleşen yarılma önemli bir yarılmadır. Onlardan oluşan Halk Birliği şimdiden Syriza'nın üçte biri kadardır. Kaynama devam ediyor. Bu, yeni kopmalar demektir. Bu arada, Halk Birliği, Antarsya gibi kimi sol güçlerle oluşturulacak bir platformla ve üstelik de Syriza'nın eski programı ile seçime katılmaya hazırlanıyor.

Öte yandan, sosyal yıkım saldırıları acımasız bir biçimde önümüzdeki dönemde de devam edeceğine göre, bu saldırıya karşı öfke de kaçınılmaz olarak büyüyecek. Yani gelecek günler yeni gösterilere, grev ve genel grevlere gebe. Zaten, kimi sendikalar zorlu mücadelelere hazırlanıyor. Doğal olarak bu kez bu mücadelenin hedefinde muhtemelen iktidar olacak olan Syriza hükümeti olacaktır.

Bir dönemin sonuna doğru

Yunanistan'da sadece sağ partiler değil, yanısıra PASOK gibi sözde sosyalist ama gerçekte sosyal-demokrat alternatifler de sınıandı. Gerçek şu ki, kurduğu hükümet klasik sermaye partilerinden farklı bir pratik ortaya koymadı. O da onlar gibi bir sosyal yıkım hükümeti oldu. Kısa süre içinde kendisini destekleyen yığınları hayal kırıklığına uğratarak ve sol adına güvensizlik yaratarak sahneden çekildi.

Bu kez de yeni sol olduğu iddiası ile emekçi yığınların karşısına Syriza çıktı. Syriza, başlangıçta, zengin bileşimi, yığınların istemleriyle büyük ölçüde örtüşen politikaları ve bunun dolaysız ifadesi olan söylemleri ile işçi ve emekçiler için bir çekim merkezi oldu. Halihazırda ondan daha ileri bir alternatif de yoktu. Dolayısıyla, ona yöneldiler, onu desteklediler.

Tarihsel deneyimlerden biliyoruz ki, kriz dinamikleri sadece otomatik biçimde ilerici ve devrimci güçlerin gelişmesi için imkanlar yaratmamaktadır. Kriz dönemleri aynı zamanda ırkçı-faşist güçlerin de boy verdiği dönemlerdir. Bu aynı dinamik bir yandan bu türeden anlayışların güçlenmesi için imkanlar biriktirmektedir. Yunanistan'da Altın Şafak adlı ırkçı-faşist çetenin hasaba katılması gereken güçlerden biri olması bunun ifadesidir ve hiç tesadüfi bir gelişme değildir.

Bu ırkçı-faşist çete, 17 milletvekili ile Yunanistan parlamentosundadır. Eylül ayındaki erken seçimde muhtemelen bu çetenin oy oranında bir artış olcaktır. Öte yandan polis teşkilatı başta olmak üzere kimi kritik mevzilere sahiptir. Bunalımların ve savaşların sebep olduğu her şeyi güçlenmek üzere bir fırsata çevirmektedir. Binlerce savaş mağduru sığınmacının Yunanistan'a yığılması gibi gelişmeler, bu ırkçı-faşist güruh için ek bir imkana dönüşmektedir. ırkçı-faşist çete, tüm benzerleri gibi, kapitalizmin kaynağı olduğu bu insanlık dramını dahi istismar etmekte, kanlı ve karanlık bir gelecek için hazırlanmaktadır. Altın Şafak gerçekten de ciddi bir tehlikedir.

En büyük tehlike ise Yunanistan işçi ve emekçilerinin devrimci bir partiden yoksun olmalarıdır. Devrimci bir sınıf hareketi ve devrimci parti Yunanistan işçi ve emekçileri için çok yıkıcı bir ihtiyaçtır. Özellikle ortaya çıkan devrimci imkanları devrim için seferber edecek devrimci bir parti yaşamsaldır. Her yerde olduğu gibi Yunanistan'da da içinde bulunulan dönem bir ara dönemdir. Bu ara dönemin sonuna gelinmektedir. Syriza da aşılabacaktır. Zira yine tarihsel deneyimlerle sabittir ki, Syriza'yı yaratan dinamikler daha ilerisini de üretecektir. Buna inanılmalı ve Yunanistan'nın devrimci geleceğine hazırlanılmalıdır.

Danimarka'da binler mültecilere sahip çıktı

Danimarka'da bir yandan ırkçı çetelerin diğer yandan da hükümetin mültecilere yönelik saldırıları arttırması 26 Ağustos'ta başkent Kopenhag'da binlerce kişi tarafından protesto edildi.

Nytorv Meydanı'nda toplanan 5 bini aşkın kişi, hükümetin mültecilere verilen haklara getirdiği kısıtlamaları protesto etti. "Mülteciler de insan" ve "Suriye'deki çocukları kurtarın" yazılı dövizler taşıyan eylemciler, hükümet ve destekçisi gerici Danimarka Halk Partisi'ni teşhir eden sloganlar haykırdı.

Kendileri de mülteci olan Suriyeli sanatçılar İsmail ile Riad, Kürtçe ve Arapça şarkılarla müzik dinletisi verirken kitle de müziğe halaylarla eşlik etti.

Eylemde yapılan konuşmalarda "Hükümet Suriyeli mültecilerin bölge ülkelerinde ağırlandığını istiyor. Zaten bölge ülkeleri çok sıkıntılı ve milyonlarca mülteci kabul ettiler. Hükümet böyle bir şey istiyorsa öncelikle dış yardımı kısıtlamak yerine yükseltmeli" denildi.

Çocuklara Yardım Derneği RedBarnet Genel Sekreteri Jonas Keiding Lindholm ise şunları söyledi:

"Mülteciler de insan şıarlarıyla toplandı ve bir şeyler yapmaya çalışıyoruz. Unutmayın ki mültecilerin çocukları da insan. Hem Suriye'dekiler hem de Suriye dışındaki çocuklar zor şartlarda yaşıyorlar. Biz çocukların güvende, onurlu, sağlıklı ve gerekli eğitimi alabileceği şartların oluşması için mücadele ediyoruz. Hükümetimiz mültecilere yardımı yarı yarıya kısıtladı. İnanın bunu yapmasalardı bile mülteciler lüks içinde yaşamayacaklardı, fakat şimdi gerçekten durum kritik bir hal aldı."

Hükümet mültecileri atmaya çalışıyor

Danimarka'da 26 Ağustos'ta mültecilere yönelik ağır bir saldırıya imza atarak mültecilere yardımın yarı yarıya indirilmesi kararını aldı.

Hükümet, yapılan kısıtlamalarla mültecileri ülke dışına çıkarmaya çalışırken ırkçı Danimarka Halk Partisi Yabancılar Sözcüsü Martin Henriksen de mültecilerin Avrupa'ya geçmek için Türkiye'yi kullandıklarını söyleyerek mülteci akınının durdurulması için hükümetin Dışişleri Bakanı aracılığıyla Türkiye'ye baskı uygulamasını istemişti.

Mültecilerin kullandığı bir cami ve kültür binası ise ırkçı çetelerin molotoflu saldırısına uğramıştı.

Ortadoğu'da emekçiler sokakta “Halk devrim istiyor!”

Emperyalistler ve onların yerli işbirlikçileri tarafından dinsel ve mezhepsel olarak bölünmeye çalışılan Ortadoğu halkları, suni bölünmeleri bir kenara atarak yozlaşmış rejimlere karşı sokaklara çıkıyor.

Irak'ta eylemler sürüyor

Dinci gerici çetelerin saldırıları altında olan Irak halkları, milli ve mezhepsel ayrımları bir kenara bırakarak geçtiğimiz haftalarda başlattıkları ve yolsuzlukları protesto ettikleri eylemleri sürdürdü. 23 Ağustos günü, Kerbela kentine bağlı Hindiyye ilçesinde yüzlerce kişi, istifalarını istedikleri kaymakamın bunu yerine getirmemesi üzerine bugün kaymakamlık binasını bastı. Eylemciler, Vilayet Meclisi üyelerinin de istifasını isterken eylemi bastırmak isteyen yerel yöneticiler, takviye polis gücü çağırdı.

Bağdat'ta 'Öfke Cuması' eylemleri on binlerin katılımıyla hayata geçirilirken 22 Ağustos'ta Babil'de yapılan eyleme polis saldırdı. Basra'da ise Valilik binası önünde kurulan 'eylem kampları' silahlı kişiler tarafından dağıtıldı.

Lübnan: “Halk rejimin yıkılmasını istiyor!”

Irak gibi dini ve mezhepsel ayrımların keskin olduğu Lübnan'da da kitleler bir ayı aşkın bir süredir çöplerin toplanmamasına karşı sokaklara çıktı. Ancak binlerce kişi, eylemlerini sadece 'çöp'lerle sınırlamadı ve "Kokunuz çıktı" diyerek yolsuzlukları da teşhir etti.

22 Ağustos'ta Başkent Beyrut'ta Arap Baharı eylemlerini andıran bir şekilde “Halk devrim istiyor!”, “Halk rejimin yıkılmasını istiyor!” sloganlarını haykıran

binlerce kişi, ekonomik ve politik taleplerinin yazılı olduğu dövizler taşıdı. Müslüman ve Hristiyan dini yapılarının yolsuzluğa battığını belirten eylemciler, önde gelen dini liderlere de tepki gösterdi. Polis, yolsuzlukları ve kötü yönetimi protesto eden halka saldırarak çok sayıda kişiyi yaraladı.

Polis saldırısına karşın 23 Ağustos'ta binler tekrar Beyrut sokaklarını doldurdu. “Halk rejimin yıkılmasını istiyor” ve “Devrim!” sloganlarını atan eylemciler, daha sonra dikenli tel örülü olan barikatları aşmaya çalışırken polis de saldırıya geçti. Polisin gaz bombaları ve tazyikli su ile yaptığı saldırıya eylemciler, taşlarla yanıt verdi.

Saldırıları karşın engellenemeyen eylemleri bastırmak için devreye ordu sokuldu ve bakanlık binası önüne 3 metre yükseklikte duvarlar yerleştirildi.

25 Ağustos akşamı da eylemde öne çıkan sloganının ise “Mezhepçilik değil, barışçıl devrim istiyoruz” olduğu kaydedildi. Eyleme karşı örülen duvar, gösterilen tepkiler sonucunda kaldırılırken bunun yerine dikenli tellerden barikatlar kuruldu. Dikenli telleri aşmaya çalışan bir grubun polis saldırısına uğraması ile birlikte çatışma yaşandı. Eylemciler polis saldırısına molotofkokteylleri ile cevap verdi.

‘Tarihi protesto’

Lübnan Komünist Partisi de polisin saldırısını kınayan bir açıklama yayımladı. Açıklamada tüm Lübnanlılar sokaklara davet edilerek çürümüş rejimin devrilmesi ve onurlu bir yaşam için mücadeleye çağrıldı.

Eylem üzerine Lübnan kamuoyunda yapılan değerlendirmelerde 'Arap Baharı' eylemlerini andıran protestonun tarihi olduğu belirtildi ve ülkedeki birçok mezhepsel, dini ve siyasi ayrışmaya karşın ortak taleplerde birleşildiği ifade edildi.

UNRWA okullarında grev

İrkçi-siyonist rejimin işgali altındaki Filistin'de ise BM Filistinli Mültecilere Yardım Kurulu'na (UNRWA) bağlı okullarda çalışan eğitim emekçileri greve çıktı. 24 Ağustos'ta başlayan greve 13 bin eğitim emekçisinin katıldığı belirtilirken UNRWA Merkezi önünde de eylem yapıldı. UNRWA Çalışanları Birliği Genel Sekreteri Rafeat Hamdouna, UNRWA'nın tavrını protesto etmek için greve çıktıklarını belirterek eğitim emekçilerinin sınıfların tıklım tıklım dolu olmasından rahatsızlık duyduğunu belirtti.

UNRWA, grev üzerine 40'ı Gazze'de olmak üzere Filistin topraklarında 60 okulun daha kurulacağını açıkladı.

Siyonizme direniş

Filistin'de her haftanın Cuma günü yapılan ve ırkçı ayrım duvarının protesto edildiği eylemlere 21 Ağustos günü yine işgal güçleri saldırdı. Ramallah'ın batısındaki Nebi es-Salih'te Siyonist yerleşim birimlerini protesto eden Filistinliler, gaz bombaları ile saldırıya uğradı. Belin beldesinde yapılan eyleme de gaz bombaları ile saldırı düzenlendi.

Nablus kentine bağlı Kusra Köyü'nde ise bir grup sivil siyonistin Filistinli bir çoban ve sürüsünün etrafını sardığının fark edilmesi üzerine halk duruma müdahale etti. Filistinliler ile çeteler arasında çıkan arbede üzerine İsrail işgal güçleri göz yaşartıcı gaz ve plastik mermilerle Filistinlilere saldırdı. Saldırı sırasında 13 Filistinli yaralandı.

Mısır'da eylem çağrısı

Mısır'da ordu ve yargı mensuplarının dışında bırakılarak geriye kalan bakanlıklara bağlı çalışan emekçilerin gelirlerinde kesinti yapılmasını öngören “Sivil Hizmet Kanunu”na karşı kitlesel eylem yapılacağı açıklandı. Sendikaların temsilcileri, 12 Eylül'de “Kanuna karşı çıkan bütün devlet çalışanlarına Kahire'nin güneyindeki Fustat Parkı'nda toplanmaları” çağrısını yaptı.

Geçtiğimiz aylarda yürürlüğe giren “Sivil Hizmet Kanunu”, kamu emekçilerinin birçok hakkının budanmasını amaçlıyor. Binlerce kamu emekçisi geçtiğimiz haftalarda yasaı protesto etmek için Kahire'de eylem yapmıştı.

Filistin'de Abbas ve rakipleri birbirine diş biliyor

Siyonist rejim cinayetlerine ve toprak gasplarına devam ederken Filistin Yönetimi Başkanı Mahmud Abbas ise kendi iktidarını sağlama alma telaşı içinde. Abbas'ın bazı yönetim kurulu üyelerini “diskalifiye” etmek adına yeni bir yönetim kurulu oluşturmaya çalıştığı belirtilirken rakipleri ise Abbas'ı 'darbe yapmaya çalışmakla' suçladı.

El Fetih içindeyken Abbas'a karşı bayrak açan ama onun kadar da kirli bir isim Muhammed Dahlan, Mahmud Abbas'ın Filistin tarihindeki en büyük ayrılığı yaratan kişi olduğunu söyledi. Abbas'ın muhaliflerinden kurtulmak ve mali yolsuzluklarının ve yasadışı eylemlerinin mercak altına alınmasını önlemek istediğini belirten Dahlan, “Abbas, hile ile sessiz sedasız bir şekilde istifa etmeye ve yerini halkın parasını çalacak olan hainlere bırakmaya çalışmaktadır” dedi.

Eski düşmanları Hamas ve İslami Cihat'ı Mahmud Abbas'a baskı yapmaya çağıran Dahlan, Filistin Ulusal Meclisi üyelerinden de Abbas'ın programını ve müdahalesini kabul etmemesini istedi.

Dahlan'la birlikte hareket ettiği öne sürülen Hamas da Abbas'ın kendi Yürütme Kurulu'nu oluşturma çabalarına tepki gösterdi. Hamas Sözcüsü Sami Ebu Zuhri, “Bu adım, ulusal uzlaşmaya yönelik bir darbe ve ayrılıkların sürmesi için yapılmış açık bir çağrıdır. Hamas, bu tek adam politikalarına karşı koymak için seçeneklerini değerlendirecektir” dedi.

Hamas liderlerinden Mahmud ez-Zehhar ise “Hareketin işgal altındaki Batı Şeria'da yönetimi ele almasının zamanı geldi. Batı Şeria bir direniş programına muhtaç. Bu program onu İsrail işgalinden kurtaracak” dedi.

Göçmenlere saldırılar artarak sürüyor

Kapitalizmin yol açtığı açlık, yoksulluk, savaş ve baskılardan kaçan göçmenler, Avrupa Birliği'ne üye ülkelerde hem polisin hem de ırkçı-faşist çetelerin saldırısına uğruyor. Geçtiğimiz hafta da çeşitli Avrupa ülkelerinde göçmenleri hedef alan birçok saldırı yaşandı.

“20 gün boyunca aç, susuz”

Sınır Tanımayan Doktorlar Örgütü'nden Constance Theisen, Yunanistan ve Avrupa Birliği'nin göçmen krizini göğüslemekte ne denli yetersiz kaldıklarına dikkat çekti. Göçmenlerin 3-4 gün boyunca temel gıda maddelerinden yoksun olarak beklemek durumunda kaldıklarını belirten Theisen, *“Afganistan, Irak ve Pakistan'dan gelen diğer göçmenler 20 gün boyunca aç, susuz, barıksız ve temel maddelerden yoksun halde adalarda beklemek durumundalar”* dedi.

Theisen, Yunanistan'daki iktidarın soruna karşı duyarsızlığını *“Aylar öncesinden İçişleri Bakanlığı'na uyararak, yoğun göçmen akımının kapıda olduğunu belirttik. Ancak Atina istemlerimizi görmezden geldi ve bugünkü trajediyle karşı karşıya kaldık”* kelimeleri ile özetledi.

Dinci ayrımcılık

Çek Cumhuriyeti ve Slovakya, göçmenler konusunda ayrımcı bir uygulamaya imza attı ve Suriyeli göçmenlerden sadece Hristiyan olanları mülteci olarak kabul edeceklerini duyurdu. Slovakya İçişleri Bakanlığı Sözcüsü Ivan Metik, ülkelerinde cami olmadığını ve bu nedenle Müslümanların ülkeye uyum sağlamalarının zorlaşacağını bahane etti.

Çek Cumhuriyeti de sadece Hristiyan ailelerin çocuklarından 70 kişiyi ülkeye kabul edeceklerini duyurdu.

Makedonya'da OHAL

Makedonya'da Yunanistan'dan gelen yüzlerce göçmenin sınırı geçmesine karşı OHAL ilan edildi. 20 Ağustos günü, Makedonya İçişleri Bakanlığı tarafından yapılan açıklamada ordunun da devreye gireceği belirtilerek göçmen düşmanlığı bir üst seviyeye taşınırken kararın ardından özel hareket polisleri, göçmenlere saldırdı. Saldırlara karşı oluşan tepkiler üzerine göçmenlerin ülkeye girmesine izin verildi.

Almanya'da neo-nazi saldırıları

Almanya'da 21 Ağustos günü, Heidenau'da boş bir binaya yerleştirilecek olan 250 göçmen otobüslerle geldikleri sırada faşist göstericiler tarafından yolları kesildi. ırkçı sloganlar atan faşistler, içinde mültecilerin bulunduğu otobüslere taş ve şişelerle saldırdı. Saldırı nedeniyle birçok mülteci yaralandı.

Faşistlerin uzaklaştırılmasının ardından mülteciler, Heidenau'da kalacakları binaya ulaşabildi. Ancak faşist çetelerin saldırı ve tacizleri sonraki günlerde de sürdü. Saldırı Almanya'da büyük tepki çekerken Başbakan Angela Merkel'e de saldırılara göz yumduğu için yoğun eleştiriler yöneltildi.

Baden Württemberg Eyaleti'ndeki Weissach im Tal kasabasında ise 24 Ağustos'ta mültecilerin kalması için hazırlık yapılan bir bina yakıldı.

Fransa'da cami yakıldı

Fransa'da da ülkenin güneyinde yer alan Auch kentindeki Auch Camisi'nde 24 Ağustos'ta çıkan yangının kasten çıkarıldığı anlaşıldı. Cumhuriyet Savcısı Pierre Aurignac'ın konuyla ilgili yazılı açıklamasında soruşturma sonucu caminin yüzde 70'inin benzinle yakıldığına belirlendiği ifade edildi.

İtalya'da polis saldırısı

İtalya'da bırakıldıkları insanlık dışı koşulları protesto eden göçmenler ise polisin saldırısına uğradı. Milano'daki Kızılhaç Kampı'nda kalan göçmenler, kampın şartlarının insanlık dışı olduğunu belirterek eylem yaptı. Altı aydır bekletildiklerini söyleyen göçmenler, mülteci statüsü almak istediklerini söylerken polis eylemcilere vahşice saldırdı.

50 göçmen daha can verdi

Diğer yandan Akdeniz, bir kez daha savaş ve yoksulluktan kaçan göçmenlere mezar oldu. İtalyan sahil güvenlik ekiplerinin, Libya açıklarında bulunan bir gemide 50 göçmenin cansız bedenine rastladığı bildirildi.

Bu yıl en az 2 bin 500 göçmen Akdeniz üzerinden Avrupa'ya geçemeye çalışırken hayatını kaybetti.

Esad: “Çözüm Suriye içi diyalogda”

Baas rejiminin şefi Beşar Esad, 25 Ağustos'ta Al Manar TV'ye verdiği demeçte Türkiye'nin çetelere destek verdiğini vurgulayarak 'güvenli bölge' adlı kirli planla ilgili *“Efendileri bunu yapmalarını söylemezse bu yolda ilerleyemezler”* dedi. İran ve Rusya'nın Suriye'ye desteğinin azalmaya başladığı yönünde iddialarla ilgili soruyu yanıtlayan Esad, *“Rusya ve İran'ın dostlarını terk etmediğini, kendilerine desteğin tam olarak sürdüğünü”* söyledi.

Esad, Rusya'nın Suriye hükümeti ve muhalifleri hiçbir zaman diyalogdan uzaklaştırmaya çalışmadığını belirterek çatışmalarının çözümünün 'Suriye içi diyalogda' yattığı şeklindeki sözlerini yineledi.

Hollande'dan Suriye açıklaması

Diğer yandan Fransız emperyalizminin şefi François Hollande da, Suriye'de dört yılı aşkın süredir devam eden savaş hakkında açıklama yaptı. Suriye'de Rusya'nın da destek verdiği bir diyalog ortamının mümkün olduğunu belirten Fransa Cumhurbaşkanı, diyalogun 3 şartı hedeflemesi gerektiğini belirterek bunları şöyle sıraladı: *“Esad'ın etkisizleştirilmesi, Sünni ve Kürt gruplar başta olmak üzere tüm muhaliflere garanti verilmesi ve çözüme Ortadoğu ülkeleri ve İran olmak üzere tüm tarafların dahil edilebilmesi.”*

ABD'den Ankara'daki uşaklarına uyarı

ABD Savunma Bakanı Ashton Carter, Ankara'daki işbirlikçilerine 'İŞİD karşıtı Koalisyon' konusunda *“Daha fazlasını bekliyoruz”* mesajını verdi. Carter, Ankara'nın “prensip olarak” İŞİD'le mücadele amacıyla Amerika'nın önderliğinde başlatılan hava operasyonlarına katılma kararı aldığını belirterek bu kararın “gecikmiş ve yetersiz” olduğunu söyledi.

Türkiye'den sınırlarından Suriye ve Irak'a İŞİD militanı ve ekipman geçişini önlemesini isteyen ABD Savunma Bakanı, şöyle konuştu: *“Bu çatışma bölgesinde bir komşu, eski bir NATO müttefik ve İŞİD'le mücadele koalisyonunun sorumlu bir üyesi olarak Türkiye'nin, Suriye ve Irak'la olan uzun sınırlarını kontrol etmesine ihtiyacımız var. Geçtiğimiz son bir yılda kontrol ettiğinden daha fazla kontrol etmeli.”*

Ashton Carter, Barack Obama'nın da Türkiye'nin katılımını arttırması yönünde etkin girişimlerde bulunduğunu belirtti. Carter, bunun için Türkiye'nin ATO (air tasking order) adı verilen ve hava operasyonlarının koordinasyonunu sağlayan mekanizmaya dahil olması gerektiğini belirtti. Açıklama, Ankara'nın hava operasyonlarında 'kendi başına hareket etmemesi gerektiği' yönünde bir uyarı şeklinde yorumlandı.

Carter'ın 'uyarı'larından birkaç gün sonra ABD ile Türkiye arasında operasyonlar konusundaki teknik ayrıntıların çözüldüğü ve Türkiye'nin Suriye topraklarında İŞİD'e karşı hava saldırılarına başlayabileceği açıklandı.

Kapitalizm işçileri katlediyor

Kapitalistlerin daha fazla kar uğruna işçilerin hayatlarını hiçe sayması sonucunda işçiler katledilmeye ve yaralanmaya devam ediyor.

İş cinayetlerinin en fazla yaşandığı işkollarından biri olan inşaatlarda bir işçi daha iş cinayetine kurban gitti.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenli Meclisi'nin verdiği bilgiye göre, İstanbul **Zeytinburnu**'nda bulunan Serkan İnşaat'a ait şantiyede bekçi olarak çalışan **Mehmet Yıldırım**, 21 Ağustos'ta 3 metrelik çukura düşerek yaşamını yitirdi.

Sakarya'da tarım işçilerini taşıyan traktör 22 Ağustos'ta kaza yaptı. Karasu ilçesi Limandere bölgesindeki bahçelerden fındık toplamaktan dönen kadın işçileri taşıyan traktör, mıcırlı yolda kayarak devrildi. Yola savrulan 18 kadın yaralandı.

Kazada yaralanan 3 kişi, Ferizli İlçe Devlet Hastanesi'ne kaldırılırken, kazayı hafif sıyrıklarla atlatan 15 işçinin tedavisi ise ayakta yapıldı. İşçiler daha sonra ambulanslarla Adapazarı'ndaki Sakarya Eğitim ve Araştırma Hastanesi ile Yenikent Devlet Hastanesi'ne sevk edildi.

Afyon'un Evciler ilçesindeki bir inşaatta çalışan **Turan Kuyumcu** adlı işçi, 22 Ağustos'ta taşıdığı demirlerin yüksek gerilim hattına değmesi sonucu akıma kapıldı. Dengesini kaybederek inşaatın 5. katından düşen Kuyumcu, ağır yaralı olarak hastaneye kaldırıldı. Kuyumcu, yapılan tüm müdahalelere rağmen kurtarılmayarak yaşamını yitirdi.

Kocaeli'de Başiskele ilçesinde bulunan bir inşaatta, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınmadığı

için düşerek ağır yaralanan ve Kocaeli Devlet Hastanesi'nde 21 gün tedavi altında tutulan **Zekeriya Kayıhan**, 22 Ağustos'ta hayatını kaybetti.

İş cinayetine kurban giden işçi, Döngel Mezarlığı'nda toprağa verildi.

İstanbul'un **Silivri** ilçesinde kum ocağında çalışan **Hasan A.**, 23 Ağustos'ta elektrik panosunda meydana gelen arızayı gidermeye çalıştığı sırada akıma kapıldı. Hastaneye kaldırılan Hasan A. yapılan müdahalelere rağmen hayatını kaybetti.

İzmir Limanı'na 23 Ağustos'ta yük getiren çekici şoförü **Gürbüz Terzi**'nin üzerine konteyner devrildi. 60 yaşındaki emekçi, hayatını kaybetti.

Kayseri'de Melikgazi İlçesi Organize Sanayi Bölgesi 6'ncı Cadde'de bulunan bir fabrikada çatı izolasyonu yapan **Şahin Ağaç**, güvenlik önlemleri alınmadığı için 25 Ağustos'ta 6 metre yükseklikten beton zemine düştü. Ağır yaralanan işçi, Kayseri Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne kaldırıldı ancak tüm müdahalelere rağmen hayatını kaybetti.

Zonguldak'ın Kilimli ilçesindeki Karadon Müessese Müdürlüğü'ne bağlı Gelik İşletmesi'nde çalışan 35 yaşındaki **Barış Bacak** adlı madenci, 25 Ağustos'ta çalıştığı sırada düşerek ocakta sürüklendi. Diğer işçi arkadaşları tarafından ocaktan çıkarılan madenci ambulansla Zonguldak Atatürk Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Yaralı maden işçisinin durumunun iyi olduğu belirtildi.

Zonguldak Dilaver Mahallesi'nde ise maden ocağının çevresini betonlama işi yapan

Serkan Karakaya (27) ve **Salim Burgu** (34), 25 Ağustos'ta çalıştıkları sırada beton mikserinin üzerinden dengelerini kaybederek yere düştü.

Yaralanan işçiler Zonguldak Atatürk Devlet Hastanesi'nde tedavi altına alındı.

Bursa'nın Harmancık İlçesi'nde krom madeni çıkartılan Hayri Ögelman Krom Maden Ocağı'nda 26 Ağustos'ta yaşanan göçük nedeniyle bir işçi, iş cinayetine kurban gitti.

Göçük altında kalan işçinin de ağır yaralı olarak madenden çıkarıldığı bildirildi.

Trabzon'un Of ilçesinde, Karayolları tarafından Sugeldi Mahallesi'nde yapılan yol genişletme çalışmalarında çalışan **İzzet Yakışır**, 26 Ağustos'ta toprak altında kalarak iş cinayetine kurban gitti.

Soma Katliamı davasında 3. duruşma

18 Ağustos'ta başlayan Soma Katliamı davasının 3. duruşması hafta boyunca tutuksuz yargılanan sanıkların çapraz sorgusuyla devam etti.

8'i tutuklu 46 sanığın yargılandığı davaya Akhisar Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edilirken tutuksuz sanıkların ifadelerinde bir haftalık göstermelik bir eğitim dışında eğitim verilmediği, acil durum için tatbikat yapılmadığı ve kimlerin ne yapacağını belli olmadığı ortaya çıktı.

20 Ağustos'ta ifadesi alınan İsmail Adalı, "Ocakta yangının olduğu yere yakın bir yerde kaçış yeri yapıldı. Sonra bu yapı bozuldu sağlık merkezi olarak devam etti" sözleriyle ihmalleri bir kez daha gözler önüne sererken işçilerin katıldığı bir tatbikat görmediğini söyledi.

Adalı, müfettişlerin 'tahkimat yetersiz' tespitine de katılmadığını söyledi. Katledilen madencilerin yakınlarının Adalı'ya doğrudan soru sorma talebi ise mahkeme heyeti tarafından reddedildi.

Ifadesi alınan Ertan Ersoy, duruşma savcısının sorusu üzerine, İşletme Müdürü Akın Çelik'in eksiklik olduğunu söyleyip kendisinden isim istediğini, sonradan da bu isimlerden bazılarının daimi nezaretçi

yapıldıklarını gördüğünü söyledi.

Sorgu sürerken Avukat Can Atalay, Can Gürkan'ın olayla ilgili 'katliam' ifadesini kullandıkları için kendilerine, "Katliam lafını kullananlar teröristtir" dediğini söyledi. Sanık avukatları ise "katliam" ifadesinin kullanılmaması talebinde bulundu.

24 Ağustos'taki 5. celsede Avukat Selçuk Kozağaçlı, sanık avukatlarının ifade sırasında müvekkillerine söyletmediklerini çapraz sorgu sırasında söyletmeye çalıştığını ve uzun sorular sorarak mağdur işçilerin dinleneceği bir sonraki aşamayı geciktirmeye çalıştığını belirterek tepki gösterdi. Avukatlar duruşma salonunu terk etti. Duruşma sırasında sorguları yapılan sanıklar ise yaptıkları iş hakkında sadece kendilerinden daha deneyimli kişilerin yanında çalışarak bilgi edindiklerini söylediler.

25 Ağustos'ta Emniyet Tekniker'i Serhat Dinç'in çapraz sorgusuyla başlayan duruşmada, Dinç'in tahlisiyeci olmadığı kaç tane tahlisiye cihazı olduğunu bilmediği ve yalnızca seyyar sensörlerin değerlerini not aldığı ortaya çıktı. Ayrıca Dinç savcılıkta verdiği

ifade monoksit değerlerinin ölçümü ve müdahalesi ile ilgili bilgileri yalanladı.

Dinç'in savcılık ifadesini reddetmesi üzerine ailelerin avukatları duruma tepki göstererek sanıkların ve avukatlarının tavrı değişmedikçe soru sormayacaklarını belirttiler. Ardından ailelerin avukatları salonu terk etti.

Verilen aranın ardından havalandırmadan sorumlu Fuat Ünal Aydın patlamadan sorumlu Serkan Kocaman, elektrik mühendisi Ümit Şahin, hazırlık bacalarından sorumlu vardiya amiri Harun Yılmaz ve daimi nezaretçi Hüseyin Alkan'ın çapraz sorgusu yapıldı.

Sanıkların sorgusu **26 Ağustos**'ta da devam etti. Vardiya mühendisi Saltuk Alp Demir, olumsuz bir durumda yer üstüyle bağlantısı bulunan 340 ana nefeslik doğrultusundaki kaçamağa gidebileceklerini kimsenin söylemediğini ancak amirlerin çalışanlarını buraya yönlendirecek kapasitede olduğunu söyledi.

Vardiya mühendisi Hilmi Karakoç, aynı zamanda daimi nezaretçi görevi bulunduğunu ancak bu görevin güvenlikle ilgili sorumluluğunun kendisine bildirilmediğini söyledi.

Maden mühendisi Mehmet Erez ise ayrıca yürüttüğü daimi nezaretçilikle ilgili görevlerini olaydan sonra okuduğunu dile getirdi. Vardiya mühendisi Caner Uysal, acil eylem planından haberdar olduğunu ancak ocakta genel tatbikat yapılmadığını belirtti.

Hema ve Denfa'da 2 Eylül'de greve gidiliyor

Hattat Holding'e bağlı Hema AŞ'nin Bartın'ın Amasra'da bulunan maden ocağında hem Hema AŞ. hem de Denfa adlı taşeron şirket ile yapılan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinden sonuç çıkmadı.

Genel Maden İşçileri Sendikası, 2 Eylül'de grev başlayacağını duyurdu.

Öte yandan sendikal bürokrasi eliyle daha önce birçok kez kandırılan maden işçilerinin GMİS yöneticilerini uyarmaya devam ettiği kaydedildi.

Yerleri değiştirilmek istenen 34 işçi ise bu kararı tanımayacaklarını belirterek noterden Hema'ye dilekçe gönderdi.

“Sendika bizi kandırdı”

Yeraltından Sesler Platformu'nun Facebook sayfasında GMİS bürokratlarına tepki gösteren işçilerden biri, şimdiye kadar sendika ne dediyse hayata geçmediğine dikkat çekerek kandırıldıklarını söyledi:

“Çalışma ve Sosyal Güvelik Bakanlığı'ndan gelen ifadeler doğrultusunda HEMA'da çalışan 13 kişiye

tebligatlar gönderilecek. Sendika ve işveren anlaşmış bizleri yanlış bilgilendiriyorlar. En son eylemde dediler ki bayram ikramiyeleri yeni paradan yatacak. Ama yatmadı. Eylemde yevmiyelerin kesilmeyeceği söylendi ama kesildi. Kimsenin iş ünvanının değişmeyeceğini söylediler ama değişti. Hakem heyetinin yani arabulucunun raporu elimize gelmedi dediler?? Sendika neyi bekliyor? Yasa dediler yasa geçti, mahkeme dediler mahkeme geçti. Bizi kandırıyorlar. Bunları söyleyenler Hakkı Aslan ve İsa Mutlu HEMA işçisini kandırıyor!”

Daha önce yaptıkları eylemin sendikacılar tarafından engellendiğini belirten bir Amasra Hema işçisi de “İşçiye oyuncak olarak kullandınız ancak oyuncak da bir gün kırılır bunu anlayamadınız şimdi elinizde oynayacak oyuncakınız da kalmadı” diyerek bürokratlara tepki gösterdi.

Hema ve Denfa işçilerine seslenen Yeraltından Sesler, öncü maden işçilerinin inisiyatif alması gerektiğine dikkat çekerek “İşveren ile yapılan toplantılara işçiler katılmalı, neye nasıl karar vereceklerini yine HEMA ve DENFA işçisi ortak kararları ile belirlemelidir” demişti.

Yeraltından Sesler'den HEMA işçilerine çağrı

Yeraltından Sesler Platformu, 2 Eylül'de greve gidilecek olan HEMA'daki maden işçilerine seslenerek işçilerin kendi aralarında birlik olmasının önemine dikkat çekti:

“HEMA işçilerine çağrımız:

Birlikte hareket edelim!

Arkadaşlar

Örgütlü olduğunuz GMİS, işveren ile ortak olup işçileri satmıştır! Yaşadığınız sıkıntıların hiçbirine kulak asmamış tam tersine kendi yaşamlarına sorumluluklarını unutarak devam etmiştir. Ayrıca bizlerle alay edercesine eğlence mekanlarından çıkmamışlardır.

Bizler, sizlerin ne kadar zorlu bir dönemde olduğunuzu, geceleri rahat uyku uyuyamadığınızı ve hatta bazılarınızın ek iş yapmak zorunda kaldığınızı çok iyi biliyoruz.

Temmuz ayında yapılan eylemden sonra GMİS ve

HATTAT Holding arasında imzalanan protokolde ise GMİS'in söylediği bir çok şeyin olmadığını öğrenmiş bulunmaktayız. Açık bir durum var ki GMİS işçi düşmanlığını Kandilli/HEMA'dan sonra sizin üzerinizde pekiştiriyor.

Ancak sendika sömürüsüne artık dur diyeceğiz!

Ve artık şimdi son sözü söyleme zamanı yaklaşıyor! Arkadaşlar,

Birçoğunuzun düşündüğü şey istifadır. İstifa etmeyi birlikte ve emin adımlarla yürütmeliyiz. Bunun için de istifalarımızdan önce kendi içimizde yeni bir oluşuma giderek birliğimizi kuvvetlendirelim. Bu birlik patron ve sendikanın oynayacağı ayak oyunlarına ve saldırılara karşı dik durmanın temel dayanağı olacaktır.

Bu süreçte aramızdaki bağı güçlendirelim! En yakın zamanda somut adımlar ile bu işe başlayacağız!

HEMA işçisi yalnız değildir!

Yolumuz açık olsun!

Yeraltından Sesler Platformu”

Taşeron karayolu işçileri iş bıraktı

28 Nisan'da AKP şefi Ahmet Davutoğlu Karayollarında çalışan taşeron işçilerine kadro müjdesi vermişti. Aradan dört ay geçti ancak kadro sözü hala yerine getirilmedi. Taşeron işçilerinin kölelik koşullarındaki çalışması devam ettirildi.

Taşeron işçileri beklemek yerine harekete geçmeye başladılar. Önce Kırşehir Karayolları 61. Şube Şefliği'nde Hamit-Kayseri, Çiçekdağı, Kaman, Mucur ilçeleri şantiye bölgelerinde çalışan taşeron işçileri, ücretlerinin düzensiz ödenmesine ve yemek paralarının gasp edilmesine karşı 23 Ağustos'ta, Nevşehir Şube Şefliği'nde çalışan işçiler ise 24 Ağustos'ta iş bırakarak eyleme başladılar.

Konuya ilişkin açıklama yapan Devrimci Yapı İşçileri Sendikası Kayseri Bölge Temsilcisi Haydar Baran, Kırşehir ve Nevşehir'de devam eden işçilerin eylemlerinin haklı olduğunu belirterek şunları söyledi: “Karayolları Kırşehir Şube Şefliği'nde çalışan işçiler üç aylık ücretlerinin yanı sıra 10 aylık yemek paralarını alamadılar. Tüm bu uygulamaları yapan taşeron firma hala işini sürdürüyor. Her ay hak edişini de şube şefi, Karayolları Bölge Müdürlüğü onayı ile almayı sürdürüyor. Şube şefi ve Karayolları Kayseri Bölge Müdürlüğü iş kanunun gereğini yapmalı taşeron işçilerinin maaş ve yemek alacaklarını ödemediği taşeron firmanın alacaklarını ödemeyeceğini ifade etmelidir. Nevşehir'de, karayolları şube şefliği bünyesinde çalışan işçilerin eylemleri de aynı gerekçelere dayanmaktadır. Nevşehir işçileri haklarına ve geleceklere sahip çıkarak, taşeron firmalarının haksız, hukuksuz dayatmalarına, şube şefinin taşeron firmaya verdiği desteğe karşı mücadelenin yolunu seçmiş, haklarına ve geleceklere sahip çıkarak onurlu bir duruşu ortaya koymuşlardır.”

Yol-İş Kayseri 1 No'lu Şube Başkanı Adem Özokutan'ın sözde destek mesajı verip pratikte hiçbir şey yapmamasını eleştiren Haydar Baran sözlerine şöyle devam etti: “Adem Özokutan ‘Haklı olduğunuz zaman eğilmeyin birlikte beraberliğinizi bozmayın haklı daima kazanır’ diyerek Nevşehir'de karayolu işçilerinin eylemine sözde destek verdi. İşçilerin eylemine destek vermek, bir cümlelik destek açıklaması yapmaktan ibaret değildir.”

Davutoğlu'nun seçim öncesinde karayollarında çalışan taşeron işçilerine verdiği ‘kadro müjdesi’ne değinen Baran sözlerini şöyle tamamladı: “Ahmet Davutoğlu'nun 30 Nisan'da düzenlenen bir törende 6 bin 417 karayolu işçisinin kadroya alınacağını söylemesine rağmen, aradan geçen dört ayda bir işçi bile kadroya alınmadı. Geçen yıl Eylül ayında çıkarılan torba yasayla, kamuda taşeron çalıştırılacak alanların sınırlanacağı açıklanmıştı. Ancak konuyla ilgili Bakanlar Kurulu kararı 1 yıldır çıkmadığı için kurumlar istedikleri gibi taşeron çalıştırmaya devam ediyorlar. Kadro sözünü tutmayan ve bunu yeni hükümetin kurulmamasıyla gerekçelendiren AKP iktidarı, Suriye sınırına asker yığmakta ve yeni atamalar yapmakta bir an bile tereddüt etmedi. Karayolları işçilerine kadro sözünün üzerinden dört ay geçmiş olmasına rağmen somut bir adım atmadı. Aynı dönemde yapılan ihaleyle İzmir Bölge Müdürlüğü'nde 3 yıl boyunca yapılacak işler taşeron firmaya verildi.”

Kızıl Bayrak / Nevşehir

SKE: İhanet sözleşmesini yırtıp atalım!

Sosyalist Kamu Emekçileri, hükümet ve işbirlikçi Memur-Sen arasında imzalanan toplu sözleşmeye ilişkin açıklama yaptı. Sözleşmenin ekonomik sefalet koşullarının katmerlenmesine yol açacağını belirten Sosyalist Kamu Emekçileri, kamu emekçilerini ihanet sözleşmesini yırtıp atmaya çağırdı.

Sosyalist Kamu Emekçilerinin açıklaması şöyle: “Hükümetle Memur-Sen arasında önümüzdeki iki yılı kapsayacak olan satış sözleşmesi imzalandı. Sözleşmede, zam oranları %6+5 ve 3+4 şeklinde belirlenirken, öğretmenler için tutulan nöbetlerin ücretlendirilmesi, sağlık çalışanları için döner sermaye tavan oranlarının yükseltilmesi ve hafta sonları yapılan sınav ücretlerinin artırılması gibi maddeler yer aldı. 4-C çalışanlarının kadroya alınması hasıraltı edilirken, bu kesimin ücretine 150 TL ek ödeme yapılması kararlaştırıldı. Sözleşmede ek ödemelerin emekliliğe

yansıtılması ise gündeme dahi getirilmedi.

İşbirlikçi Memur-Sen’in gerçekleştirdiği satış sözleşmesi, bırakın önümüzdeki iki yılı, geçmiş iki yılın kayıplarını dahi karşılamamaktadır. Buna rağmen ne geçmiş yılların ekonomik kayıpları ne de önümüzdeki iki yıl boyunca gerçekleşecek enflasyon farkları gündeme getirilmiştir. Ekonomik olarak sefalet koşullarının katmerlenmesine yol açacak olan sözleşme, özlük haklarıyla ilgili de, başta 4-C’li, sözleşmeli çalışanların kadroya alınması ve ücretli öğretmenlerin özlük ve ekonomik hakları olmak üzere, hiçbir iyileştirme taşımamaktadır.

Kamu emekçileri, tıpkı metal işlerinin yaptığı gibi işbirlikçi yandaş sendikanın imzaladığı ihanet sözleşmesini yırtıp atmak göreviyle karşı karşıyadır.

Sosyalist Kamu Emekçileri”

Kamu emekçisine sefalet zammı açıklandı

Milyonlarca kamu emekçisi ile emeklisini ilgilendiren toplu sözleşme görüşmeleri, 22 Ağustos’ta yapılan oturumla sonuçlandırıldı. Görüşmelerden kamu emekçilerine bir kez daha sefalet zammı çıktı.

Kamu İşveren Heyeti adına görüşme masasına oturan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik 2016 için yüzde 6+5, 2017 için yüzde 3+4 oranında zam yapıldığını açıkladı. Çelik “Sürecin anlaşmayla sonuçlandığını açıklamaktan memnuniyet duyuyorum” dedi.

Çelik sözleşmenin ayrıntılarına ilişkin şunları söyledi:

- * Bu toplu sözleşme ile 2005 yılından sonra göreve başlayan çalışanlara ilave bir derece verildi.
- * 850 bin öğretmenimize aylık bürüt 98 TL’ye kadar 2017 yılında da 140 TL’ye kadar nöbet ödenecek.
- * Hafta sonu sınavda görev yapan öğretmenlerin

ücreti 58 TL’den 132 TL’ye çıkarıldı.

* Sağlık kuruluşlarında çalışan sağlık personeline taban oranı artırıldı. Örneğin bir hemşireye yapılan döner sermaye ödemesi 180 TL arttı.

* Başta sağlık personeli olmak üzere fiili hizmet zammı talebi için bir bilim kurulu oluşturulacak. Bilim kurulu çalışmalarını 2016’da tamamlayacak.

* 4C kapmasında çalışan memur gibi çalışan işçilerin sözleşmeli pozisyonuna yasal düzenleme kadro için çalışma yapılacaktır. 4c’lilere 150 TL ek ödeme

* Yurtdışı teşkilatta çalışanlara aile yardımı yapılacaktır.

* Mimar mühendis koruma güvenliği ilave artış

* Tapu dairelerinde yoğun olarak çalışanlara fazla çalışma ücreti verilecek.

* Cuma günleri ibadet tatili çalışması yapılacaktır.

Taşeron işçileri haklarını istedi

Ankara Numune Hastanesi’nde çalışan Genel-İş üyesi taşeron işçileri, toplu sözleşme haklarının verilmesi için eylem yaptı.

Ankara Numune Hastanesi’nde çalışan Genel-İş üyesi taşeron işçileri, toplu sözleşme haklarının verilmesi için 26 Ağustos’ta hastane önünde eylem yaptı. İşçiler adına açıklama yapan Genel-İş Konut İşçileri ve Hastane Şubesi Başkanı Nermin Yurttaş, taşeron işçileri olarak hiçbir haktan faydalanamadıklarına dikkat çekerek “Her yıl yenilenen, yasaya uygun olmayan sözleşmelerle girdi çıktı yapılarak haklarımızın gasp edilmesini kabul etmiyoruz” dedi.

Yurttaş, taşeron işçiliğinin insan onuruna yakışmadığına, bunun aynı iş yapanlar arasında statü ve ekonomik farklılık doğurduğuna vurgu yaparak şu ifadeleri kullandı:

“İnsan onuruna yakışır geçinilebilir bir ücret istiyoruz. Toplu sözleşme talebimiz hiçbir bahane ve engelleme olmadan bir an önce tanınsın istiyoruz. Sağlıklı ve güvencesiz çalışma ortamına son verilmesini istiyoruz.”

Nero Plastik’te grev

Düzce’de bulunan Nero Plastik Ambalaj İmalat Sanayi Tic. Ltd, Şti.’de 21 Ağustos’ta grev ilanı asıldı.

Grev ilanın asıldığı eyleme Nero Plastik işçilerinin yanı sıra Petrol-iş Genel Sekreteri Ali Ufuk Yaşar, Düzce Şube Başkanı Ünal Akbulut da katıldı. “Bu işyerinde grev var” yazılı pankartın açıldığı eyleme Standart Profil işyeri temsilcileri de destek verdi.

Petrol-iş’in Nero Plastik’te 52 üyesi bulunuyor. Şirket, işçilerin Petrol-iş’te örgütlenmesine karşı yargı oyununa başvursa da Yargıtay, Nero Plastik’in itirazını reddetmişti.

Karanlıkta uyananların ortak rüyası

T. Kor

Karanlık günlerden geçtiğimizi iddia edenler var. Karanlığı ölüm ve hapis haberleriyle tanımladığınız yerde haklı da görünebilirler. Lakin atlanan gerçeği öne çekerseniz nasırlı eller ve ezilen bir halk için üç ay veya beş yıl önce farklı olan bir durum olmadığını, kader diye yazanların yine geleceğine ölüm ve zindan koyduğunu görürüz. '90'lara mı dönülüyor diye korku yönetimi için algı yürütenler, 7 Haziran öncesinden sadece son beş yılın bilançosunu unutmuş mudur? Yakın geleceği unutup geçmişin korkusunu taşıyanlar elbette buna karşı geleceği tartışamazlar.

Onların çözüm dediği bizden çalınan hayatlara endekslidir. Bu düzenin çarkını bozma çabasıysa hiç bir zaman diliminde karanlık sayılamaz. Karanlığın karamsarlığı her daim onlara ait kalacaktır. Bizse kara gözlü yarin, siyah saçlarında seveda taşıyıp, kara elmas diyarlarında ölmeden bir gün daha çıkma hayalinde karanlığı tadacağız. Biz metal fabrikalarında 14-16 saat çalışma düzeni olduğunu bilmeyenlere inat güneşi unutup evlatları için karanlıkta uyanıp şafaksız yola çıkacağız. Evet, karanlık bizim bir yanıamız ve bugünlerde bize unutturulmaya çalışılan alınterimizi sömürenin adıyla bir kez daha birlikte elleri nasırlaşanlar kardeşliğin düşmanlığında karanlığa yollanıyor. Kardeş halklar karanlık bir sessizlik içinde birbirine karşı bileyleniyor.

Kobanê'ye oyuncak götürenleri hedef alarak ilk güneşi kapatma çabasına adım attılar. İlk patlamayla karardı hayatlar. Lakin binlerce yeni insan yeni bir can olarak onları toprağa uğurlarken, bu gerici terörün arkasındaki sermaye iktidarına sessiz kalmayacağını gösterdi. Kana doymayanlar İstanbul Bağcılar'da Günay Özarslan'ın da canını alarak yola devam etti. Bir güneyden bir kuzeyden güneşe gölge düşürdüklerini düşündüler. Yetmedi kara zindanlara yolladılar canlarını alamadıkları niceleri. Ve her geçen saat, her geçen gün büyütüldü kardeş halkların arasındaki kin. İstenen de buydu. Birlikte artı değer üreten farklı halkların evlatları birbirlerine çatık kaşlarla bakıp, olmadık meseleden birbirlerine öfke duysun istendi. Bir ilde inşaat işçileri Kürtçe türkü eşliğinde çalıştıkları için hedef oldu, diğerinde parasını alamayan Kürt işçiler diğerleriyle birlikte eyleme çıkamadı. Ezeni bir olan iki kardeş birbirine düşman uyudu, birbirini suçlayarak yeni güne kalktı.

Karanlıkta Uyananlar diye bir film işte tam da böyle bir günün ortasında anımsandı. Türkiye topraklarında geçen bu işçi filminin içinde ince bir mazi yatar.

1960'ların İstanbul'u Haliç kıyılarında hala küçük sanayi fabrikaları kurulu haldeyken aynı fabrika çatısı altında kardeş halkların birlikte sömürsüne şahitti.

Karanlıkta Uyananlar filmi patron oğlunun kendi sınıf kimliğiyle birlikte büyüdüğü işçilerden uzaklaşmasını betimlerken, işçilerin birlikte haklarını almak için greve çıkışlarını, sınıf kimliklerinin dolaysız farklarını işler.

Arada sesini işittiğimiz Ermeni işçiyle biliriz bir zamanlar onların olan kentte son kalan kadim bir kardeş halkın nasıl en sömürülen en ezilen kesime karıştığını ve bugün varlıklarını bile hatırlamayacak kadar azaldıklarını.

2000'li yıllara geldiğimizde artık Ermeni kardeşlerimizle yan yana geldiğimiz yerler elle sayılacak kadar azaldı. Ama bu sömürü düzeni kendine yeni ezilenler yaratıyor.

“-Uy napicuguz greve mi kalkışucuguz da!
-Grevcağız istiyoruz bre Harun bak nasıl atlatıyor Turgut beyi ”

Bugün karanlıkta uyanan ezilen ve sömürülen kardeşliği Kürt halkıyla daha çok paylaşıyoruz. Bunun için hikayelerimizde adları değişiyor. Yukarıdaki

replik Karanlıkta Uyananlar filminden. Ama aynısını yine duyuyoruz Ahmet'le Ali Haydar arasında, Kenan ile Rıza arasında. İsimlerin Türkçeleşmesiyle unutturuluyor bize farklı kimlikleri taşıdığımız. Yasakladıkları harfler engel oldukça halkların kendi isimlerine sanılıyor ki yok artık Kürt, Ermeni, Laz.

Filmde Hristo ve Moris'i tanıyoruz Laz Harun'un greve iknasında. Bugünse filmdeki farklı kökenler metal grevlerinde karşımıza çıkıyor. Bursa'da Bulgaristan'dan gelen muhacirler oluyor kardeşleşenler, Ankara ORS'de Kürt kardeşlerle grev alanında bir Ankara havası bir halay çekiyoruz. Kimse bu grev Türklerin diyemiyor. Aynı fabrikaya farklı kimliklerle girenler aynı odada giyinir aynı lacivert üniformada aynı emeğin alınterini dökerler. Bu yeter mi kardeşleşmeye, maalesef. Ama aynı alınterinin hakkı mücadelesinde görürler milletlerini, devletlerini ve sınıf kardeşliğini.

Halklar kardeş olarsa yine o sömürü cehennemi fabrikaların çatısı altında olacak. Orada bir olacağız ki yaşamın her alanında bizi bölen patronların, onlara hizmet eden devletin söylemlerine karşı bilinçaltının itirazı olsun. Farkı kimlikten tanımlamaya devam ettikçe, hissetmediği özelemlerin mücadelesine düşman olmaya devam edecek halklar. Bunun için biri Gever'deki katliama sessiz kalır, diğeri Haziran Direnişi başlarken Kızılay'daki çatışmayı izler. Lakin ortaklaşmadıkça kavga hep yenilmeye mahkum olanlarız. Ve biz geleceği yaratacak eller olarak hep karanlıkta uyananlarız. Bundan dolayı zaman bize hatırlatıyor; vardiyasına yetişmek için karanlıkta uyananların ortak eşitlik ve özgürlük rüyası için adım atmadıkça yolu yok yarının.

Karanlıkta uyananlar filmini bir de bu gözle izlemek hem de bugünlerde izlemek, izlettirmek yaşamın gerçeğine yedinci sanattan bir vurgu eklemektir.

İşsizlik nedeniyle intihar etti

Kapitalizmin yarattığı işsizlik, işçi ve emekçileri sadece ekonomik olarak değil, psikolojik/manevi açıdan da çöküşe sürüklüyor.

Bursa'nın merkez ilçelerinden Osmangazi'de bulunan Akpınar Mahallesi Asker Sokak'ta oturan 28 yaşındaki Şahin Kaylan, işçi olarak çalıştığı tekstil fabrikasından çıkartılınca bunalıma girdi.

Kaylan 12 Ağustos'ta bileklerini keserek intihara teşebbüs etti. Ailesinin son anda fark edip hastaneye

kaldırmasıyla kurtulan Kaylan, bu girişimi nedeniyle çok kan kaybetti.

Taburcu edildikten sonra kimseyle konuşmayan Kaylan, 22 Ağustos gecesi dinleneceğini söyleyerek odasına çekildi ve evdeki pompalı tüfekle kalbine ateş ederek intihar etti.

Ailenin haber vermesi üzerine eve gelen sağlık ekiplerinin tüm müdahalelerine rağmen Kaylan kurtarılamadı.

Grev dayanışması da Denizler'i anmak da suç(!)

Ev baskınları, gözaltılar ve tutuklama terörüne hız veren sermaye devleti, burjuva hukukunca bile suç sayılmayan demokratik eylemleri dayanak haline getirmeye çalışıyor. 22 Ağustos'ta gözaltına alınan ve ertesi gün serbest bırakılan BDSP'li Burcu Deniz'e polis ifadesinde yöneltilen sorular, polisin yasal, demokratik ve meşru eylemlerden suç unsuru çıkarmaya çalıştığını gösterdi. Suç olarak gösterilen eylemler arasında, BDSP'nin grevci THY işçileriyle dayanışma için düzenlediği dayanışma ziyareti de var.

Demokratik eylemler suç sayıldı

BDSP'li Burcu Deniz, 24 Temmuz'da İstanbul'da sınıf devrimcilerine yapılan polis operasyonunda gözaltına alınmak istenmiş, kaldığı düşünülen ev polis tarafından basılmış, ancak Deniz evde olmadığı için gözaltına alınamamıştı. O gün İstanbul'un farklı ilçelerinde yapılan ev baskınlarında gözaltına alınan 9 sınıf devrimcisi 26 Temmuz'da serbest bırakılmıştı.

Buna karşın, Burcu Deniz aynı dosya kapsamında 22 Ağustos'ta gözaltına alındı. Götürüldüğü TEM şubesinde ifadesi alınmak istenen Deniz hakkında, "TKİP içinde faaliyet yürütmek ve örgüt adına güvenlik güçlerine saldırıda bulunmak" iddiasında bulunuldu.

Polis sorgusundaki sorular ile iddia edilen suçlamanın ilişkilendirilmesi için ise bilindik bir "terör" demagojisine başvuruldu. BDSP'yi "terör örgütünün açık alan yapılanması" olarak tanımlayan sorularda, Deniz'in BDSP'nin çağrısıyla katıldığı eylemler suç olarak gösterilmeye çalışıldı. Eylemi düzenleyen ve katılan örgütlerin isimleri ve devrim şehitlerinin ölüm tarihleri gibi bir dizi bilgi hatasının bulunduğu sorguda, Deniz'e bu eylemlere hangi amaçla, kim ya da kimlerin talimatıyla katıldığı, eyleme katılanlardan kimleri tanıdığı soruldu.

Polis sorgusunda delil olarak sunulan fotoğrafların bazılarının polis tarafından gizlice çekildiği anlaşıırken, bazı fotoğrafların ise kizilbayrak.net'ten alındığı görüldü.

Grev dayanışması, 1 Mayıs, 6 Mayıs anması, katliam protestosu...

Polis sorgusunda susma hakkını kullanan Deniz'e 'neden katıldığı' sorulan eylemler şunlar:

- * 18 Aralık 2011'de, BDSP'nin Bayrampaşa Cezaevi önünde yaptığı 19 Aralık katliamı protestosu eylemi
- * 28 Şubat 2013'te, TKİP militanı Alaattin Karadağ'ın polis tarafından sokak ortasında infaz edilmesi ile ilgili davanın görülmesi nedeniyle Bakırköy Adliyesi önünde BDSP tarafından yapılan eylem
- * 12 Mart 2013'te, BDSP'nin Hüseyin Temiz'in mezarı başında yaptığı anma eylemi
- * 12 Mart 2013'te, Gazi katliamını lanetlemek için Gazi 12 Mart Platformu tarafından düzenlenen eylem
- * 2013'te Taksim'de yapılmak istenen fakat polis saldırısına uğrayan 1 Mayıs mitingi
- * 5 Mayıs 2013'te, Deniz Gezmis, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan'ı anmak için BDSP'nin Galatasaray Lisesi önünde yaptığı eylem
- * 25 Mayıs 2013'te, BDSP'nin grevdeki THY işçilerine destek için düzenlediği dayanışma ziyareti
- * 19 Kasım 2013'te yapılan Alaattin Karadağ anması
- * 23 Kasım 2013'te, Haziran Direnişi'nin ardından İzmir'de tutuklanan hasta tutsak Burcu Koçlu ile dayanışmak için BDSP'nin Galatasaray Lisesi önünde düzenlediği eylem
- * 11 Mart 2014'te Hüseyin Temiz'in mezarı başında yapılan anma eylemi
- * 2014 Taksim 1 Mayıs
- * 19 Aralık 2014'te BDSP tarafından Bayrampaşa Cezaevi önünde yapılan 19 Aralık katliamı protestosu
- * 2015 Taksim 1 Mayıs
- * 2015 Taksim 1 Mayıs'ında gözaltına alınan ve tutuklanan dönemin bağımsız sosyalist milletvekili adayları İpek Bozkurt ile dayanışma amacıyla 18 Mayıs 2015'te Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi önünde yapılan eylem
- * 20 Mayıs 2015'te, Bursa'da MİB üyelerine yönelik polis operasyonunu protesto etmek için BDSP ve MİB tarafından Galatasaray Lisesi önünde yapılan eylem

Polis 5 kişiyi vurarak gözaltına aldı

Adana'da Dağlıoğlu Halk Meclisi, 23 Ağustos günü Karasu Kavşağı'nda basın açıklaması yaparak öz yönetimini ilan etti. Gençler tarafından okunan basın açıklamasında şunlar belirtildi:

"Bizler Kürdistan halkının haklı direnişini destekliyor ve burada yaşayan Kürt, Türk, Arap ve farklı inançlara sahip halklar olarak devleti reddetmeyip ancak bu şekilde devletin kurumlarıyla kendimizi yönetemeyeceğimizi, bunun için tüm kentte bulunan devletin tüm kurumlarının bizim için meşruiyetinin kalmadığını belirtiyoruz. Bu şekilde devletin hiçbir atanmış bizi yönetmeyecektir. Bundan sonra halk olarak öz yönetimi esas alarak demokratik temelde yaşamımızı inşa edeceğiz. Gelişebilecek tüm saldırılar karşısında demokratik öz savunmamızı gerçekleştireceğiz."

Basın açıklamasının ardından Şehit Mehmet Ali Arslan Polis Merkezi'ne doğru yürüyüşe geçen kitle gaz bombaları, tazyikli su, plastik ve gerçek mermilerle polis saldırısına uğradı. Saldırı sonrasında çatışmalar çıkarken polis aralarında çocukların da olduğu 10'dan fazla kişiyi darp ederek gözaltına aldı.

5 kişi vurularak gözaltına alındı

Ova Mahallesi Şakirpaşa Caddesi üzerinde yaptıkları eylemle Kürdistan'da yaşanan katliamları protesto eden gençler de polisin gaz bombaları, tazyikli su, ses bombası ve gerçek mermilerle saldırısına uğradı. Vahşeti üst düzeye çıkaran polis, burjuva basında yer alan haberlere göre 5 kişiyi ayaklarından vurdu.

Zırhlı araçlardan açılan ateş sonucunda iki bacağından da yaralanan 21 yaşındaki Erkan Aydın, daha sonra işkenceyle gözaltına alındı. Adana Devlet Hastanesi'ne götürülen genç tedavisi tamamlanmadan gözaltına alındı.

Tuzluca'yır'da faşist provokasyon

24 Ağustos akşamı Şirintepe'deki bir asker cenazesini bahane eden faşist bir grup devlet desteğini de arkasına alarak Tuzluca'yır'da provokasyon yaratmaya çalıştı.

Akdere'de toplanan faşist grup, ırkçı sloganlarla Tuzluca'yır'a yürüdü. Cami-cemevindeki polis noktasına yürüyen faşist grup, saldırıya yeltenmeden ve polis koruması altında tekrar Şirintepe tarafına yöneldi.

İlerici ve devrimciler, mahalleyi savunmak için toplanıp sloganlarla mahallede yürüyüş gerçekleştirirken faşist gruptan küçük bir grup araçlarla yeniden Tuzluca'yır'a geldi. Burada, mahallenin gençlerine sataşan faşistler hakkettikleri cevabı aldılar. Faşistler cezalandırılırken, araçları da kullanılamaz hale getirildi.

Tekrar Tuzluca'yır Meydanı'nda toplanan ilerici ve devrimciler faşist saldırganlığı emekçilere teşhir eden konuşmalar yaptı.

DGB MYK Ağustos ayı toplantısı gerçekleştirildi

DGB Merkezi Yürütme Kurulu Yaz Kampı'nın ardından ikinci kez bir araya geldi. MYK toplantısında öncelikle geride kalan yaz döneminin değerlendirmesi yapıldı, gençlik hareketinin tablosu ve DGB çalışmaları ele alındı.

Bu kapsamda ilk olarak Suruç katliamının ardından gelişen eylemler, DGB'nin toplam sürece müdahalesi ve kayıt dönemi pratikleri tartışıldı. Verili tablo üzerinden yaz dönemi planlamalarının daha güçlü yapılması gerektiği, gelişen süreçlere müdahale bakımından bunun kritik bir önemde olduğu; özellikle kamp sonrası yaşanabilecek zayıflama ve dağınıklığın da ancak bu yolla önlenebileceği vurgulandı.

Toplantının bir diğer başlığını ise son günlerde yaşanan önemli toplumsal ve siyasal gelişmeler oluşturdu. Bu kapsamda emperyalist saldırganlık, her geçen gün tırmandırılan kirli savaş uygulamaları ve artan devlet terörü gündemleri ve gençliği kesen yönleri ayrıntılı bir şekilde tartışıldı. Özellikle emperyalist saldırganlık üzerinden etkin bir antiemperyalist mücadele pratiğinin ortaya konmasının önemi ortaya kondu. Bu konuda DGB'ye düşen sorumlulukların altı bir kez daha çizildi. Gençliğin eğitim ve yaşam alanlarını kesen boyutuyla emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı etkin bir propaganda çalışması başlatma kararı alındı. "Savaşa değil eğitime bütçe", "Emperyalizmin ve kirli savaşların askeri olmayacağı!" vb. çağrılar, propaganda çalışmasının öne çıkarılacak başlıkları olarak belirlendi. Yanı sıra savaş tezkeresinin uzatılmasına yönelik girişimler karşısında "Savaş tezkeresi iptal edilsin!" şiarı ile bir çalışma başlatma ve tezkere gündeminin TBMM'ye geldiği günde tüm yerelerde eylem yapma kararı alındı.

Bu aynı dönem içerisinde "Kayıtsız kalma!" kampanyasını da devam ettirme kararı alan MYK, kampanya başlığını "Emperyalist saldırganlığa, kirli savaşa, devlet terörüne kayıtsız kalma!" şeklinde tanımladı. Ancak tüm bu gündemler üzerinden "kayıtsız kalma" çağırısını bir eylem ve örgütlenme çağırısıyla birleştirmenin önemi ortaya kondu.

MYK toplantısının bir diğer gündemi ise okul açılış dönemi oldu. Açılış dönemi içerisinde yukarıdaki

gündemler üzerinden bir çalışma yapma kararı alan MYK; bu dönem kullanılacak araç ve yöntemleri de belirledi. Bu kapsamda bildiri, afiş ve duvar gazeteleri hazırlanacak. Yine DGB'nin tanıtımı kapsamında DGB ilke ve işleyiş metninin yer aldığı bir broşür hazırlanacak. Yanı sıra emperyalist savaş ve saldırganlık gündemli bir broşür hazırlanarak antiemperyalist mücadeleyi büyütme çağırısı yapılacaktır. Yine açılış dönemi içerisinde tüm yerelerde tanışma etkinlikleri, piknikler, meclis toplantıları ve kitle etkinlikleri gerçekleştirilecek.

MYK'mız, Ağustos toplantısında ayrıca Ekim ayı içerisinde gerçekleştirilecek olan Türkiye Meclisi ile Ocak ayı içerisinde gerçekleştirilmesi planlanan Genel Kurul hazırlıklarını da ayrıntılı tartışmalara konu etti. Bu önemli iki etkinliğin gündemleri ve örgütlenme süreci üzerinden alınan kararların önümüzdeki günlerde toplanacak olan yerel meclislerde tartışılması ve güçlü bir ön hazırlığa konu edilmesi kararlaştırıldı.

MYK toplantımızda eğitim çalışması gündemi de canlı ve verimli tartışmalara konu edildi. Bu kapsamda

"antiemperyalist mücadele ve devrimci tutum", "ulusal soruna devrimci yaklaşım", "kadın sorununa devrimci yaklaşım" ve "çevre sorunu ve devrim" başlıkları üzerinden önümüzdeki sömestr dönemi ile birlikte seminerler gerçekleştirme kararı alındı. Bu gündemler üzerinden bir okuma programı hazırlayacak olan MYK'mız, tüm yerellere bu programı iletecek ve seminerleri kolektif bir eğitim faaliyeti olarak örgütleyecek.

MYK toplantısının bir diğer önemli gündemi ise kamp çalışmasının ayrıntılı değerlendirilmesi oldu. Her ne kadar bir önceki MYK toplantısında kamp gündemi tartışılmış ve genel hatları ile belli sonuçlara varılmış olsa da; bu önemli etkinliği ve ortaya çıkan olumlu-olumsuz deneyimleri çeşitli vesilelerle tartışmanın bir ihtiyaç olduğu açık. Bu nedenle MYK toplantımızda bir kez daha ayrıntılı bir kamp tartışması gerçekleştirildi. Eksiklikler ve yeni dönemde aşılması gereken sorun alanları bir kez daha ortaya kondu. Bu konuda tüm DGB'lilerin ve DGB organlarının üzerine büyük sorumluluklar düştüğünün altı çizildi. Yine bu vesileyle usul ve işleyiş planında aksayan süreçler ele alındı ve çalışmanın oturtulması gereken yanları tanımlandı.

MYK toplantımızda merkezi web sitesi sorunu, sosyal medyanın kullanımı ve fanzinler başlıkları üzerinden yayın gündemli bir tartışma yürütüldü. Bu konuda uzun bir süredir devam eden site sorununun çözümü konusunda önümüzdeki günlerde somut adımların atılması kararı alındı. Tartışmalar içerisinde sosyal medyanın kullanımı konusunda bir disipline gidilmesi gerekliliği de vurgulandı. Özellikle okul açılış döneminin yerel fanzinlerle karşılanmasının önemli olduğunun altı çizildi.

MYK'mız son bir gündem olarak merkezi bütçe ve bu konuda neler yapılabileceği üzerinden bir tartışma yürüttü.

DGB Merkezi Yürütme Kurulu

Ağustos 2015

Ankara'da devrimci faaliyet

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) Kızılay'da devrimci faaliyeti hız kesmeden sürdürüyor.

25 Ağustos'ta Konur Sokak'ta açılan stand ile *Kızıl Bayrak* ve Greif Direnişi kitabının satışı gerçekleştirildi. Gün boyu pek çok emekçi ile son dönemde artan operasyonlar, 4 sınıf devrimcisi dahil toplumun muhalif güçlerine yönelik tutuklama terörü ve bir gün önce Tuzluca'yı'da yaşanan faşist provokasyon ile devletin faşist çeteleri sokağa salması üzerine sohbet edildi.

DLB'den Devrim Okulları'na çağrı

Devrimci Liseliler Birliği (DLB), liselilerin güncel sorunlarını ve yeni dönemin mücadele politikalarını tartışacakları Devrim Okulları'nın çağırısını Kızılay'da sürekli yürüttükleri stand faaliyetiyle yükseltmeye devam etti.

Devrim Okulları'na çağrı bildirisi, 24 ve 25 Ağustos'ta Konur Sokak'ta açılan DLB standı ile liselilere ulaştırıldı. Standın etrafını DLB flamaları ile donatan DLB'liler, pek çok genç emekçi ve öğrenci ile etkin tartışmalar yürüttüler. Standda *Liselilerin Sesi* ile liselilerin el emeği üretimleri olan bilekliklerin satışı gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Kadın katiline yargı koruması

Düzen yargısı kadın katillerini “ödüllendirmeyi” sürdürüyor. “Namus”, “kıskançlık”, “aldatma” vb. bahanelerle kadınları öldüren erkekler, göstermelik cezalara çarptırılıyor. “İyi hal” ya da “tahrik” gibi gerekçelerle adeta ödüllendirilen katiller ya tutuklanmıyor, ya da kısa süre cezaevinde kaldıktan sonra tahliye ediliyor. Bunun son örneği İstanbul’da eşini sopayla döverek öldüren katil kocanın yargılandığı davanın sonucu oldu.

Celal Eripek’in 2 Mayıs 2014 günü eşi Remziye Eripek’i, sopa ile döverek ölümüne neden olduğu gerekçesi ile yargılandığı davadan aldığı 3 yıl 4 aylık hapis cezasının gerekçeli kararı yazıldı. Gerekçeli kararda, Celal Eripek’in eyleminin “kasten öldürme değil, kasten yaralamak suretiyle ölümüne sebebiyet vermek” suçunu oluşturduğu öne sürüldü.

13 ay hapis yattı serbest bırakıldı

Bakırköy 13’ncü Ağır Ceza Mahkemesi Haziran ayındaki karar duruşmasında, Celal Eripek hakkında “Taksirle ölümüne neden olma” suçu nedeniyle 3 yıl 4 ay hapis cezası verdi. Eripek’in dava süresince tutuklu kaldığı 13 aylık süreyi göz önüne alan mahkeme katili tahliye etti.

Daha sonra kararın gerekçesini yazan mahkeme, katilin 69 santimlik ahşap sopa ile eşinin sırtına ve karnına vurarak darp ettiğini, mağdurun darp sonucunda durumunun kötüleşmesi üzerine kendisini hastaneye götürdüğünü ve iki saat sonra hastanede yaşamını yitirdiğini belirtti.

“İllyet bağı var”

Adli Tıp tarafından hazırlanan rapora da atıf yapılan gerekçeli kararda, “yaralamanın hayati tehlikeye neden olmadığı, maktul Remziye Eripek’in kronik kalp ve damar hastası olduğu” belirtilerek, “kronik kalp damar hastası bulunan kişide ölümüne maruz kaldığı tartışma ve darp olayının efor ve stresini tetiklediği, kardiyak ölüm sonucu meydana gelmiş olduğu, olayla ölüm arasında tıbben illiyet bağının bulunduğu” görüşüne yer verildi.

Gerekçeli kararda ayrıca şunlar söylendi: “Sanık Celal Eripek’in eyleminin ‘kasten yaralama mı yoksa

kasten insan öldürme suçu mu’ olduğu hususunun tartışılması, yani sanığın kastının belirlenmesi gerekmektedir. Failin iç dünyasını ilgilendiren kastının belirlenmesi bakımından dış dünyaya yansıyan davranışlarından hareketle sonuca varmak gerekir. Sanığın olay öncesi, sırası ve sonrasındaki davranışlarının kastının belirlenmesinde ölçü olarak alınmalıdır.”

‘Öldürme kastı’ yokmuş!

Katilin saldırı anında “öldürücü nitelikte olmayacak şekilde vurduğu” öne sürülen kararda “Kullandığı araç, darbe sayısı, hedef aldığı bölgeler nazara alındığında maktul Remziye Eripek’i öldürme kastıyla hareket etmediği, eyleminin kasten yaralama suçunu oluşturduğu, Remziye Eripek’in de meydana gelen yaralanmanın etkisinin basit bir tıbbi müdahale ile giderilebilecek ölçüde hafif nitelikli olduğu ancak kronik kalp damar hastalığı bulunan Remziye Eripek’de sanık ile yaptığı tartışmanın ve darp olayının efor ve stresini tetiklediği ve ölüm olayının meydana geldiği” belirtildi.

Gerekçe: Kalp hastalığını bilmiyordu

Gerekçeli kararda, katil kocanın eşinde bulunan kronik kalp damar hastalığını bilmediği iddia edilmesiyle birlikte, “Buna göre sanığın gerçekleşen eyleminin kasten öldürme değil, kasten yaralamak suretiyle ölümüne sebebiyet vermek suçunu oluşturduğu” görüşüne yer verildi.

Bu iddiaya dayanan mahkeme, katil Eripek için “Taksirle ölümüne veya yaralanmaya neden olma” suçundan 4 yıl hapis cezası verdi.

Önce ‘iyi hal’ indirimi, sonra tahliye

Mahkeme, kadın katillerine sıkça verilen “iyi hal indirimi” ödülünü bu kez de kullandı. Katil kocanın “iyi halini” dikkate alan mahkeme bu cezaı 3 yıl 4 aya indirdi. Mahkeme, tutuklu kaldığı süreyi gerekçe göstererek Celal Eripek’i tahliye etti.

Küçükçekmece EKK’dan mücadele çağrısı

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu (EKK) son dönemde artan savaş ve saldırganlık politikalarına karşı emekçi kadınlara mücadele çağrısı yapmaya devam ediyor.

Küçükçekmece EKK yaptığı planlamalar doğrultusunda 21 Ağustos Cuma günü film gösterimi gerçekleştirdi. Lübnan iç savaşını ve bu savaşa karşı kadınların verdiği mücadeleyi anlatan “Peki Şimdi Nereye?” filmi izlendi.

22 Ağustos Cumartesi günü ise Bakırköy Meydanı’nda stand açıldı.

Bildiri dağıtımı ile emekçi kadınlara savaşların olmadığı, eşit, özgür bir dünya yaratmak için sosyalizm mücadelesini büyütme çağrısı yapıldı ve şöyle dendi:

“Sermaye devleti ve onun temsilcisi AKP iktidarı kirli savaş politikaları, gerici ve baskıcı uygulamaları ile bizleri sindirmeye, böylece kendi iktidarını sağlamlaştırmaya çalışıyor. Emekçi Kadın Komisyonları olarak başta emekçi kadınlar olmak üzere tüm işçi ve emekçileri kirli savaş politikaları karşısında işçilerin birliği, halkların kardeşliği mücadelesini büyütme çağırıyoruz.”

Bildiri dağıtımı boyunca Kızıl Bayrak’ın son sayısı da emekçilere ulaştırıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Kadınlar günde iki saat bedavaya çalışıyor

Kadınlar toplumsal yaşamın her yerinde olduğu gibi ücretler konusunda da erkeklerle eşit değil. İngiltere’de yapılan bir araştırma, aynı işi yapan kadın ve erkeklerin hâlâ eşit işe eşit ücret almadıklarını ortaya koydu.

BBC Türkçe’de yer alan habere göre yönetici düzeyindeki kadınlar aynı işi yapan erkeklerden yüzde 22 daha az ücret alıyor.

Bu da her gün erkek meslektaşlarına göre yaklaşık iki saat daha fazla ya da karşılıksız çalıştıkları anlamına geliyor.

Araştırma çok kapsamlı. Ülke çapında çeşitli alanlarda yönetici düzeyinde çalışan 72 bin kişiyi içeriyor.

Aynı işi yapan erkek ve kadınların aldığı ücretlerin karşılaştırılması ortaya çok vahim bir tablo çıkarmış.

Kadınların her gün ortalama 1 saat 40 dakika fazladan çalıştıkları ortaya çıkıyor.

Bir yıla vurulduğunda bu, aynı işi yapan kadının, karşılığını almadan erkekten 57 iş günü fazla çalışması anlamına geliyor.

Guardian gazetesi tarafından yayımlanan araştırmaya göre, aslında kadın ve erkeklerin ücretlerindeki eşitsizlik 2014 yılındaki yüzde 23 düzeyinden yüzde 22’ye inmiş yani bir miktar gerilemiş.

Fakat verilerle ortaya çıkan yüzde 22’lik ücret farkı, bunca yıldır yürütülen mücadele ve 1970’te çıkarılan eşit işe eşit ücret yasasına rağmen cinsiyetler arası ücret eşitsizliğinin ne kadar direngen olduğunu da gösteriyor.

“Düşmana vereceğimiz en güzel cevap olacaktır festivalimiz”

5-6 Eylül'de Mamak'ta gerçekleştirilecek olan Mamak Kültür Sanat Festivali üzerine festival hazırlık komitesi sözcüsüyle konuştuk.

- Mamak Kültür Sanat Festivali'nin 12.si düzenleniyor. Festivalin ortaya çıkışını ve geçmişten bugüne gelişimini anlatabilir misiniz?

- İşçi Kültür Evi'nin temel misyonu hem içinde yaşadığımız coğrafyanın gündemlerine müdahale edebilmek hem de işçi ve emekçilerin kültür sanatın öznesi haline gelmesini sağlamaktır. Bu çabamızın daha fazla emekçiye ulaşabilmesi için festival düşüncesi ortaya çıkmış ve zamanla bunun bir aracı olmuştur. 11 yıl boyunca düzenlediğimiz festivallerde, mahallemizde yaşanan yıkım saldırılarından su sorununa, uyuşturucu sorunundan cami-cemevi projesine kadar bir çok konuyu işlemeye çalıştık. Bu yıl da, her yıl olduğu gibi bir festival hazırlık komitesi oluşturduk. Çalışmalarımız esas olarak bu hazırlık komitesi üzerinden devam ediyor.

- Festival hazırlık komitesinin çalışmalarından bahsedebilir misiniz?

- Festival komitesi yaklaşık iki ay önce kurularak çalışmalarına başladı. Her hafta düzenli bir şekilde toplantılarını yaparak politik gündemleri tartıştı, nasıl bir çalışma örgütlenmesi gerektiğinden tutalım da hangi atölyelerin kurulabileceğine kadar ayrıntılı bir program çıkardı. Bazı hedef bölgelerde kapı kapı dolaşarak bildiri dağıtılması, merkezi yerlerde stand açılması, çağrı pankartları kullanılması kararlaştırılırken bir yandan da futbol turnuvası, kadın halkoyunları ekibi, çocuk korusu gibi atölyeler de çalışmalarına başladı.

- Her festivalde politik bir gündem konu ediliyor. Bu yılki festival şiarınızı hangi gündemler üzerinden, ne olarak belirlediniz?

- Geçtiğimiz yıla Soma'da gerçekleşen katliam ve Ortadoğu halklarının özellikle de Kürt Halkının direnişi damga vurmuştu. Geçtiğimiz yıldan bugüne yaşadıklarımızı hatırladığımızda Kobanê serhildanını, İŞİD çetesine karşı Kürt halkının, Alevilerin, Ezîdîlerin direnişini görüyoruz. Diğer yandan da faşist Türk Metal çetesinin ihanet sözleşmesine karşı haklarını isteyen ve almak için hareket geçen metal işçilerinin büyük direnişine de tanık olduk. Tam da bu atmosferde gerçekleşen zorlu bir seçim dönemini de geride bıraktık. Seçimlerden önce meydanlarda bombalar patlatan sermaye hükümeti, seçimlerde yaşadığı yenilgiyle saldırılarını daha da artırdı. Suroç'ta 33 genç devrimciyi katleden devlet, operasyonlarla, gözaltı ve tutuklamalarla hatta infazlarla kendinden olmayan herkesi korkutma ve sindirme çabalarını sürdürüyor, Kürt halkına savaş ilan ediyor. İçinden geçtiğimiz bu süreçte bizler de festivalimizi “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarıyla örgütlüyoruz.

- Bu baskı ve terör ortamından festival etkilendi mi? Etkilendiyse nasıl etkilendi?

- Elbette etkilendi. Tüm bu faşist baskılara boyun eğmeyen ilerici-devrimci-yurtsever güçleri zindanlara atarak mücadeleyi engelleyebileceğini sanan devlet, 7 Ağustos günü Mamak İşçi Kültür Evi'ne ve sınıf devrimcilerinin evlerine baskın yaptı ve 4 arkadaşımızı tutukladı. Tutsak düşenlerin arasında İşçi Kültür Evi çalışanı Deniz Gündoğdu da var.

Bu operasyonlarla festival materyallerimize el koyan devlete karşı cevabımız, mahalledeki emekçilerle birlikte festival çalışmamızı büyük bir emekle ve daha güçlü örgütlemek oldu.

Biz festivali önceki yıllardaki gibi hem kendi üretimlerimizin yer aldığı hem de çeşitli sanatçıların konserleriyle destek verdiği bir etkinlik olarak örgütleyecektik. Ancak yaşanan son süreçte Kürt halkına yönelik katliamların ve infazların arttığı, tüm ülkede gözaltı ve tutuklama terörünün yaşandığı bir ortamda biz şenlik biçiminde gerçekleştirmeyi doğru bulmadık. Ancak kendi ürünlerimizi de sergileyerek sanatçı dostlarımızdan da destek alacağımız bir program ortaya çıkardık.

- Festival programını biraz açar mısınız? Neler var?

- Bu yıl az önce de bahsettiğim gibi içinden geçtiğimiz süreci göz önünde bulundurarak bir program çıkardık. İki gün gerçekleştireceğimiz festivalimizin birinci gününde Filistin, Suriye, Rojava-Kobanê, Kadın Gerillalar ve Devrimci önderler başlıklarını “halkların kardeşliği” vurgusuyla işleyeceğiz. Bu gün, MİKE Müzik Topluluğu, Kadın Halkoyunları Ekibi, Halil Sansar ve sanatçı dostumuz Caner Gülsüm yer alacak.

İkinci gün programında ise 15-16 Haziran işçi direnişi, Zonguldak madenci direnişiyle birlikte Soma Katliamı, Tekel direnişi, Greif işgali ve metal işçilerinin yarattığı fırtına “İşçilerin Birliği” temasıyla sunulacak.

Bu günün programında ise, Fazla Mesai Tiyatro Topluluğu ve sanatçı dostlarımızdan Tolga Kaya ve Ertan Demir bizimle birlikte olacak.

- Bu içerikte bir programla ve “İşçilerin birliği halkların kardeşliği için” şiarıyla çağrı yaptığınız festival 5-6 Eylül'de Tekmezar Parkı'nda gerçekleşecek. Son olarak festivalle ilgili söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Şovenizmin tırmandırıldığı, halkların birbirine düşmanlaştırılmaya çalışıldığı, korku ve sindirme operasyonlarının olduğu ama hem işçi sınıfının hem de ezilen halkların bunlara direndiği bu dönemde, düşmana vereceğimiz en güzel cevap olacaktır festivalimiz. Tüm işçi ve emekçileri festivalimize omuz vermeye, kardeşlik türkülerini hep birlikte söylemeye davet ediyoruz.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2015/33 * 28 Ağustos 2015 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mh. Kodaman Sk. No: 111/15 Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad.
Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

12. Mamak Kültür Sanat Festivali

İşçilerin birliği Halkların kardeşliği için

Bizlere acı ve hüznün reva görüldüğü, özgür ve yeni bir dünyanın mümkün olmadığının söylendiği dünyamızda karanlığı aydınlatacak bir meşale gerekiyor.

Haziran Direnişi ile iktidarı sallananlardan, biz kez daha kirli savaş politikaları ile halkları birbirine düşman etmeye çalışanlardan, kaynayan fabrika kazanlarının ve demir yığınlarının arasında işçi sınıfına sömürü ve zulmü reva görenlerden hesap sormak için karanlığı aydınlatan bir meşale gerekiyor.

Umudumuz ve özlemimiz tüm insanlığın nihai kurtuluşu olan sınıfsız, sömürsüz ve savaşırsız bir dünya ise eğer, karanlığa inat şarkılarımızı söylemek gerekiyor. Gelecek güzel günlere dair umudumuzu yitirmeden kavgaya dört elle sarılmak gerekiyor.

O karanlık zamanlarda
sarkılar söylenecek mi yine?
Söylenecek yine de sarkılar
Karanlık zamanlar üstüne

5 / 6 Eylül

saat 19.00'da

Tekmezar

Hacı Bektaş Veli

Parkı'nda buluşalım!

İŞÇİ KÜLTÜR EVİ

Tuzluçayır Mh. 586. Sk. No: 2/A

0 (312) 364 06 90